XVIII. évfolyam 11. szám. **Ára: 1 forint** *1962. március 15.*

Ludas Matyi

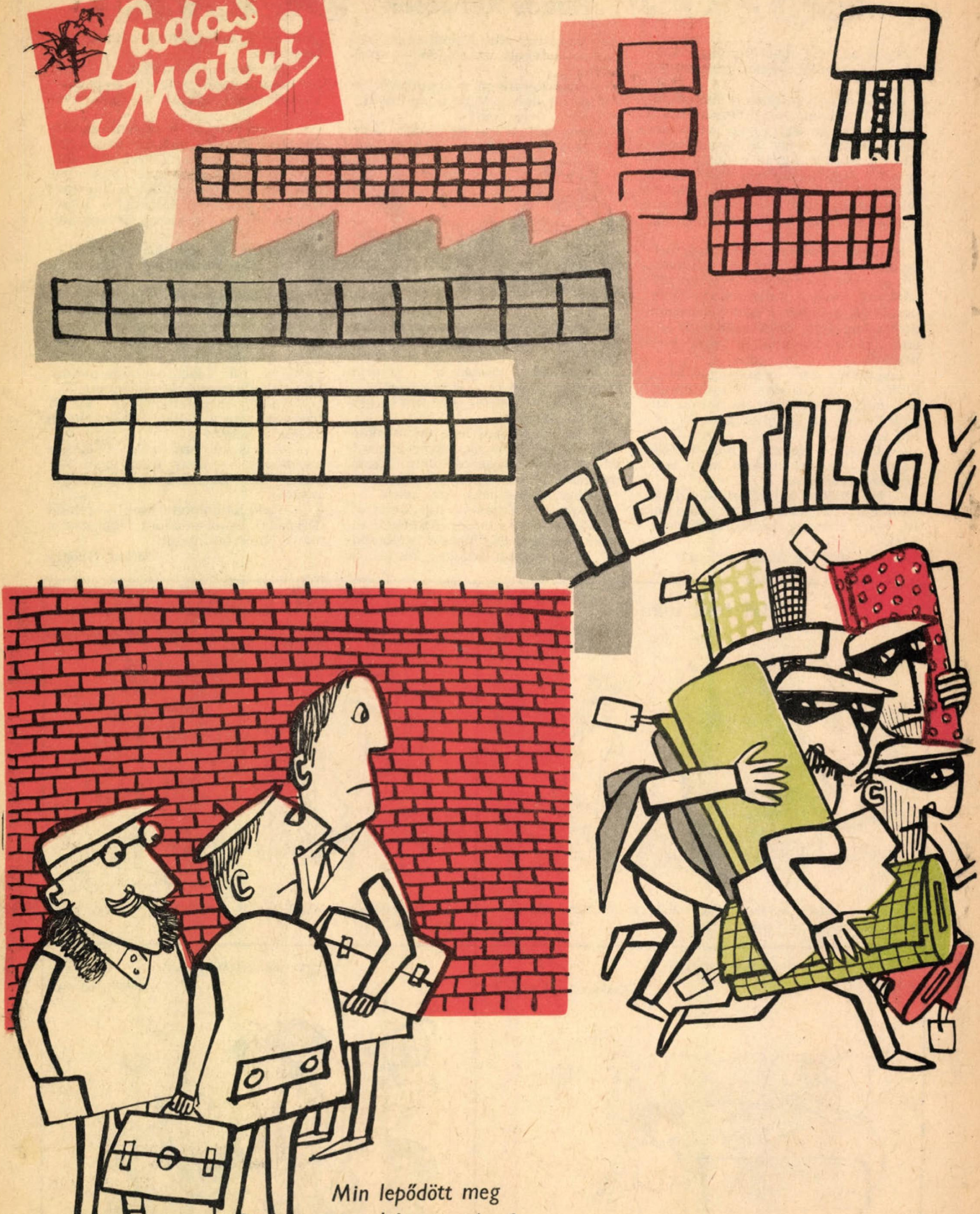

Min lepődött meg ez a három ember?

Azon, hogy egyesek elmennek a gyárból, pedig még nincs vége a munkaidőnek.

Várnai György rajza

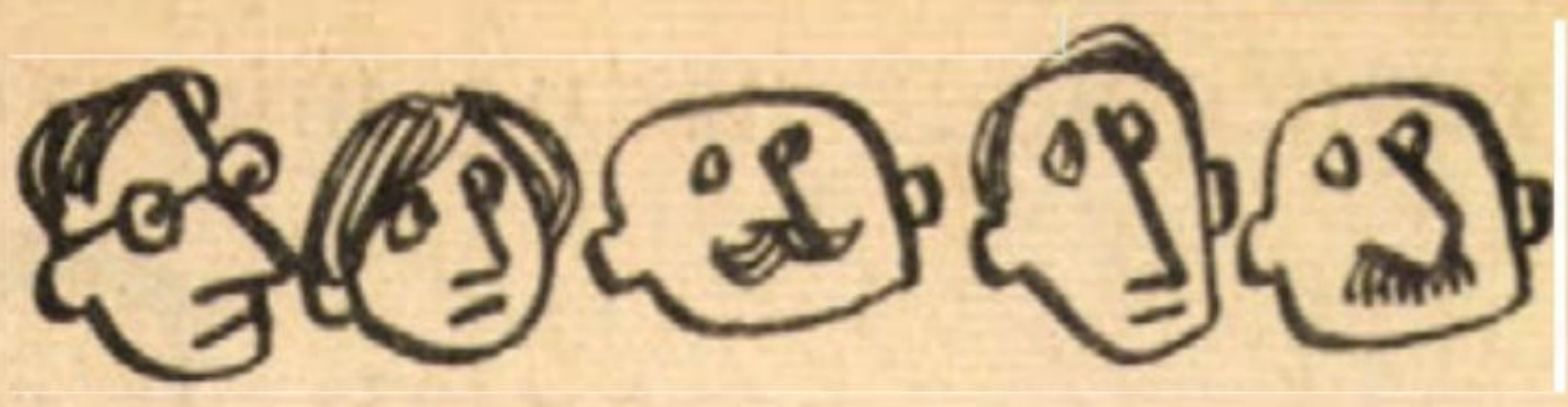

Rázós kérdések

Azok az idők már elmúltak, amikor nem lehetett nyiltan, őszintén beszélni.

Annak idején százszor is megfontolták az emberek, hogy kinyissák-e a szájukat, vagy sem, hogy kérdezzenek-e valamit, vagy ne kérdezzenek. Attól tartottak ugyanis, hogy reakciósnak, legjobb esetben fejletlennek bélyegzik őket. Inkább nem kérdeztek semmit: abból nem lehetett baj.

Most már más a helyzet. Most már kérdeznek.

Nálunk, a Bámexbumfértnál, Verpeléti kartárs kérdez a legtöbbet. Olyan rázós kérdéseket ad fel az előadóknak, hogy a hallgatóknak beleborsódzik a hátuk a gyönyörűségtől, az őszinte, nyílt kérdésekre váró előadók pedig megnyalják mind a tíz ujjukat.

Legutóbb, egy megbeszélésünkön, midőn az előadó arra biztatott minket, hogy kérdezzünk, és szinte kunyerált egy kis őszinteségért, Verpeléti felállt:

— Öööö... Nekem lenne egy-két kérdésem, de nem tudom, hogy megkérdezhetem-e...

— Nyugodtan — biztatta felcsillanó szemmel az előadó. — Azért vagyunk itt, hogy minden kérdésre válaszoljunk...

— De nem fogják félreérteni?

— Szó sincs róla! Mondja csak bátran! — esdekelt az előadó. — Csak bátran!...

— Első kérdésem a következő: ha a pápa be akarna lépni a pártba, felvennék-e, vagy sem?

Azannyát! Ez tud kérdezni! — vigyorogtak a hallgatók. Az elnök rákacsintott Verpelétire, majd oldalbabökte az előadót, hogy na, mit szól hozzá?

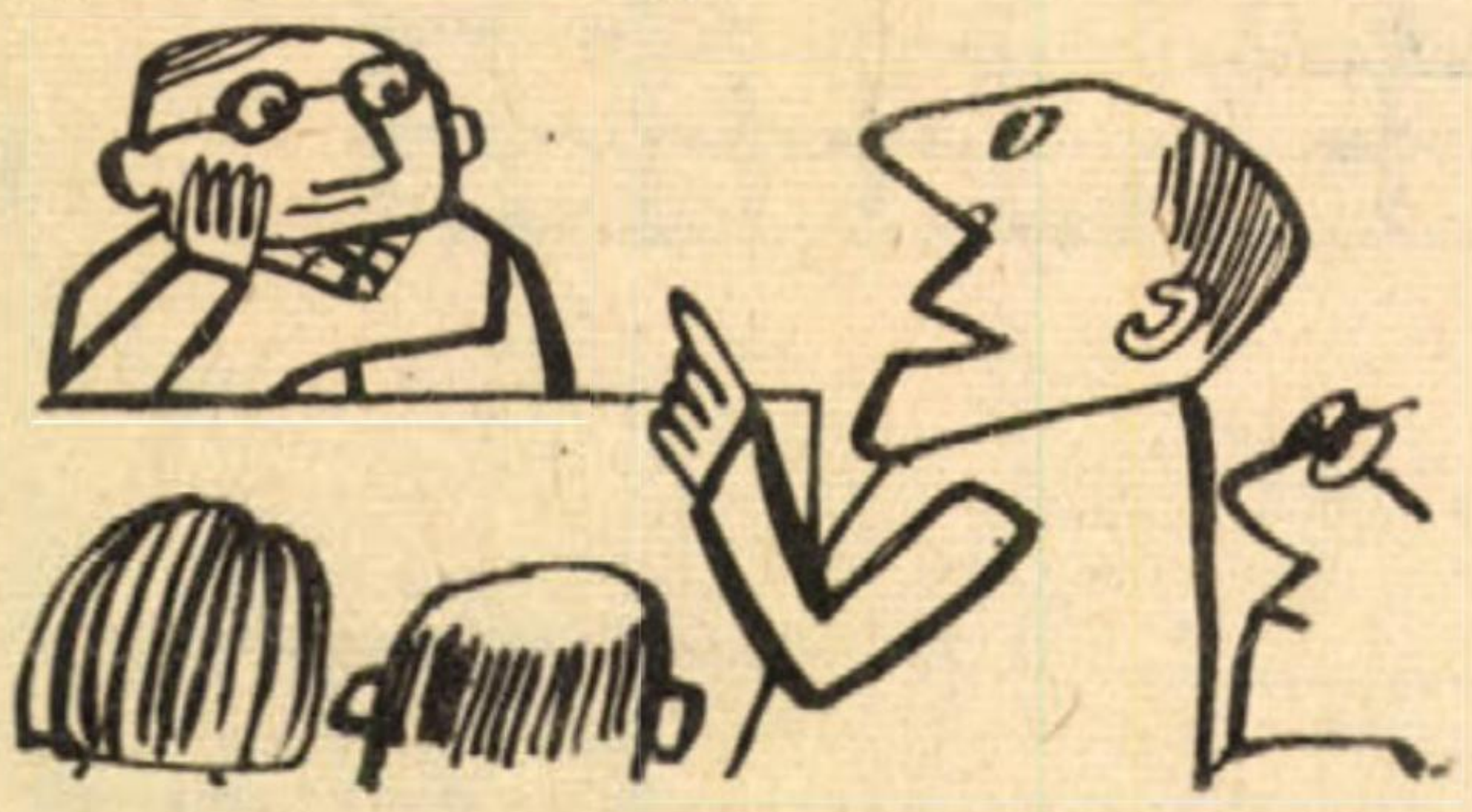

— Második kérdésem... Igazán zavarban vagyok... Elmondjam?

— Mondja csak! — biztatta az előadó. — Ki vele.

— Nos, lesz, ami lesz, én megkérdem: ha találkoznék Enver Hodzsával, és ő azt kérdezné tőlem: tessék mondani, merre van az Akácfa utca? — válaszoljak-e neki, vagy sem?

Azannyát! Ez aztán tud kérdezni! — szisszent fel a terem. Az előadó lázasan jegyzett, és többször is elmondta, hogy nagyon érdekes kérdés, az elnök pedig hálacsókokat hintett Verpelétinek.

— Harmadik kérdésem... Nem, ezt inkább nem kérdezem meg...

— Halljuk! Halljuk! — zúgta a tömeg.

— Csak bátran! — nógatta az előadó. — Majd egyszerre válaszolok minden kérdésre... Ki vele bátran!

— Harmadik kérdésem: van-e valami összefüggés Sztálin, a hagymahiány, a személyi kultusz, a laoszi helyzet és az influenzajárvány között?

Azannyát! Ez igen! Ez mán döfi! — hördült fel a hallgatóság. — Ez aztán a rázós kérdés!

Az előadó elismerően bólintott, és ismét elmondta, hogy nagyon érdekes kérdés, nagyon érdekes...

— Na, ehhez mit szólsz? — kérdezte tőle büszkén az előadó. — Jó kérdések, mi? Láthatod, hogy nálunk nem félnek megkérdezni semmit...

Verpeléti elégedetten leült. Valaki megveregette a vállát, többen megrázták a kezét.

— Azt is kérdezd meg — súgta a szomszédja —, hogy miért nem egy szakembert neveztek ki hozzánk vezetőnek?

— Majd ha bolond leszek! — felelte Verpeléti, és az előadóra függesztette nyílt, bátor tekintetét.

Mikes György

Házi buli után

Toncz Tibor rajza

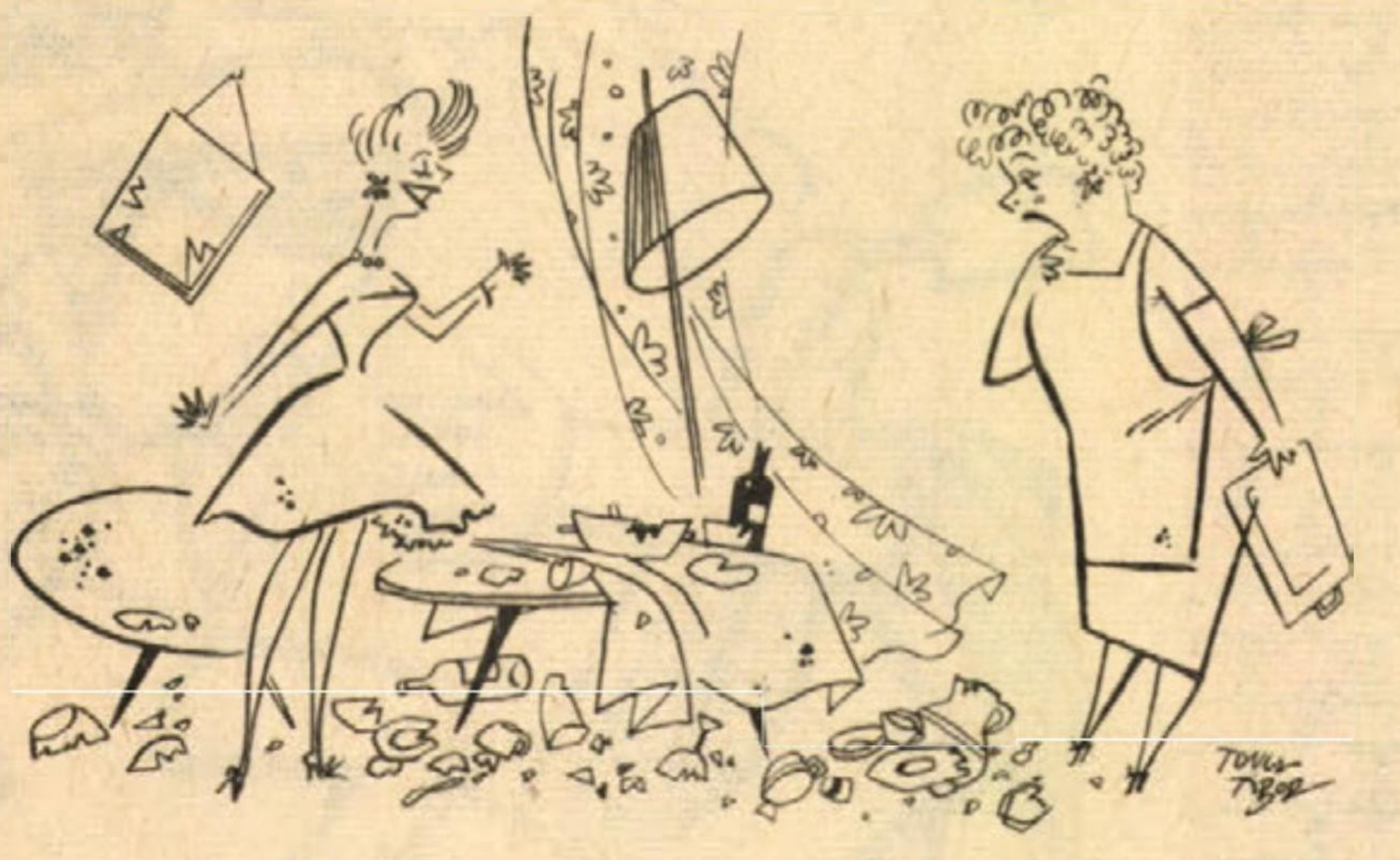

– Ugye, milyen rendes srácok voltak, anyu? Nem akarták, hogy sok mosogatni valónk legyen.

Jól kezdődik

Szűr-Szabó József rajza

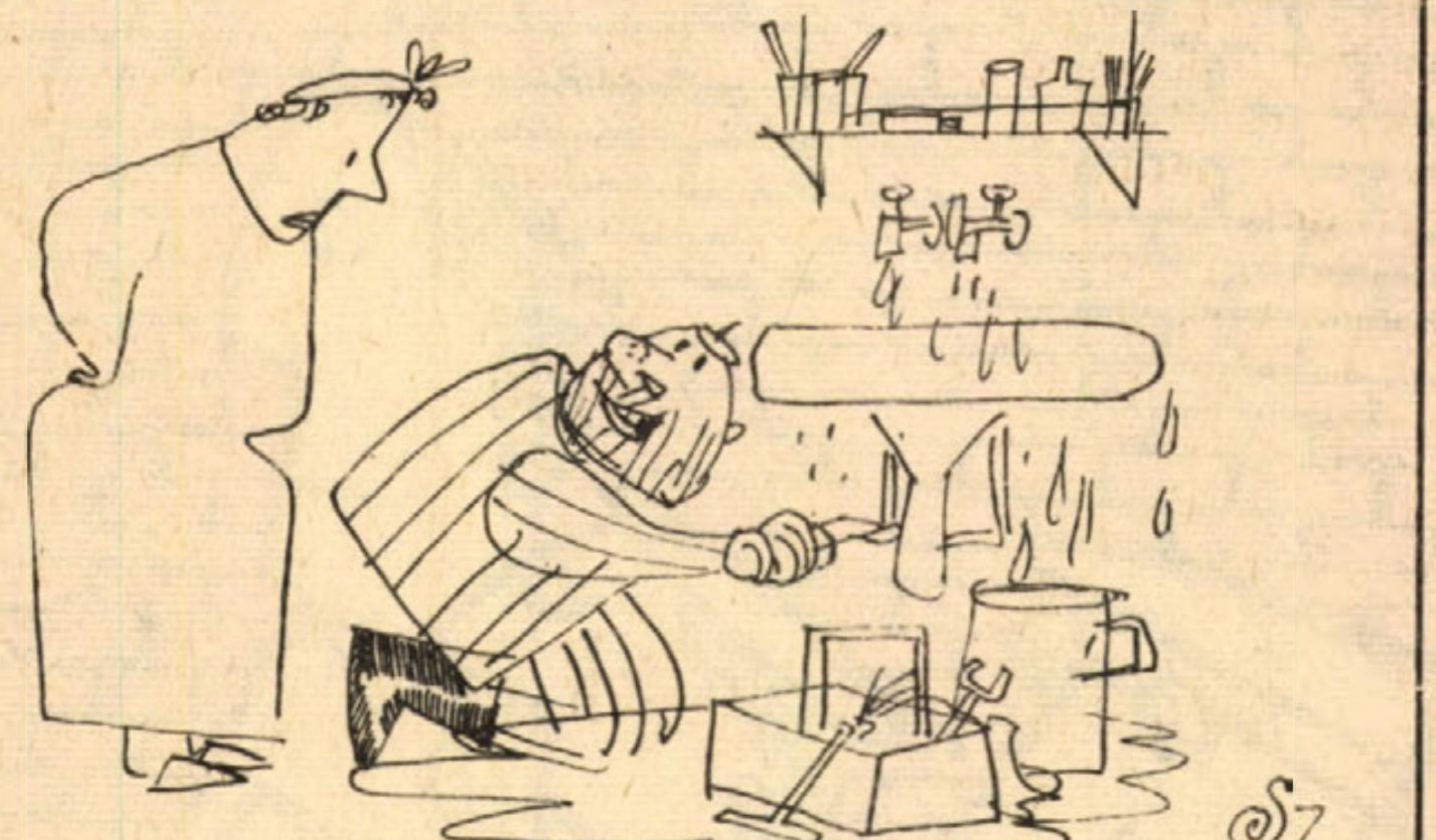

– Hangsúlyozom, akkor is jól megcsinálom, ha egy fillért sem kapok...

Különóra

Vasvári Anna rajza

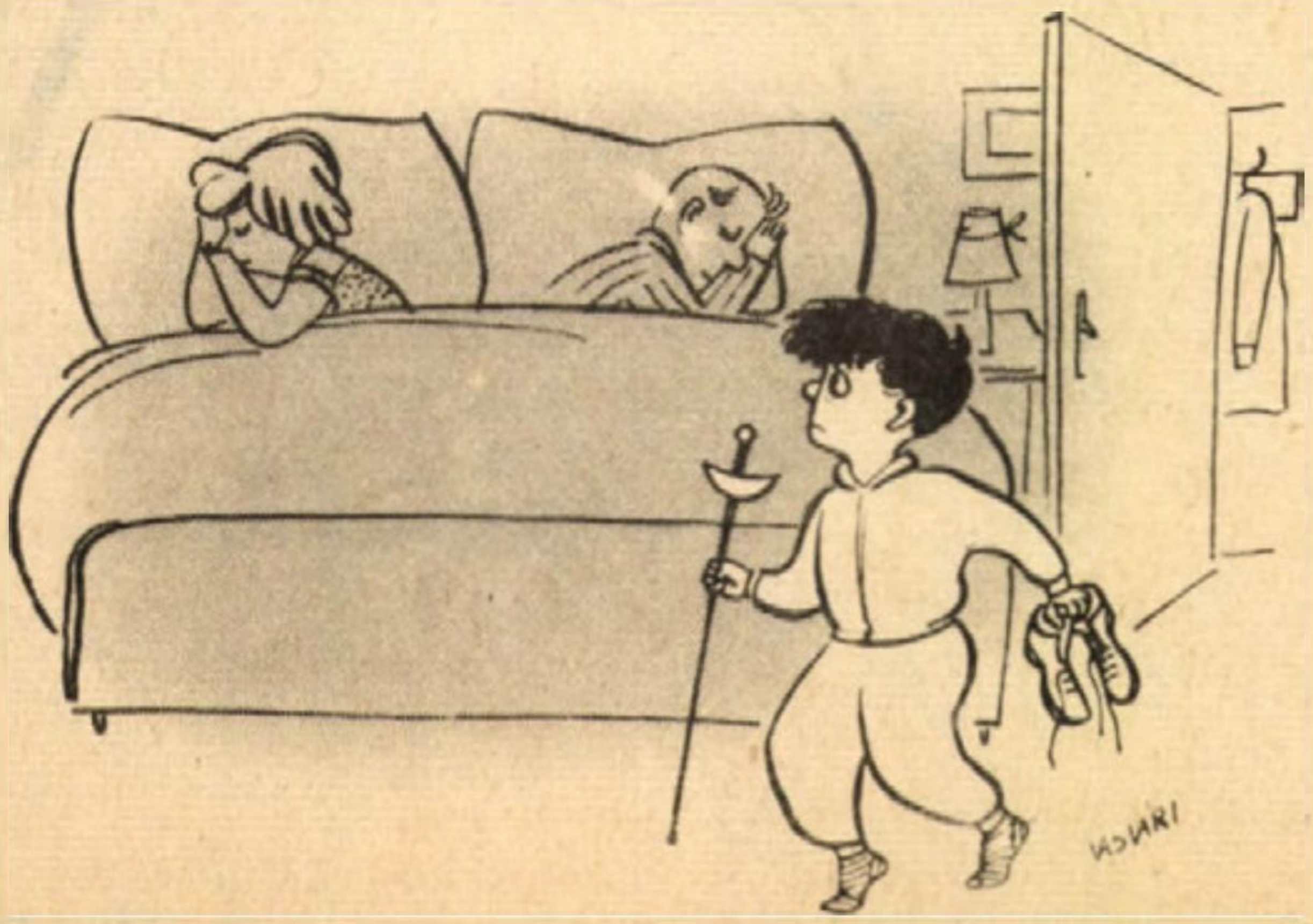

Vége az autónak...

Szegő Gizi rajza

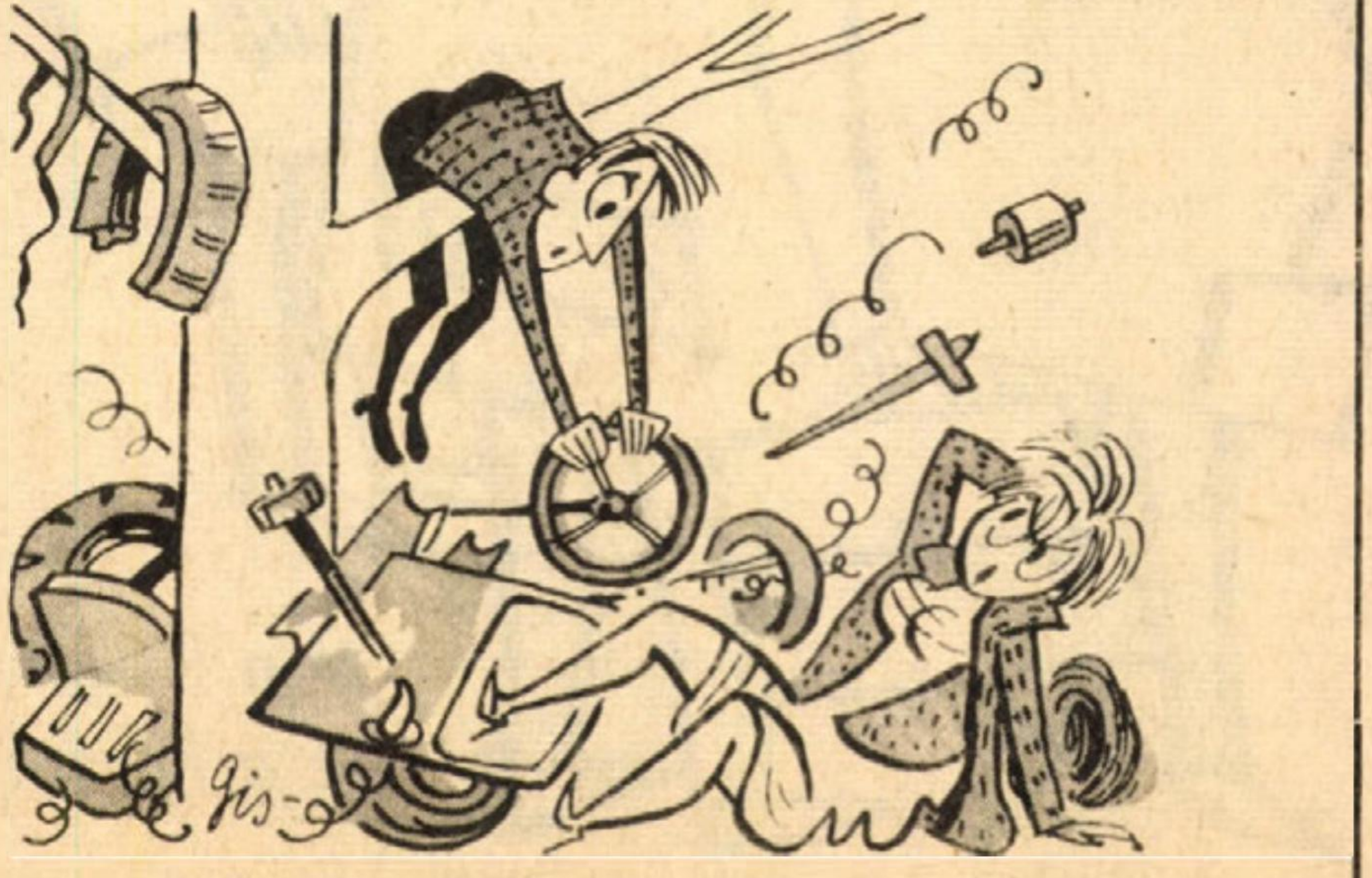

– Tévedtem, Jenő! Mégsem vagyok szerelmes beléd...

„AZ ATOMROBBANTÁSOK SZÜKSÉGESSÉGÉRŐL"

(Mc Namara amerikai hadügyminiszter legutóbbi nyilatkozatát saját találmányú ultraelektronikus gondolatrostáló és lényegesítő berendezésemen átszűrve bocsátom az olvasók elé:)

„— Az Egyesült Államoknak olyan nagy szüksége van a légköri atomrobbantások felújítására, mint egy falat kenyérre. Értelmes, kenyérszerető amerikai állampolgár tehát ne tiltakozzék. A robbanások egyébként teljesen veszélytelenek, egy esetleg arra szálló kóbor veréb egyetlen tollaszála sem fog meggörbülni, az állatvédő egyesületek aggodalmaskodására semmi ok.

A minél tökéletesebb fegyverkezés a béke záloga. A minél fegyverkezésesebb béke a zálog előfeltétele. A minél előfeltételesebb zálog a fegyverkezés békéje!

Az Egyesült Államoknak olyan nagy szüksége van az atomrobbantásokra, mint egy rágat rágógumira. A robbanások következtében keletkező rádióaktív szennyeződés egyébként kisebb lesz a természetes légköri sugárzásnál, tehát úgyszólván rádiópasszív szennyeződésről beszélhetünk. Vagyis az atomrobbanások következtében Amerika levegője tisztább lesz, mint volt. Egyetlen atomrobbanás hatása fölülmulja hetvenezer négyzetmérföldnyi fenyőerdő három esztendei ózontermelését!

Az atomrobbanás éltet, okosít, a jólétbe emel! Az atomrobbanás egészséges, tápláló, vittamindús! Még ma írassa föl orvosával!

A tiltakozó ülősztrájk egészségtelen, veszélyes! Mi, akik felelősek vagyunk népünkért, borzadunk annak gondolatára is, hogy akár egyetlen amerikai állampolgár tagjai elgémberedhetnek..."

(d—i)

Vannak egészen furcsa dolgok...

Az isten argentin?

A „New York Herald Tribune" egyik tudósítója, John Crosby Buenos Airesből írja, hogy az argentinok rendkívül vallásosak, s az a meggyőződésük, hogy a Mindenható argentin. A legnagyobb felháborodással beszélnek a brazilokról, akik a maguk közismert istenkáromló módján azt merészelik állítani, hogy az Isten brazil és portugálul beszél.

Alkoholizmus? Káposzta!

A „Sunday Express" amerikai tudósítója írja, hogy a texasi egyetem egyik professzora, William Shive dr., sikerrel alkalmazta a káposztaléből kivont glutamint (aminósav) idült alkoholizmus és gyomorfekély ellen.

A k-betűs főzelékek ugyan nálunk tilosak a gyomorbetegek számára, ez a megszorítás azonban nem érvényes angol nyelvterületen, ahol a káposzta (cabbage) szó c-vel kezdődik.

Panamázott Strauss nyugatnémet hadügyminiszter

Szegő Gizi rajza

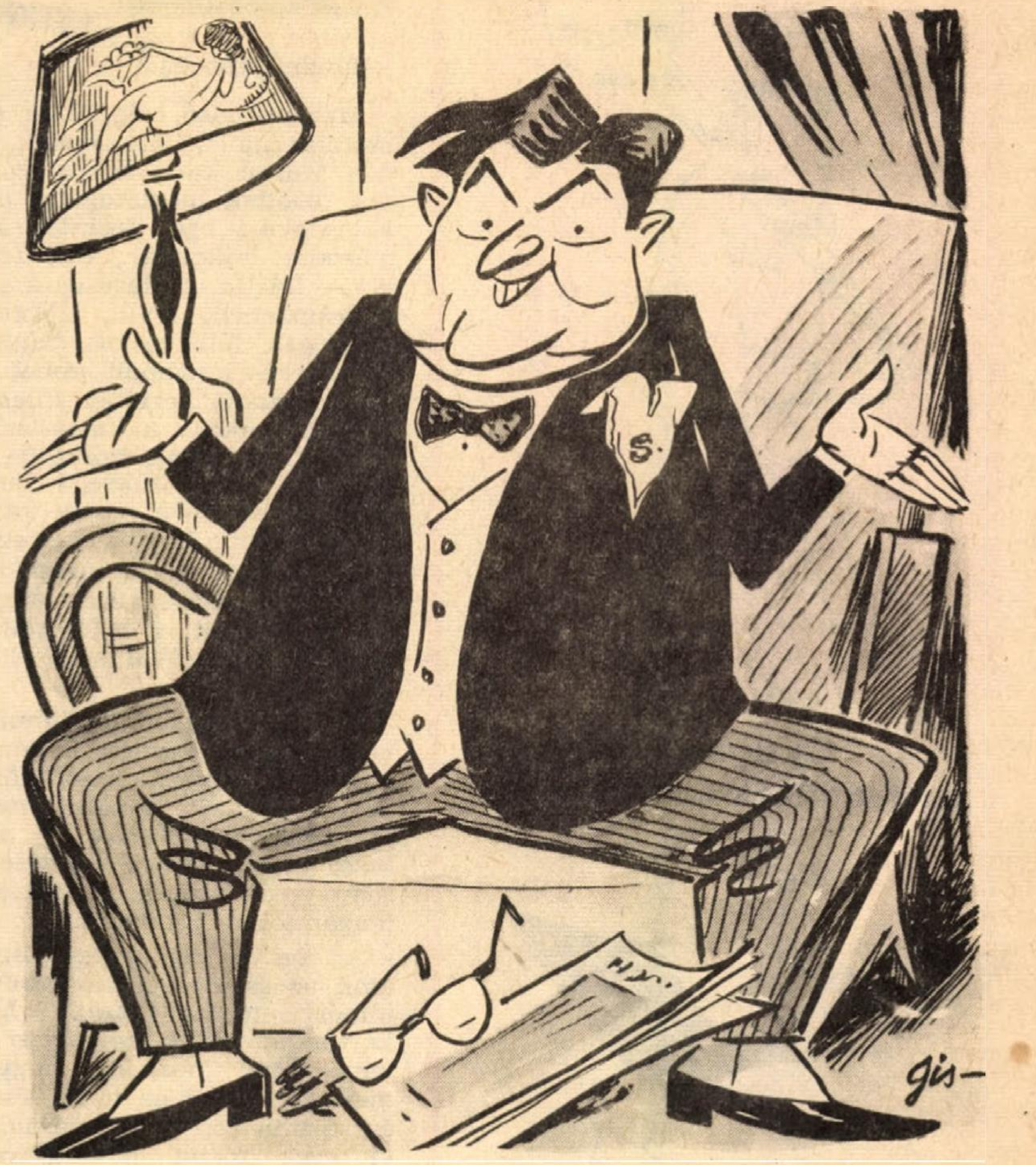

Strauss: Hát mit csináljon békeidőben egy hadügyminiszter?

Felszólalás

Vendégségben jártam a minap valahol, s a házigazda váratlanul rám nyitotta a televíziót. Ugyanakkor eloltotta a villanyt és pisszegni kezdett. Kelepcébe csaltak! — villant fel agyamban a jeges rémület, de már késő volt. Fogoly voltam; gúzsba kötve ültem a székemen és guvadt szemmel bámultam a képernyőt.

Valaki éppen felolvasott valamit. Amint az élet lassan visszatért ólmos tagjaimba, felismertem, hogy az illető egy elbeszélést olvas fel. A csapásra azonban újabb csapás következett: amikor az első oldal végére ért, a papirost nem tette le az asztalra, hanem leemelte és a kezében tartott paksamétának az aljára tette. Ugyanígy járt el a második oldallal is. Most már nem lehetett kétségem afelől, hogy a modern inkvizíciónak egyik legrafináltabb kínzásával állok szemben: a végtelen, a reménytelen, az önmagába visszatérő kézírattal.

Tisztelt Televízió! Mélyen tisztelt Minisztertanács! Főkapitány elvtárs! Méltóztassanak oda hatni, hogy az ilyesmi a jövőben ne fordulhasson elő!

Természetesen rendjén van, hogy a tévében felolvasnak. Az is rendjén van, hogy elbeszélést olvasnak fel. De a hallgatóság annyit joggal elvárhat, hogy apadni lássa a kézíratköteget. Nem! A felolvasott oldalt nem lehet a többi alá tenni! A felolvasott oldalt el lehet dobni, félre lehet tenni, le lehet nyelni, fel lehet gyújtani, csak egyet nem lehet csinálni vele: odatenni a többi alá. A hallgatónak joga van ahhoz, hogy megnyugvást találjon az idő múlásában. Nincs olyan pompás felolvasás, amely a vége felé közeledvén ne lenne egyre pompásabb. Ezen a világon minden véges, a felolvasandó kézirat sem lehet végtelen. Ne fosszuk meg az embereket attól az örömtől, hogy a felolvasás végét közeledni látván így sóhajthatnak fel: na még csak két flekk, aztán jönnek a műkorcsolyázók!

Csak ezt akartam mondani. Van hozzászólás?

(t.)

Zeneszerző

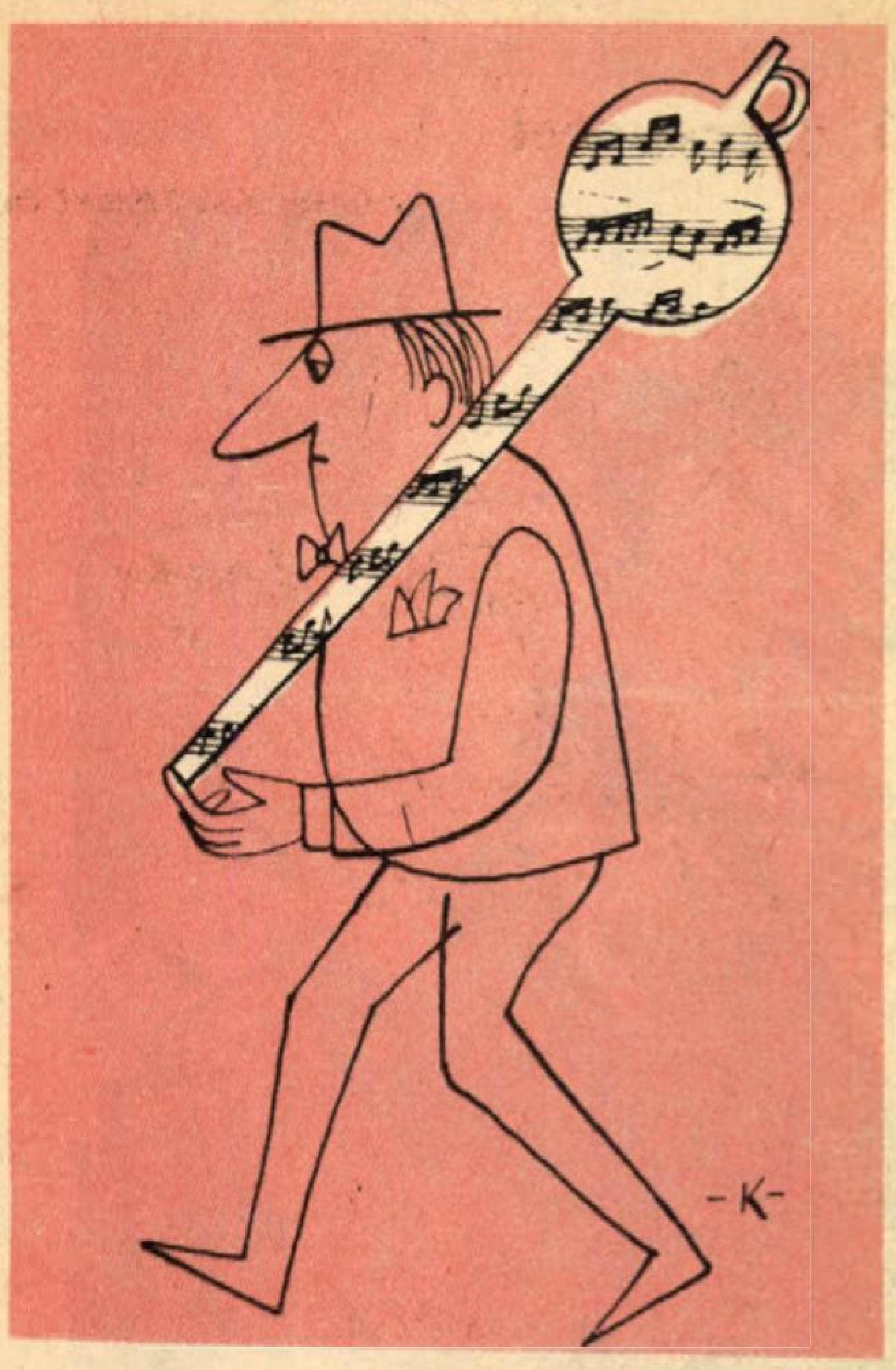

Új típusú telefonfülkék készülnek

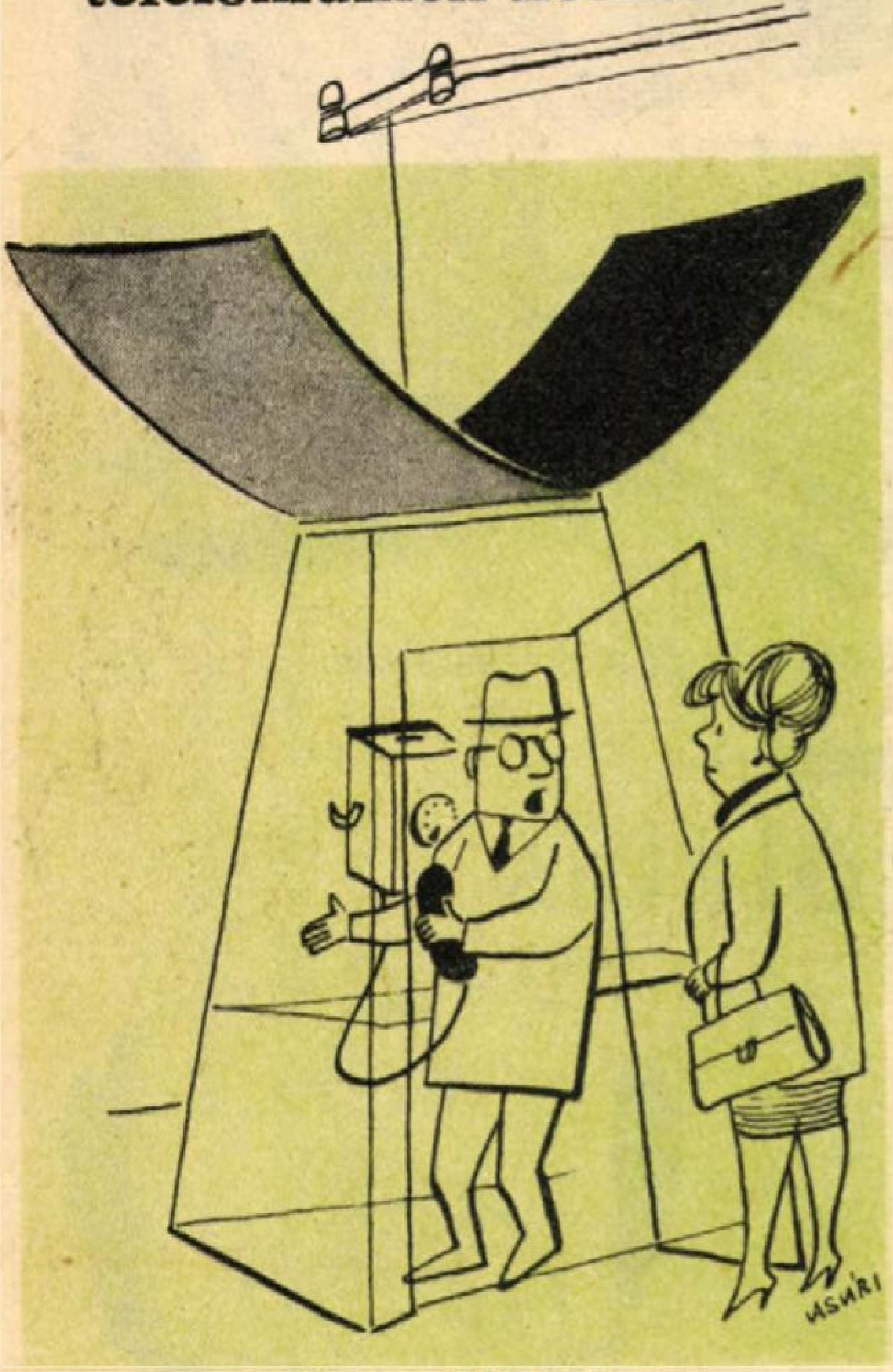

– Ez se működik! . . .

LEVÉL az uzsoráról

Tisztelt Uram!

Március első napjaiban gyáva szemtanúja voltam annak, amidőn Margit kartársnő a szomszédos üzletből meglátogatta önt és kölcsönkért ezer forintot április másodiki lejáratra. „Akár tízezret is” — felelte ön derűsen s a jobb nadrágzsebébe nyúlt, elővett egy gondosan félbehajtott bankjegyköteget és leszámolt abból Margit kartársnő kezeihez kilencszáz forintot. Ekkor a kartársnő, aki önt Feri bácsinak szólította, megjegyezte, hogy szüksége lenne a tizedik százasra is, a kamatot utólag téríti, vagyis ezeregyszáz forintot fizet majd vissza másodikán. Ön készségesen átadta a tizedik százast is és Margit kartársnő távozásával a hitelügylet lezárult.

Először meggondolatlanul úgy vélekedtem, hogy ezt a pénzügyi műveletet nevezik uzsorakölcsönnek, a kamatot uzsorakamatnak, önt pedig uzsorásnak — amiért most utólag szíves elnézését kérem —, de azután elhessegettem magamtól a gondolatot.

Az ön tevékenysége ugyanis csak az esetben lenne *uzsorának* minősíthető, ha a számos Margit kartársnő közül néhányan nyilvánosságra hoznák, hogy ön mennyit zsebel be tőlük, és hogy évi tízezer forint forgatásával havi ezer forint mellékkeresetre tesz szert. Mivel azonban a számos Margit kartársnő közül egyetlen egy sem hajlandó erről beszélni, sőt még egymás közt is az ön jó szívét és baráti segítő készségét dicsérik, nem minden siker nélkül perelhetné rágalmazásért azt, aki állítani merészelné, hogy ön uzsorakölcsönnel foglalkozik.

Továbbá, nem lehet önt *uzsorásnak* sem titulálni, mert aki „baráti” kölcsönt, „szívességi” kölcsönt folyósít, az nem uzsorás. Számos Margit kartársnő terjeszti és ha kell vallja a bíróság előtt is, hogy ön a mások gondjait megértő, önzetlen lélek, aki megtakarított forintjait adja kölcsön ingyen és kamatmentesen barátainak és ismerőseinek, csupán emberbaráti szeretetből. Igazán mondom: megérdemli ön a Margit kartársnőket, a havi tíz százalékkal együtt, de az is igaz, hogy a Margit kartársnők is megérdemlik önt . . .

Ezek után már képtelenség lenne azt állítani, hogy ön a számos Margit kartársnőtől *uzsorakamatot* szed. Ahol ugyanis nincs uzsorakölcsön és nincs uzsorás, ott nem lehet uzsorakamat sem. Ön tehát — és még számos Feri bácsi Pesten és vidéken — nyugodtan nyúlhat továbbra is a bankjegykötegért a zsebébe, hogy havi tíz százalékra kölcsönt folyósítson számos Margit kartársnőnek.

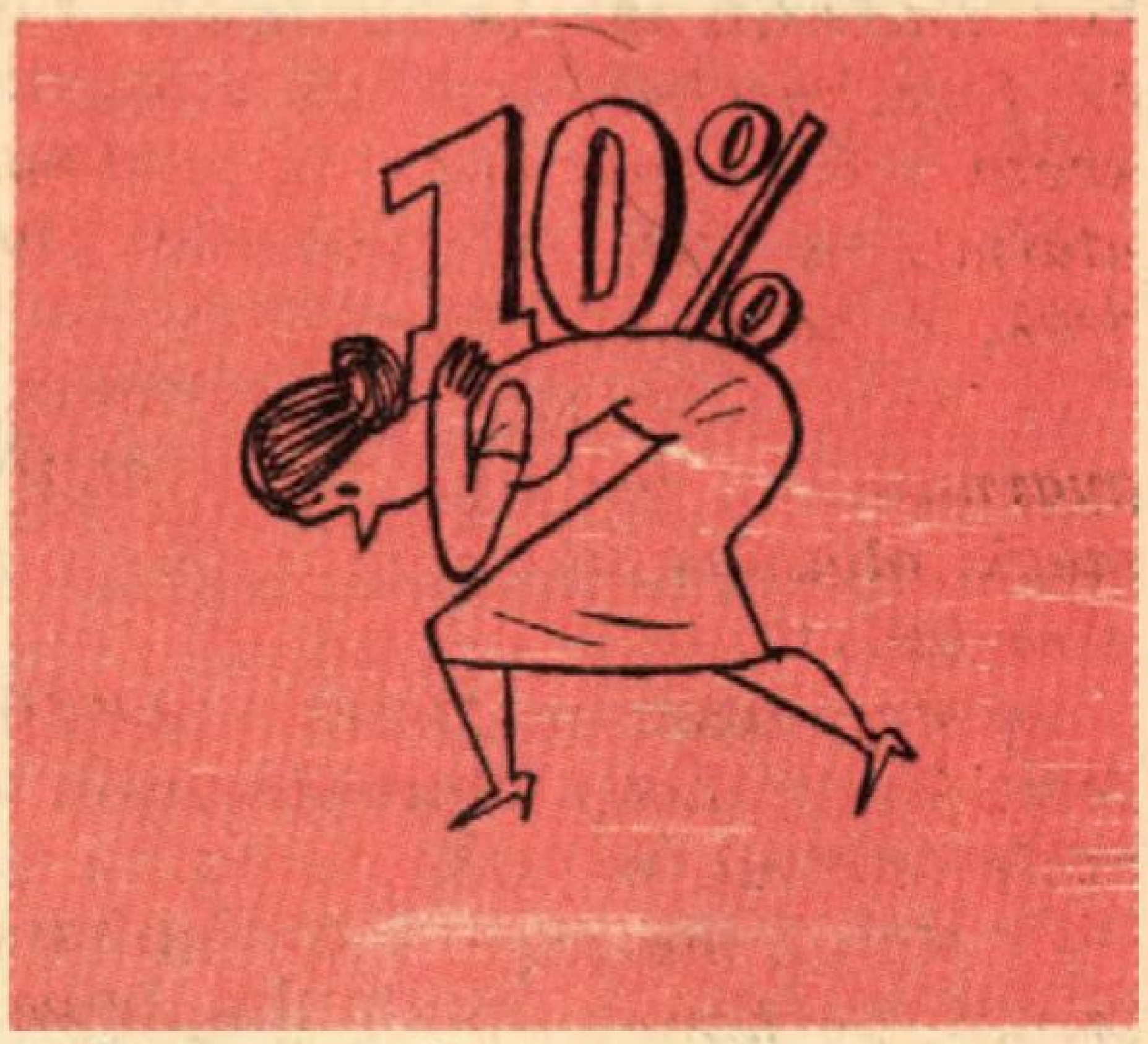

Nem kell tartania attól sem, hogy én — mint fentebb is jeleztem, a gyáva szemtanú — rossz véleményt formálok önről s esetleg felhívom a figyelmet az ön jótékony tevékenységére. Isten őrizzen: még azt is csak óvatosan mondom, hogy ön nem is létezik. De mégis létezik. Sok helyen. De senki sem beszél róla. Én sem.

Félek, hogy a rágalmazási perben számos Margit kartársnő tanúskodna ellenem . . .

Földes György

Jucika bálba készül

Pusztai Pál rajza

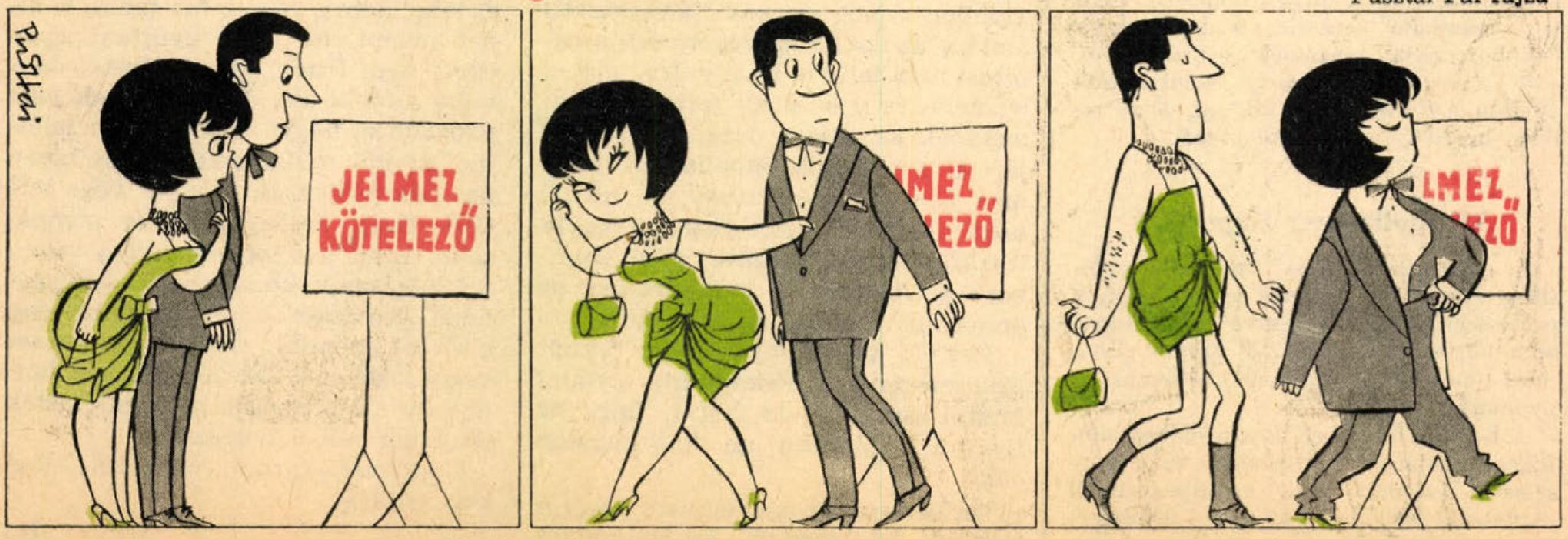

DRÁGA KARTÁRSAM,

meg tudná nekem magyarázni, hogy miért ragaszkodnak egyes országok még mindig a gyarmataikhoz?

— Mit csodálkozik ezen? Ha valakinek, mondjuk, egy értékes aranyórája van, ragaszkodik hozzá.

— Ejnye, kartársam, ez az aranyóra-hasonlat nem nagyon stimmel. Helytelen egy gyarmatot aranyórához hasonlítani. Az aranyóra rugói és fogaskerekei nem tudnak tiltakozni a gazdájuk ellen, bármennyire utálják is azt. A gyarmatok nem órák, a hasonlat rossz.

— Nem is olyan rossz. Nézze, a gyarmatok bizonyos tekintetben mégis olyanok, mint az órák.

— Miért?

— Mert azok mutatják a gyarmatosítóknak, hogy cihelődhetnek, elmúlt felettük az idő.

— Na jó, maradjunk az óra-hasonlatnál. De honnan vette a gyarmatosító a gyarmatát, akarom mondani az aranyóráját?

— A papájától örökölte.

— És a kedves papa?

— Az a nagypapától örökölte.

— És a nagypapa?

— Az maga lopta.

— És nem szégyellik magukat emiatt a kedves unokák?

— Még nem. Csak talán fogják majd szégyelleni.

— Igazán? És mikor?

— Ha majd a szégyenkezésen is keresni lehet egy pár millió dollárt.

(g.)

Jóakaratú észrevétel

Szűr-Szabó József rajza

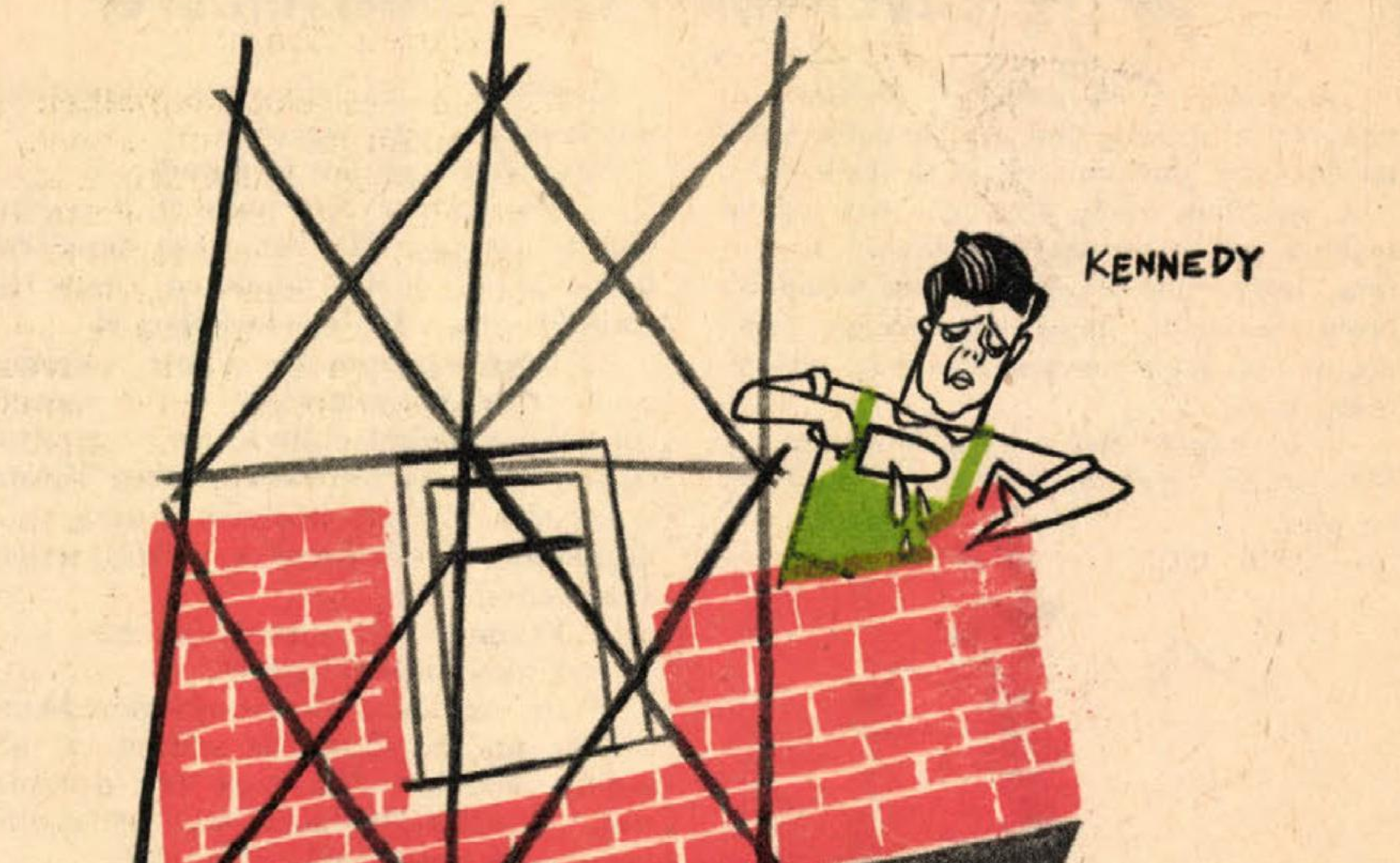

– Szaktárs, erre nem lehet építeni!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

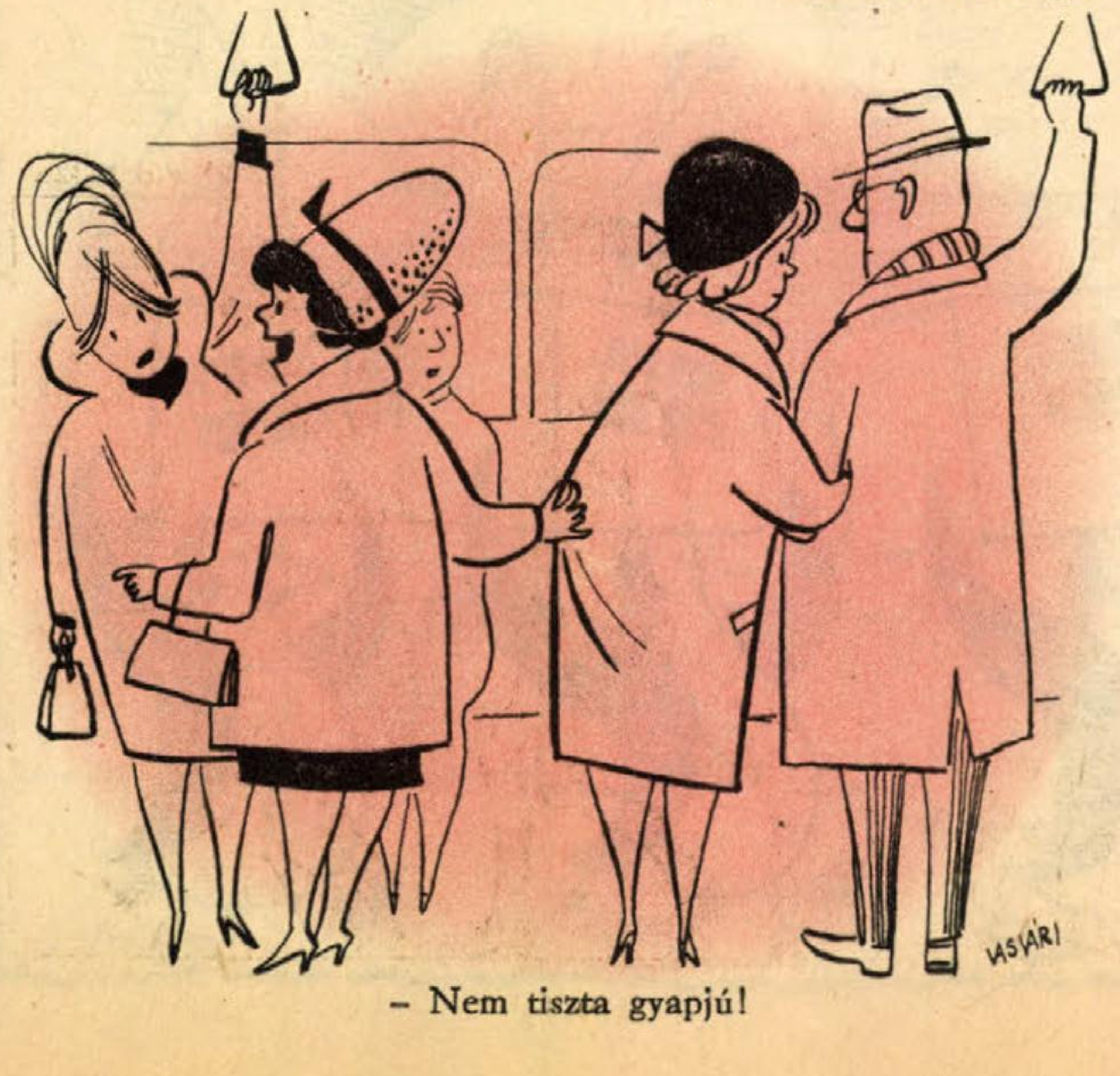

– Nem tiszta gyapjú!

Vacsoravendég

Toncz Tibor rajza

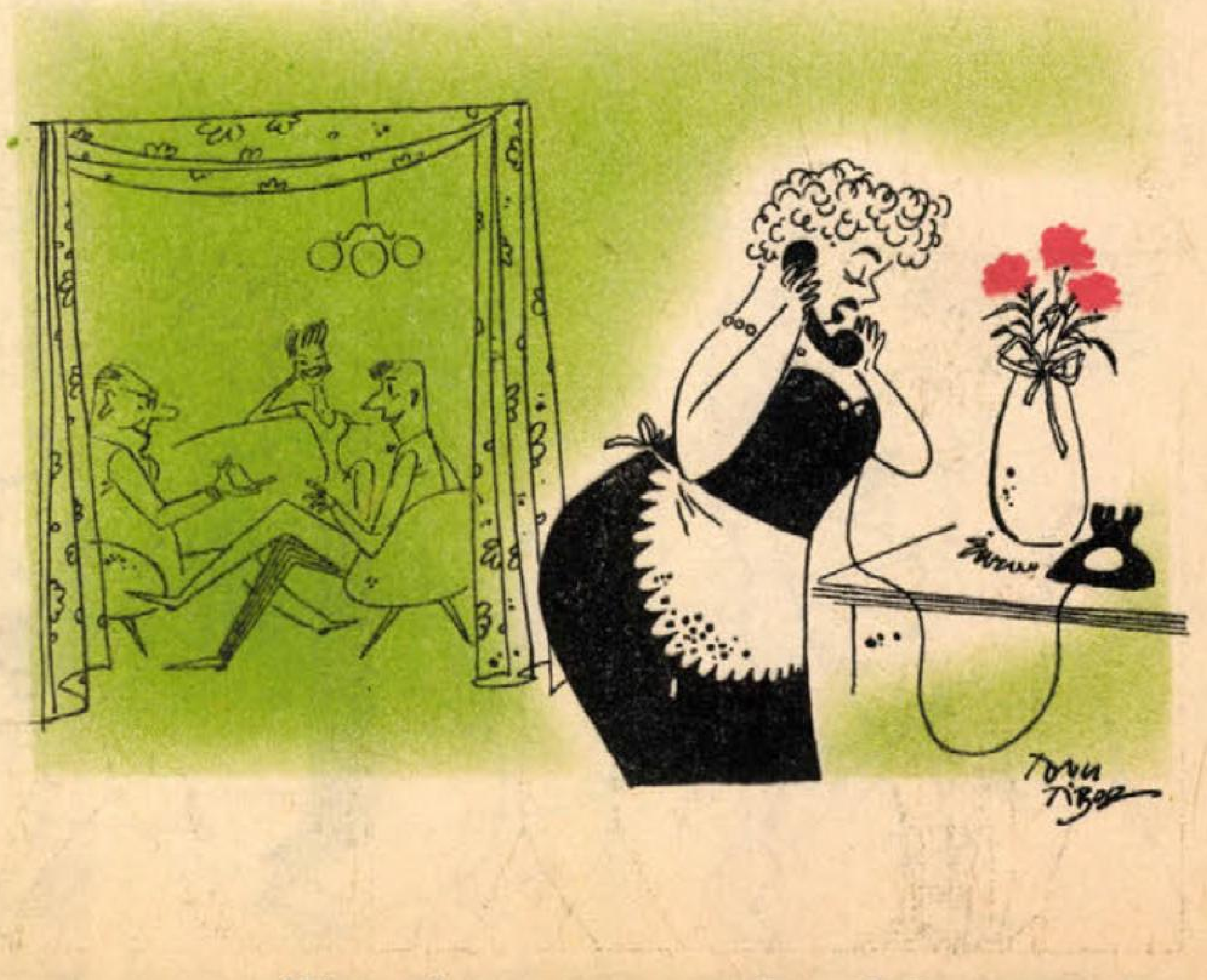

– Kérem, hogy most a szegfű szálja? . . .

Elsétáltam az Antarktiszra

A minap ebéd után jól felöltözködtem, és a szokásosnál is nagyobb sétát tettem, így jutottam el az Antarktiszra.

A vakítóan fehér jégmezőn egy fekete frakkos alak toporgott. Először a hittem, hogy pingvin, de amikor közelebb értem, kiderült, hogy magasrangú angol diplomata. Kezében pecsétes írás, térkép, mérőzsinór.

— Jó napot, Sir! — köszöntöttem. — Mit csinál errefelé, ahol a jegesmedve se jár?

— Nem látja? — morgott vissza. — Gyarmatosítok! E hó elején hozta a határozatot a parlamentünk. Nem olvas újságot?

Ez a hagyományosan hűvös angol fogadtatás itt a sarki időjáráshoz viszonyítva barátságosnak tűnt, így hangot merészeltem adni meglepetésemnek:

— No de ilyet! Gyarmatosítják az Antarktiszt?

— Nem az egészet. Csak — s a térképre bökött —, csak ezt a mintegy másfél-kétmillió négyzetkilométernyi területecskét...

Fejemet csóváltam.

— Talán sztrájkolnak az angol jéggyári munkások? Vagy minek ennyi jég Angliának?

Erre nem felelt. Szó nélkül betessékelt a sátrába, s az atomtöltésű műkandalló mellé ültetett. Míg főzte a feketét, körülnéztem. A falon kakukkos óra, az asztalon naptár. Az óra pontosan járt, fél négy volt rajta, mint az én karórámon. A naptár azonban késett egy évszázadnyit...

Megittam a feketekávét, s viszonzásul megkínáltam egy cigarettával.

Nemsokára azután fölálltam:

— No, kedves Sir, indulok is vissza, vár az asszony. Ha vacsorára nem érek haza, akkor hiába mondom, hogy az Antarktiszon voltam, nem hiszi el...

Az, hogy én fintorgás nélkül megittam az ő angol feketekávéját, s ő viszonzásul zokszó nélkül elszívta az én magyar cigarettámat, úgyszólván meghitt légkört varázsolt körénk; elkísért egészen a Sarkkörig. Búcsúzásnál a vállára tettem a kezemet:

— Valamit még kérdeznék, Sir.

— Parancsoljon, kartárs.

— Itt, az Antarktiszon egyetlen bennszülött sem él. Lakatlan terület ez, abszolúte lakatlan. Kit vagy mit gyarmatosít itt ön? Egyáltalán, van értelme az angol parlament határozatának?

— Hogyne volna. Mi, angolok, mégiscsak büszkén, boldogan könyvelhetjük el, hogy némi veszteségek után, most újabb gyarmattal gazdagodott birodalmunk... Ha — tette hozzá kis tűnődés után — ez a gazdagodás merőben illúzórikus is... De, mint filozófusaink tanítják, az illúzió maga a boldogság!

S dacosan leült a Déli-sark jegére.

Hazafelé indulóban többször visszanéztem. Ült, ült a frakkos angol diplomata a Déli-sark jegén, elhagyatottan, magányosan, ült a puszta jégen. De nem látszott igazán boldognak...

Dunai Ferenc

Egy új gyarmat születésére

Dagadj, te büszke brit kebel,
Kit az isten oly régóta kegyel,
Mert ímé, arról zeng dalom,
Hogy a kissé áporodott
Brit gyarmatbirodalom
Ismét nekibátorodott,
És meghazudtolva agg korát,
Egy új birtokkal szaporodott.

Bár e nincstelen, távoli gyarmat
Haszonra gyenge, mint a harmat,
Viszont tény és való,
Hogy az egész döglődő impériumban
Itt terem a legjobb alattvaló.
Például itt él a fóka.
Aki máris úgy csúszkál hason,
Mintha brit gyarmaton
Gyakorolná születése óta.
És akinek már ez se jó,
Azt meggyőzi a misszió,
(E régi angol passzió),
Mert csakis övé lesz az érdem,
Ha a jegesmedve térden
Ad hálát az Úrnak naponta,
Hogy őt a dicsőségben és
hidegvérben
Bővelkedő brit közösséghez csatolta.
S végül (mert van olvasó tömérdek,
Ki nem tudja, mi a magasabb
közérdek)
Komolyan mondom, hogy ésszel él
az angol,
Ki a világban nem potyán csatangol.

E hely lakatlan, tehát nem lázad fel
senki,
Tán támaszpontnak sem kéri el
a jenki.
S ha nem marad néki más, csak e
vacogós gyarmat,
Itt még vagy száz évig
el lehet jegelni
a brit birodalmat.

Fülöp György

A gyarmatosított Antarktiszon

Kaján Tibor rajza

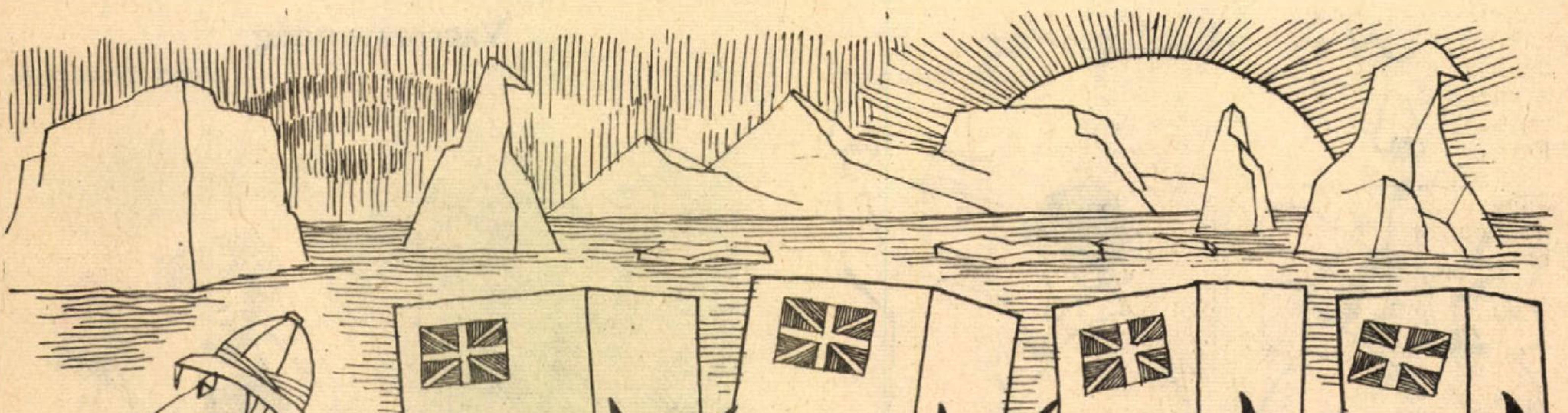

Öntelt, de ravasz

Szűr-Szabó József rajza

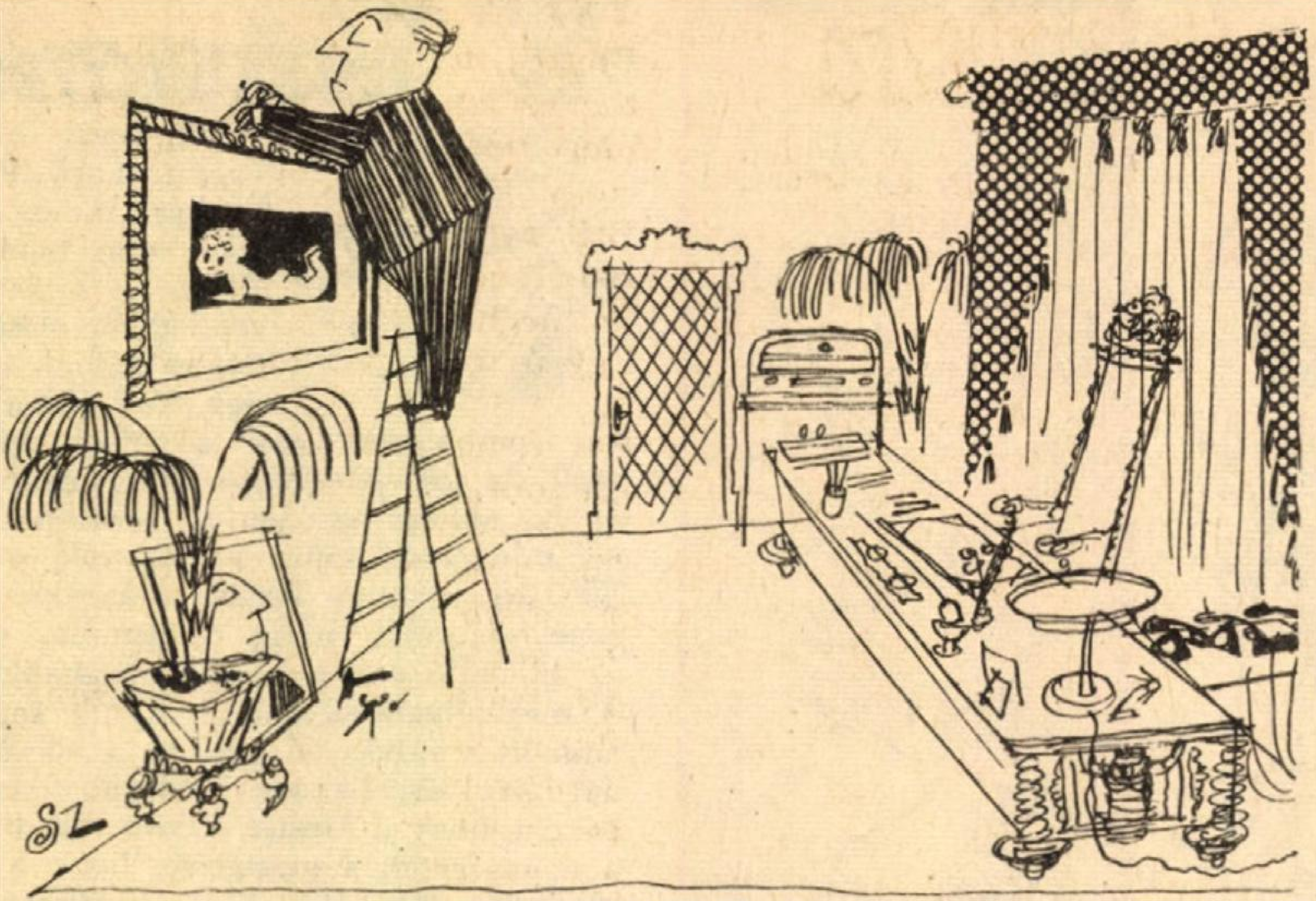

– Így nem jönnek rá, hogy én vagyok...

EMLÉKEZÉS EGY RÉGI SZÉLHÁMOSRA

Én nem ítéltem el akkor sem, mert nagyon csinos volt.

Egy koratavaszi vasárnapon történt. Feleségem a gyerekek influenzájával bajlódott és ünnep lévén, én is némi betegség-szimulálással igyekeztem néhány órás pihenő-többletet nyerni.

Akkor viharzott be egészségesen, vidáman és titokzatosan. Elegánsan leült az ágyam szélére, keresztnevemen szólított, és nevetett, mint egy fogpaszta-plakát.

Nyilván azt hitte, én vagyok a családfő. Azt most nem akarom elmondani, feleségem hogyan fogadta ezt a jelenetet, egy csinos idegen nő beront, és leül az ember ágya szélére. Felesleges kitérő lenne, minden férj ismeri az ilyesfajta magyarázkodást, hogy: már láttam valahol, de tulajdonképpen alig ismerem, társaságban találkoztam vele, hol is? Várj csak, rögtön eszembe jut...

Maradjunk inkább a tárgynál.

— Van néhány kiló citromom — mondta a nő.

Feleségem megenyhült: talán mégse valami ismeretlen démon ez, hanem igazi angyal. Itt küszködik a család az influenza örvényében. Tegnap már az orvos is összevonta szemöldökét, és azt mondta: — Egy-két citrom kellene a gyerekeknek, tudják, ez a télvégi vitaminhiány. És mintha csak az isten küldte volna, itt van ez a nő, és azt mondja: van néhány kiló citromom. Hivatalos áron persze, dehogy akar ő nyerészkedni. Most kapta, és ránk gondolt. Négy kilót kellene átvennie, átadna nekünk egyet. Csakhogy nála éppen nincs elegendő pénz, pedig nem szeretné elszalasztani azt a négy kiló citromot. Szóval kellene kétszáz forint, és egy óra múlva jön a citrommal, pénzzel.

— Itt kell átvennem a szomszédotokban, azért is ugrottam fel hozzád.

— Nincs pénzem — mondtam zord hangon.

— Száz elég lesz — vágta rá gyorsan.

Feleségem a citrom bűvöletében integetett a nő háta mögül, hogy ő ad. Feddő szigorúsággal néztem rá.

— Egy vasam sincs.

A citromos nő fölkelt ágyam széléről, és elment köszönés nélkül. S ami fontosabb: pénz nélkül.

Én ugyanis már tudtam róla. Hivatalukban kereste fel barátaimat ugyanezzel a trükkel. És kinek nem kellett volna egy-két kiló citrom hivatalos áron? Adták neki a száz-kétszáz forintos előlegeket, a nő felvette a pénzt, és eltűnt. Sose látták többé.

Aztán hallottam még, hogy szobrot árusít falun.

Egyetlen gipsz-szobrocskája volt. A minta. Egy fej. De minden hivatalos ajtó megnyílt ez előtt a fej előtt még akkor is, ha gipszből készítették, és belül üres volt. Tanácsok, termelőszövetkezetek, üzemek, szövetkezettől félő kisiparosok sorra fizették ki a négyszáz forintokat. És talán nem is bánták, hogy a gipszfej nem érkezett meg soha. Legalábbis — tudomásom szerint — senki se tett feljelentést.

A napokban citromot vásároltam, és eszembe jutott a régi szélhámos. Szíve van az embernek, hát igazán megsajnáltam.

Mert próbáljon most valaki citrommal vagy gipsz-fejekkel szélhámoskodni! Ki dől be neki? Bizony, nem könnyű!

Vajon miből tud megélni ma szegényke?

Sipos Gyula

Defekt az űrben

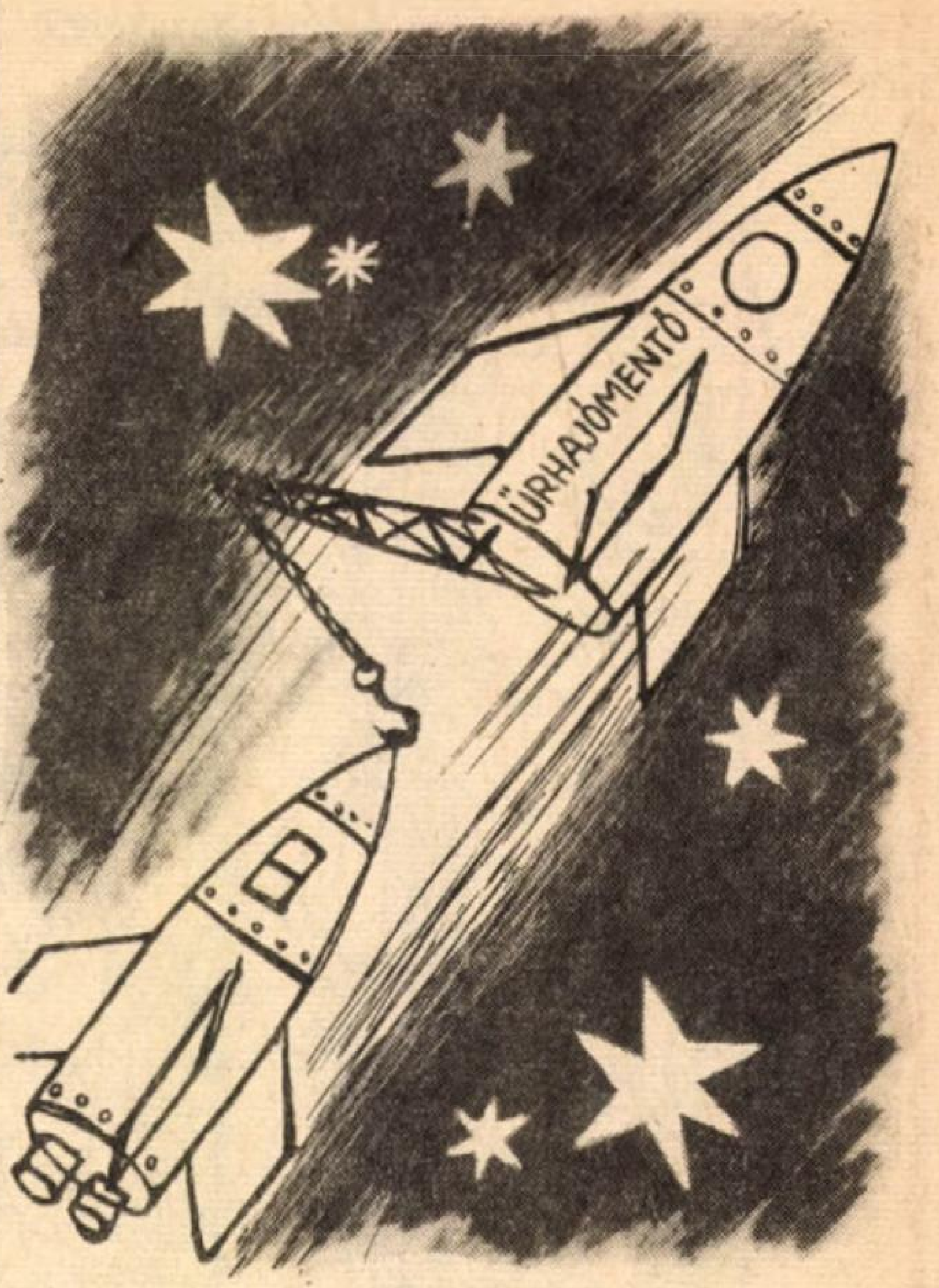

Jól nevelt bakonyi vadkan

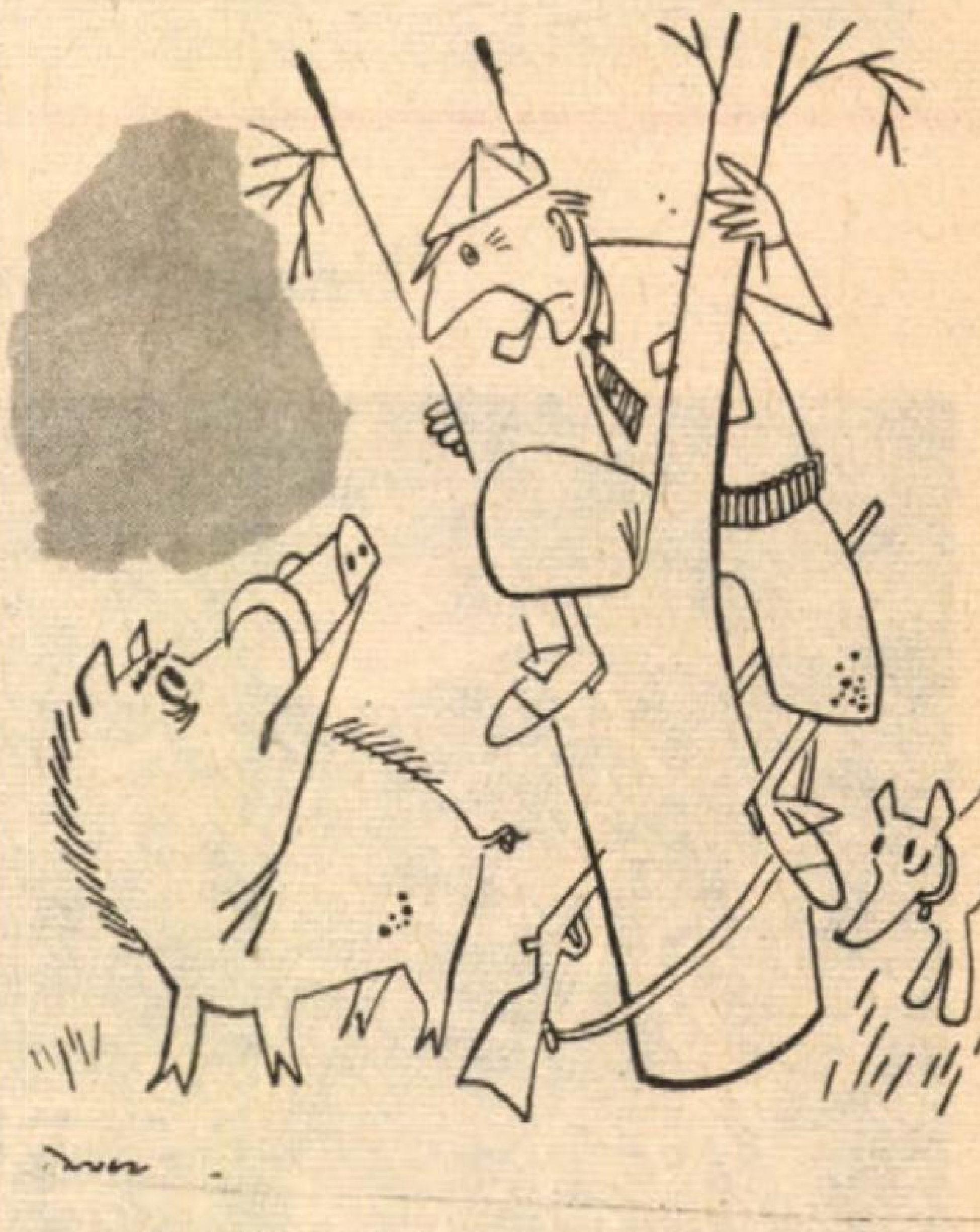

– Ön Mr. Holmes Birminghamból? Az öné vagyok, Sir!

Fiatal menyecske

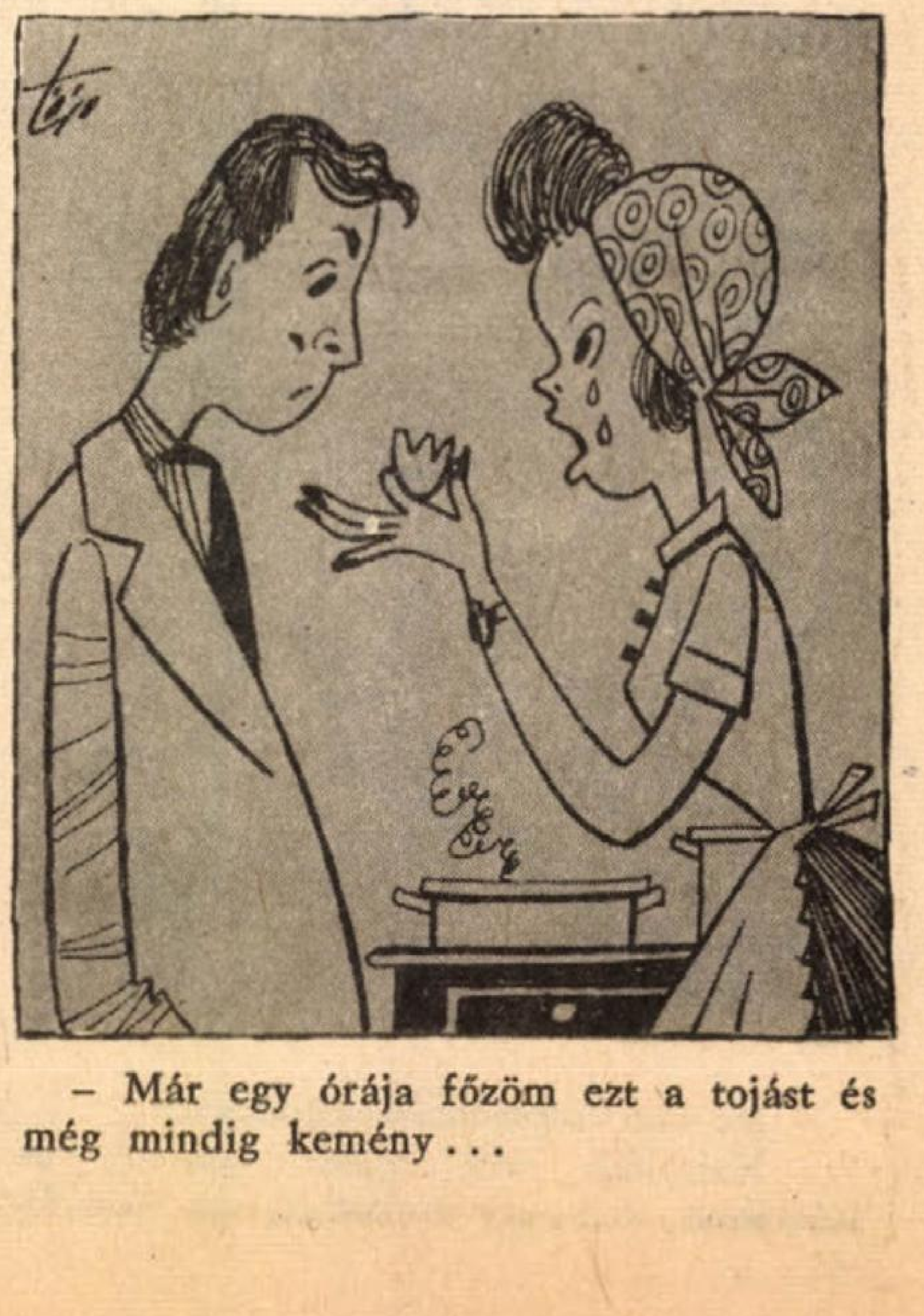

– Már egy órája főzöm ezt a tojást és még mindig kemény...

Elhúzódott a tatarozás

Balázs-Piri Balázs rajza

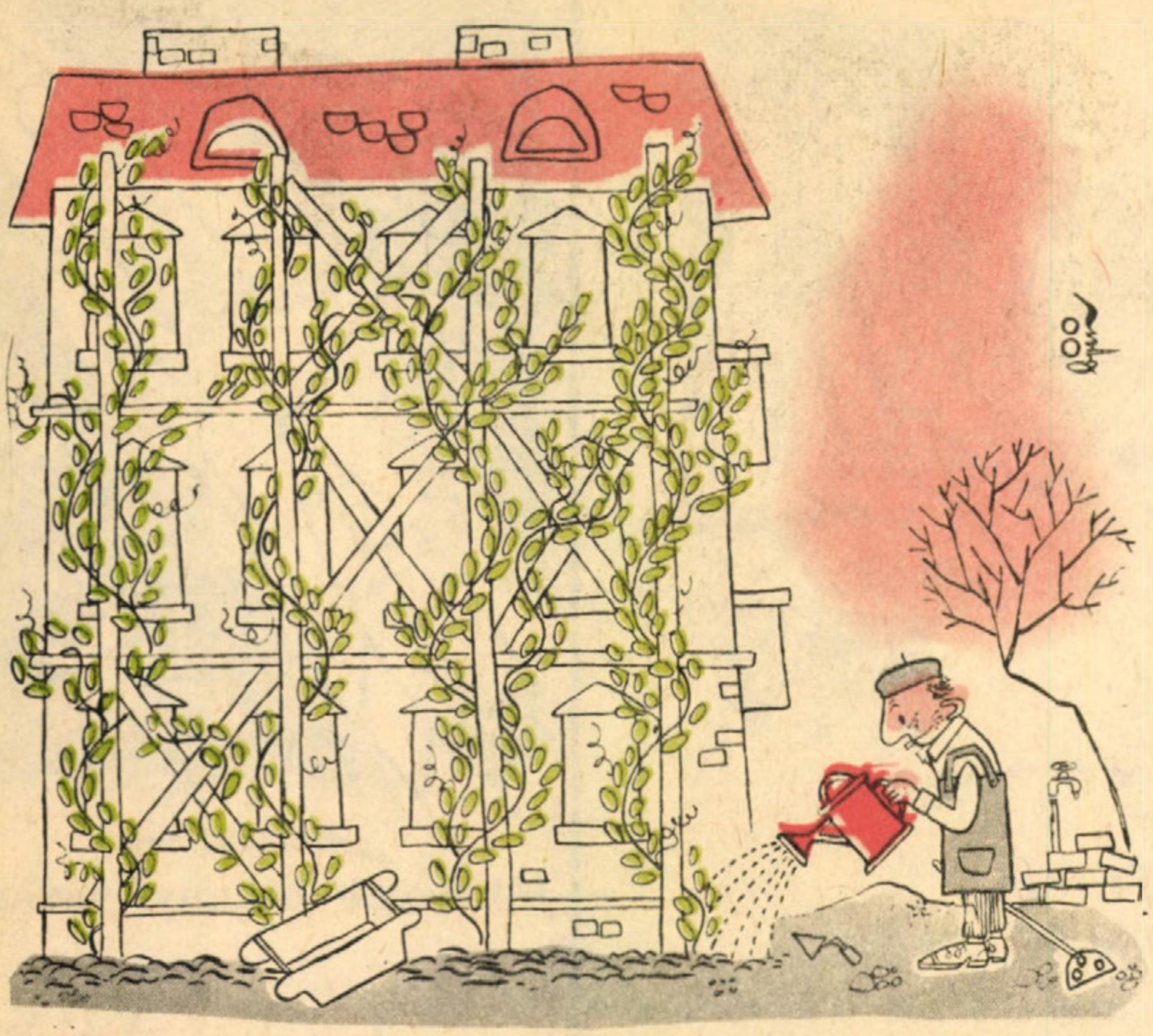

Unalmas az éjszaka

Mészáros András rajza

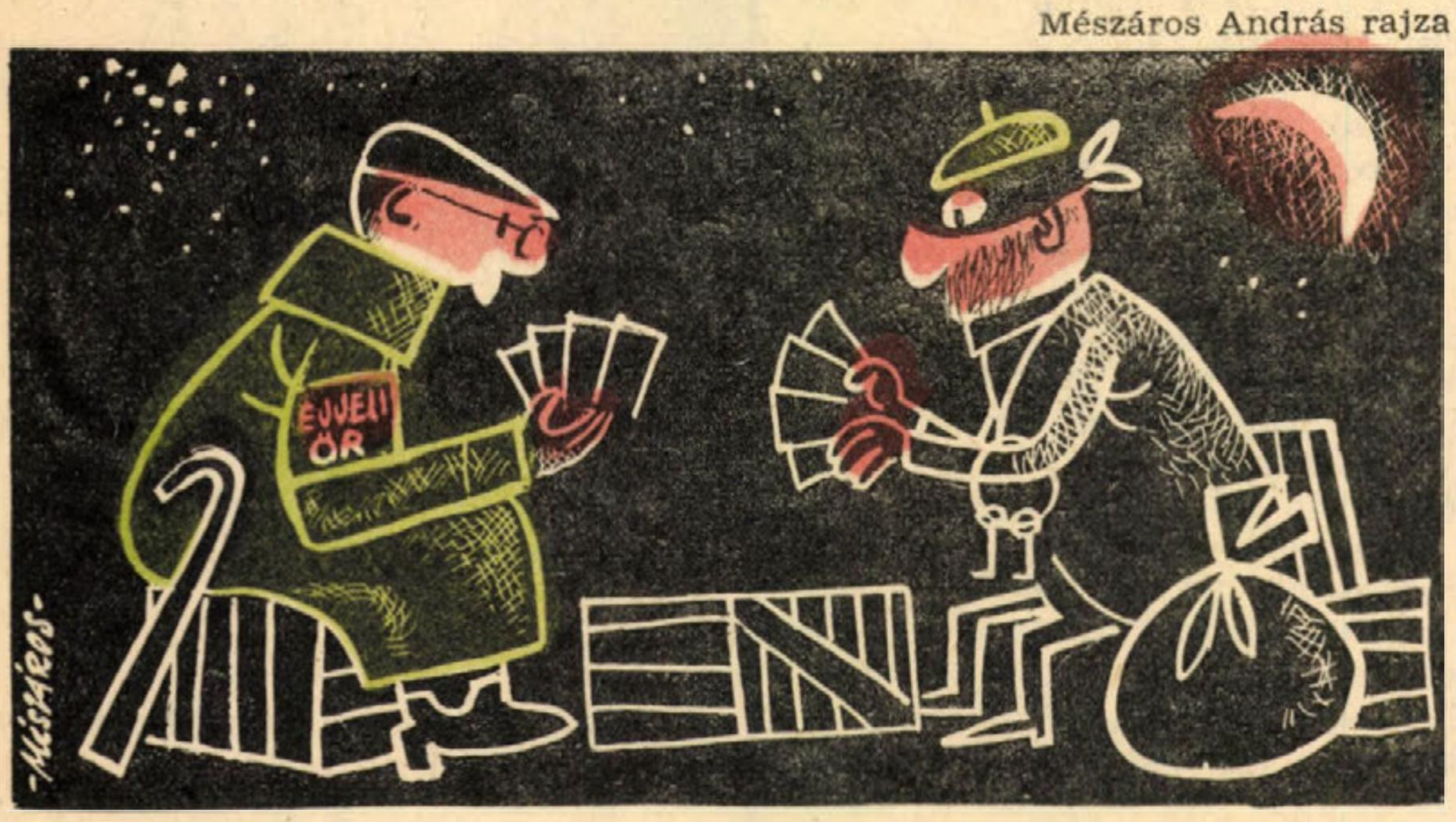

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Sok évvel ezelőtt történt, hogy Erich Kleiber, akihez már akkor régi barátság fűzött, budapesti vendégszereplésének idejére nálunk szállt meg. Volt akkoriban az Operaháznak egy mérsékelt képességű, de igen becsvágyó szólóénekesnője, D. E., akinek egy berlini vendégszereplés mindennél hőbb vágya volt, s aki Kleibert, a híres berlini Staatsoper főzeneigazgatóját addig ostromolta, amíg az hajlandó volt a hangját meghallgatni. A meghallgatásra nálunk került sor, és amikor a művésznő elment, a búcsúzásnál, az előszobában, boldogan mesélte nekem, hogy a Mester el volt ragadtatva a tehetségétől, s megígérte, hogy a legrövidebb időn belül ebben az értelemben fog levelet írni Berlinbe.

Kleiber véleménye engem meglepett, s nem is titkoltam előtte meglepetésemet.

— Csakugyan tehetségesnek találtad a művésznőt? — kérdeztem csodálkozva, amikor a szobájába léptem.

— Ördögöt! — felelte mosolyogva. — Teljesen jelentéktelen hang.

— De úgy hallom, mégis megígérted neki, hogy ajánló levelet írsz Berlinbe az érdekében.

— Meg is fogom tenni. Még ma írok Walter Brunónak, a Städtische Oper főzeneigazgatójának. Hátha fellépteti a művésznőt a konkurrencia.

Péterfi István

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy maszek boltban így szól a segéd a főnökhöz:

— Huszonöt éve állok az ön szolgálatában.

— Jó, akkor most egy kicsit leülhet.

Jönnek a vándormadarak

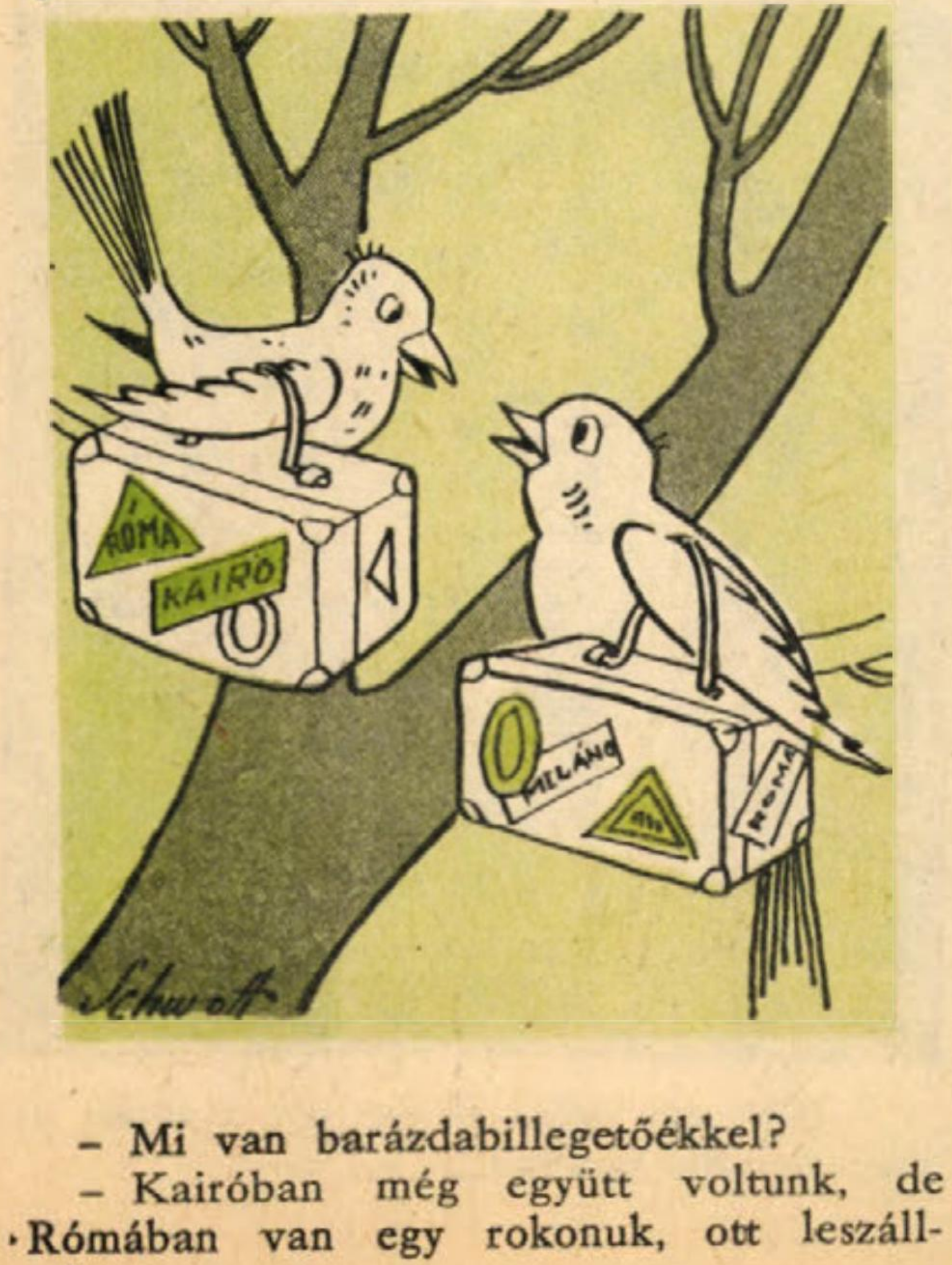

– Mi van barázdabillegetőékkel?

– Kairóban még együtt voltunk, de Rómában van egy rokonuk, ott leszálltak...

Húzás a TV-ben

Szegő Gizi rajza

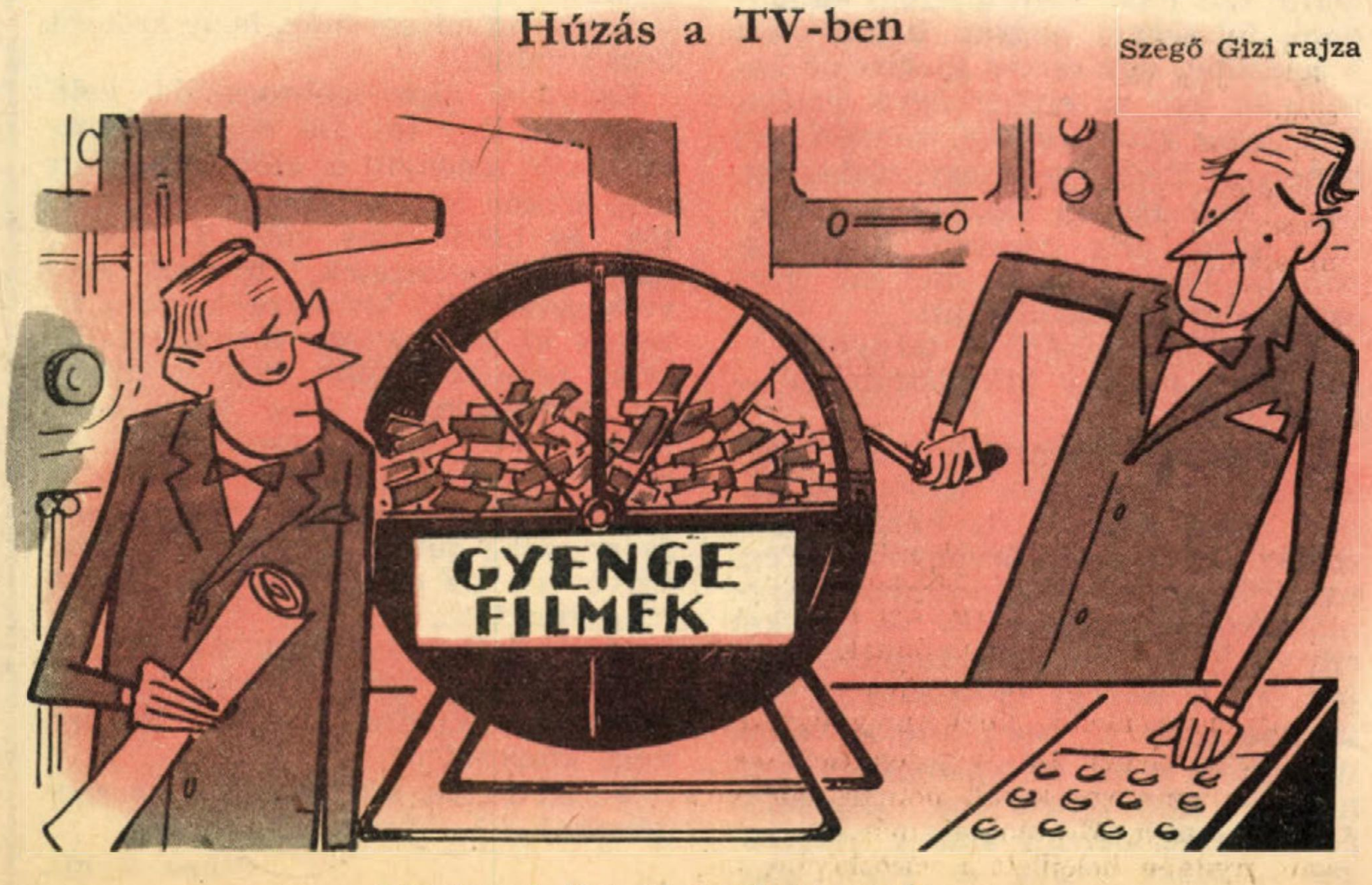

– Mit fogunk játszani szombaton este?...

Algériai helyzet

Gerő Sándor rajza

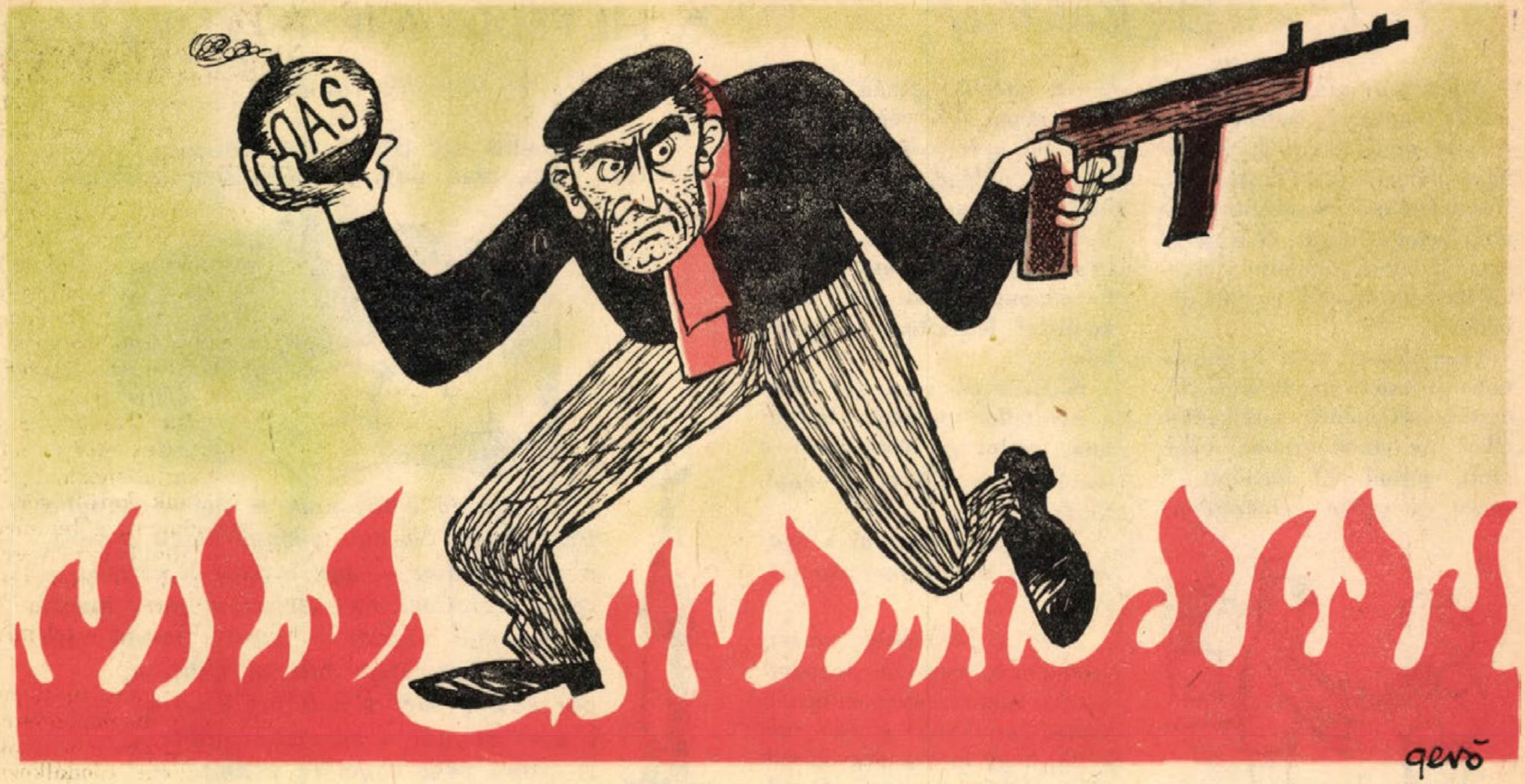

– Hol az a fegyverszünet, hadd támogassam!

Borsszemek

A mikroírás magyar rekorderét ünnepli a sajtó. Mint ismeretes, a mohácsi mester negyvenhárom, 17 x 17 milliméteres oldalra másolta le az Ember Tragédiáját. Csak csodálni lehet az alkotó páratlan türelmét és tűhegyes ceruzáit, de meg kell hajtani az elismerés zászlaját az előtt is, aki a 3700 betűs, körömnagyságú oldalakat végigolvassa majd.

A műalkotások terjedelmének lehető legkisebbre zsugorítása engem is foglalkoztat. Máris tervbevettem, hogy egy simább felületű baktérium hátára reprodukálom a Magyarok bejövetelét, majd a későbbiek során huszonegy másodperc alatt lejátszom Beethoven összes zongoraversenyét.

Nem ismerek fáradságot, ha a Kultúra szolgálatáról van szó.

*

Arról tudósít az Esti Hírlap, hogy cikke nyomán megkerült egyik neves szobrászművészünk tíz év óta elveszettnek hitt, nagyméretű domborműve. A becsületes megtaláló *egy gyógyszergyár kiszerelési telepén* bukkant rá a kallódó műalkotásra.

A több darabból álló, figurális kompozíció után kutatva, gazdája nyilván tűvé tette már a várost. Alkalmasint végigjárta a múzeumokat, érdeklődött a Bizományi Áruházban, esetleg fölhívta az ismertebb műgyűjtőket is — hiába. Számításaiból kihagyta a gyógyszergyárat, mert azt hitte, hogy ott túlnyomórészt üvegcsék, tabletták és dobozok vannak, és föl sem tételezte, hogy két láda idegcsillapító között ott hányódnak valahol az ő elárvult márványtömbjei.

Figyelemreméltó, hogy a gyógyszerkiszerelő telepen tíz évig senkisem kérdezte meg: hogy került oda az elfekvő szoborcsoport. Megszokták már, hogy ott van, nyilván beleillett a városképbe, talán évente meg is koszorúzták.

(Kaposy)

Akaratátvitel

Hegedűs István rajza

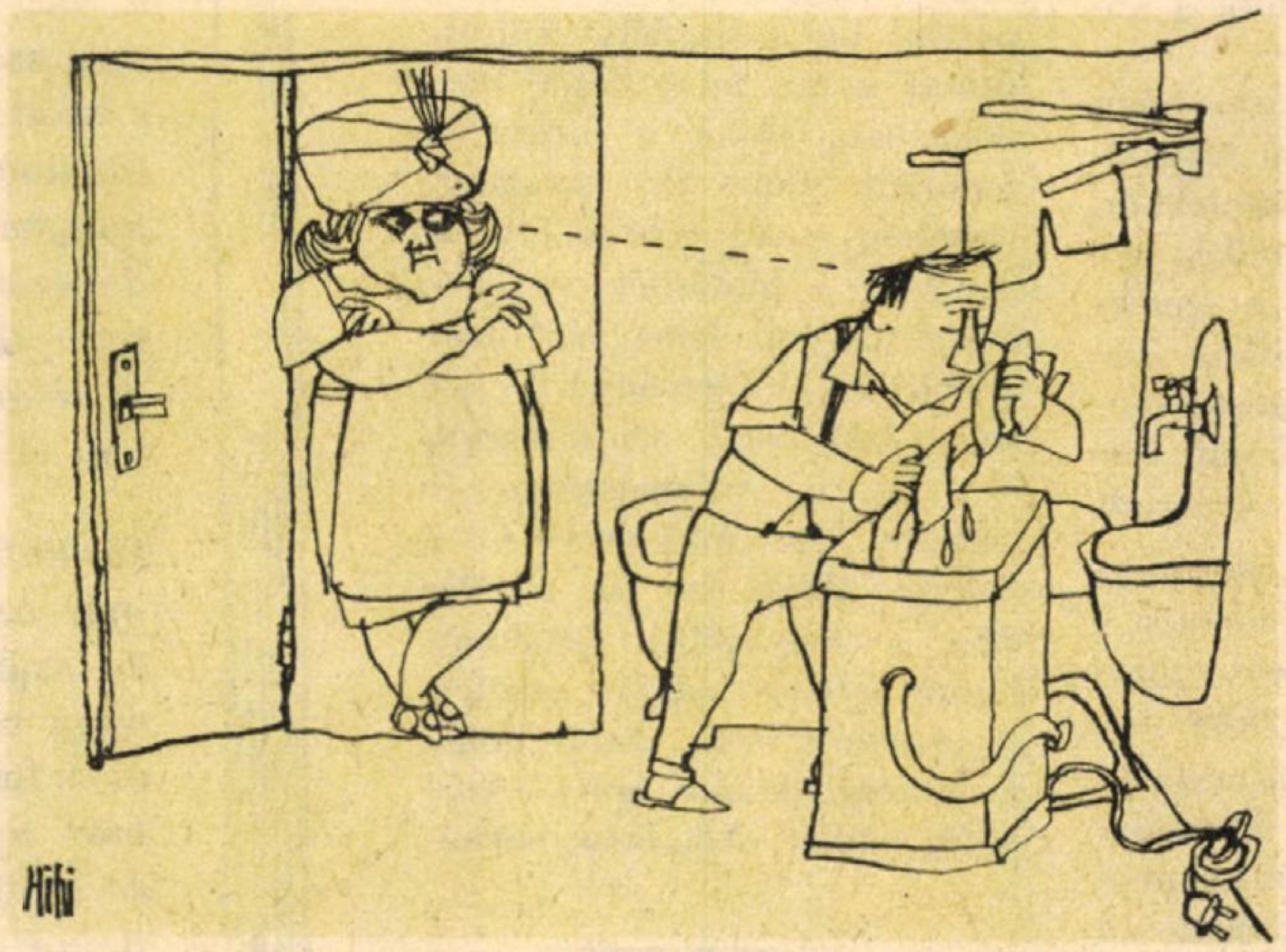

Mai verklis

Kaján Tibor rajza

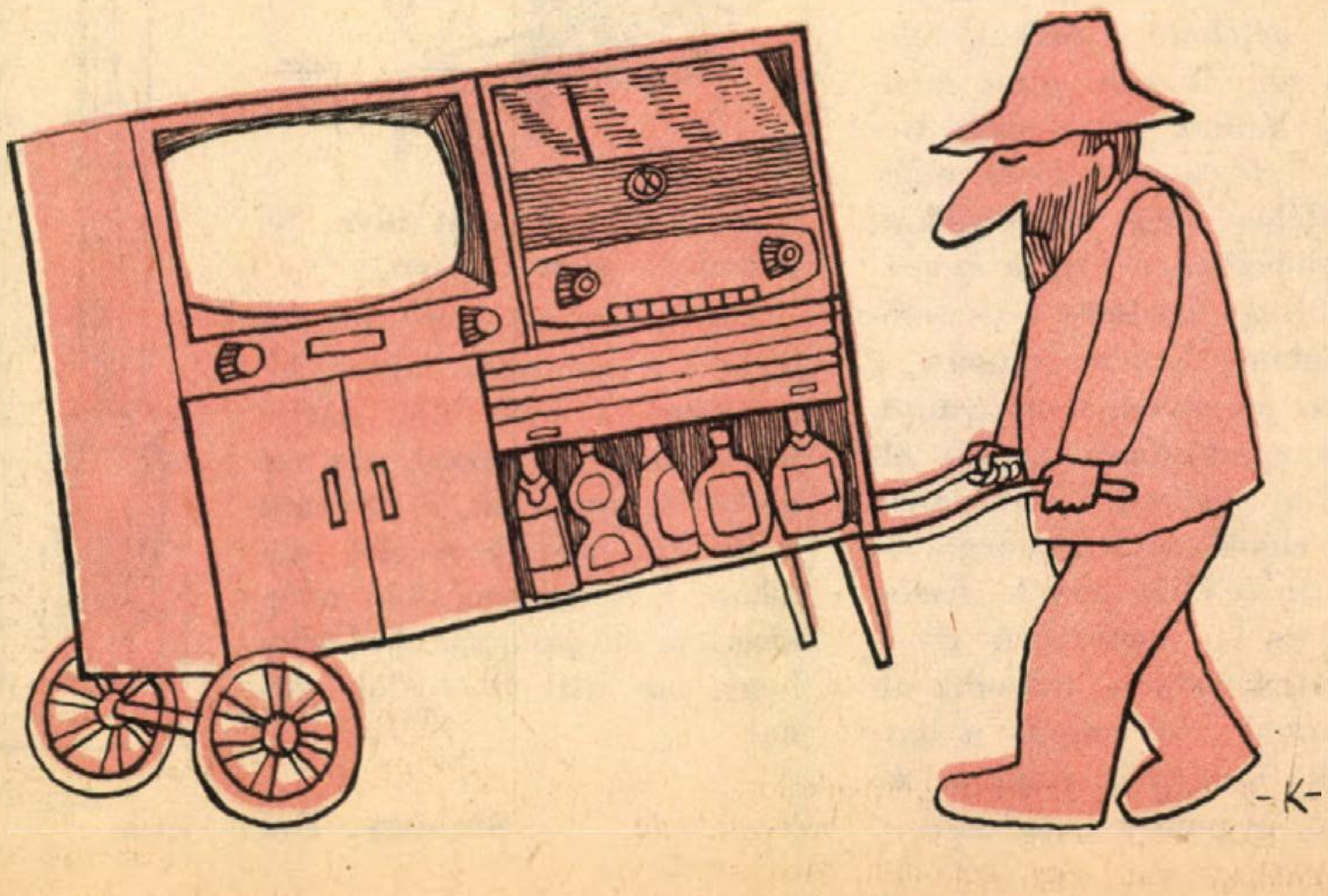

Maradvány

Nemrégen szóváltásom támadt Bendeguz Kelemen főosztályvezetővel, a Kelemenügyi Főhatóság Főosztályán. Távoztomban Bendeguz utánam vetette magát, és a galléromnál fogva kidobott a hivatal hatodik emeleti nyitott ablakából.

Felépülésem után nyomban panaszt tettem az elnöknél, főosztályvezetőjének viselkedése ellen. Az elnök azonnal válaszolt, soronkívül fogadott, a maga nevében elnézésemet kérte, majd szóról szóra a következőket mondotta:

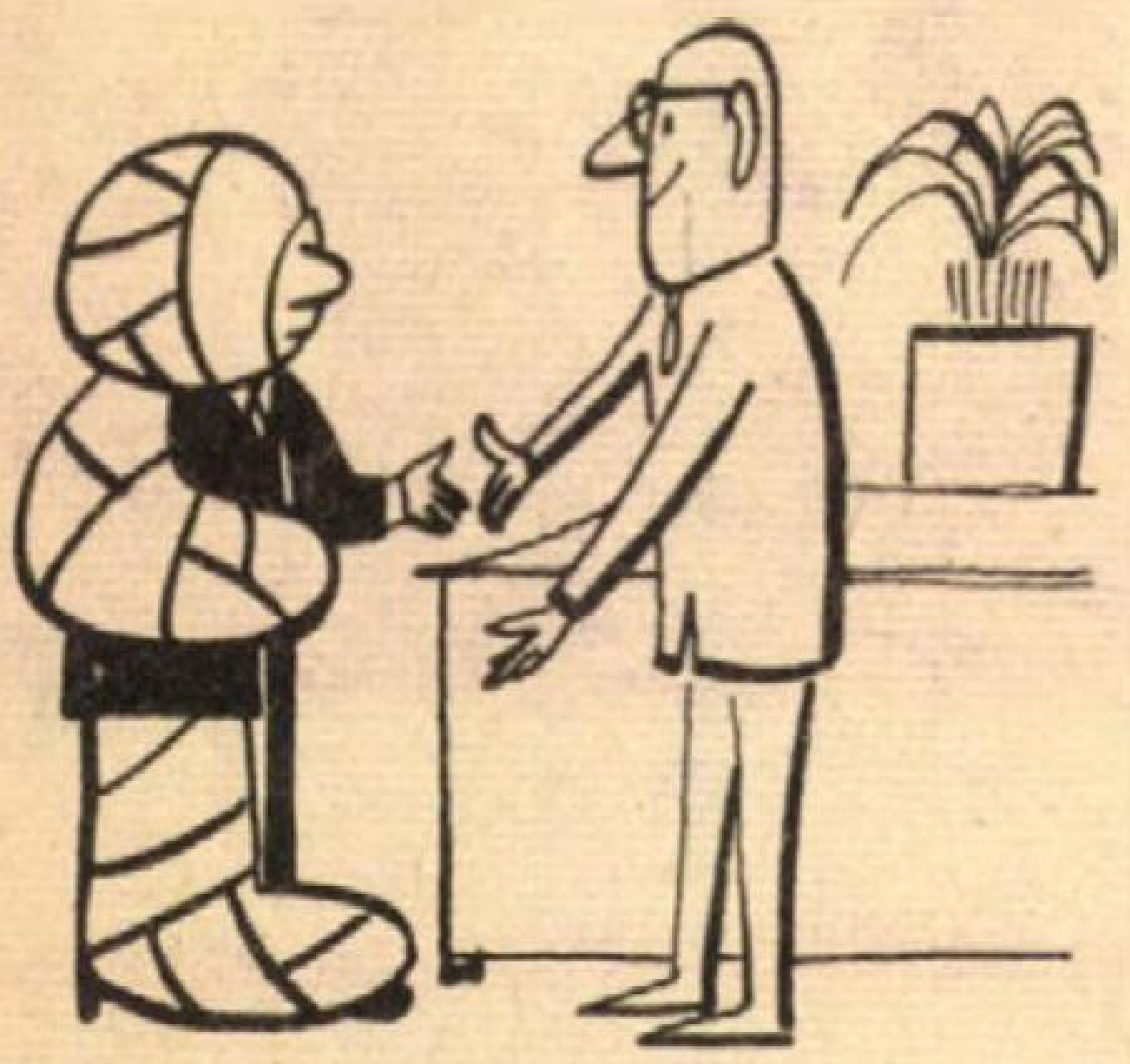

— Biztosíthatom önt, hogy a vezetésem alatt álló hivatalban, mint más hivatalokban is, felszámoltuk az önkényeskedés, a basáskodás, a személyi kultusz minden káros formáját. Bendeguz megcsontosodott ember, nehezebben formálódik. Amit ön tapasztalt vele kapcsolatban, az, megnyugtathatom, nem jellemző a mi stílusunkra, és nem egyéb a régi hibák maradványánál.

Megnyugodva távoztam volna az elnöktől, ha a harmadik emeleti lépcsőfordulóban nem támadt volna rám váratlanul Bendeguz. De ott lesett rám, piszkos gazembernek nevezett, kiütötte két fogamat, majd megragadott, és kidobott a csukott ablakon át, le az utcára.

Felépülésem után az alelnök fogadott, azonnal, minden előzetes bejelentés nélkül. Nagyon sajnálkozott, mint mondotta, hallott az esetről. Reményét fejezte ki, hogy reálisan ítélem meg viszonyaikat, és Bendeguzban nem a személyi kultusz ártalmas képviselőjét látom, hanem csupán a szürke, az egyedi maradványt. Megnyugtatásomra azt is elmondta: vannak jelek arra, hogy előbb-utóbb Bendeguz is megérti az idők szavát. Hiszen csak az én esetemben is — gondoljak arra —, második alkalommal már csupán a harmadik emeletről hajított az utcára, és nem a hatodikról.

Az alelnök igazán kedves volt, maga tolt végig tolókocsimban a folyosón, majd elköszönt. A lépcsőházban azonban elém ugrott Bendeguz. Egy sörösüveggel ütlegelni kezdett, miközben utolsó ellenforradalmárnak titulált, végül kocsistul letaszított a lépcsőkön.

Felépülésem után első utam a hivatalhoz vezetett. Hallottam, amint a földszintről e szavakkal szóltak fel az elnök titkárságára:

— Megint itt van az a nyomorék a személyes panaszával!

Most a Főhatóság panaszirodájának vezetője fogadott — igen rokonszenves ember. A vezető elvtársak elnézésemet kérik, hogy fontos tárgyalásaik miatt ezúttal nem ők fogadnak. A panasziroda vezetőjének a véleménye szerint ágyúval lövök verébre. Más volna persze, ha a személyi kultusz ütötte volna fel a fejét Bendeguzban, akkor a megtorlás indokolt lenne. De Bendeguz esetében — és erre a hivatal vezetése a biztosíték — csak maradványról lehet szó! Egy vacak kis csökevényről, egy smoncáról, egy semmiségről. — Az a véleményem — mondta az irodavezető —, hagyja abba ezt az áskálódást a lényegében ártalmatlanná tett és talaját vesztett maradvány ellen. Jobb dolga is lehetne, hiszen erős, egészséges ember. Alkalmas bármilyen munkára, amit ülve, fél karral el lehet végezni.

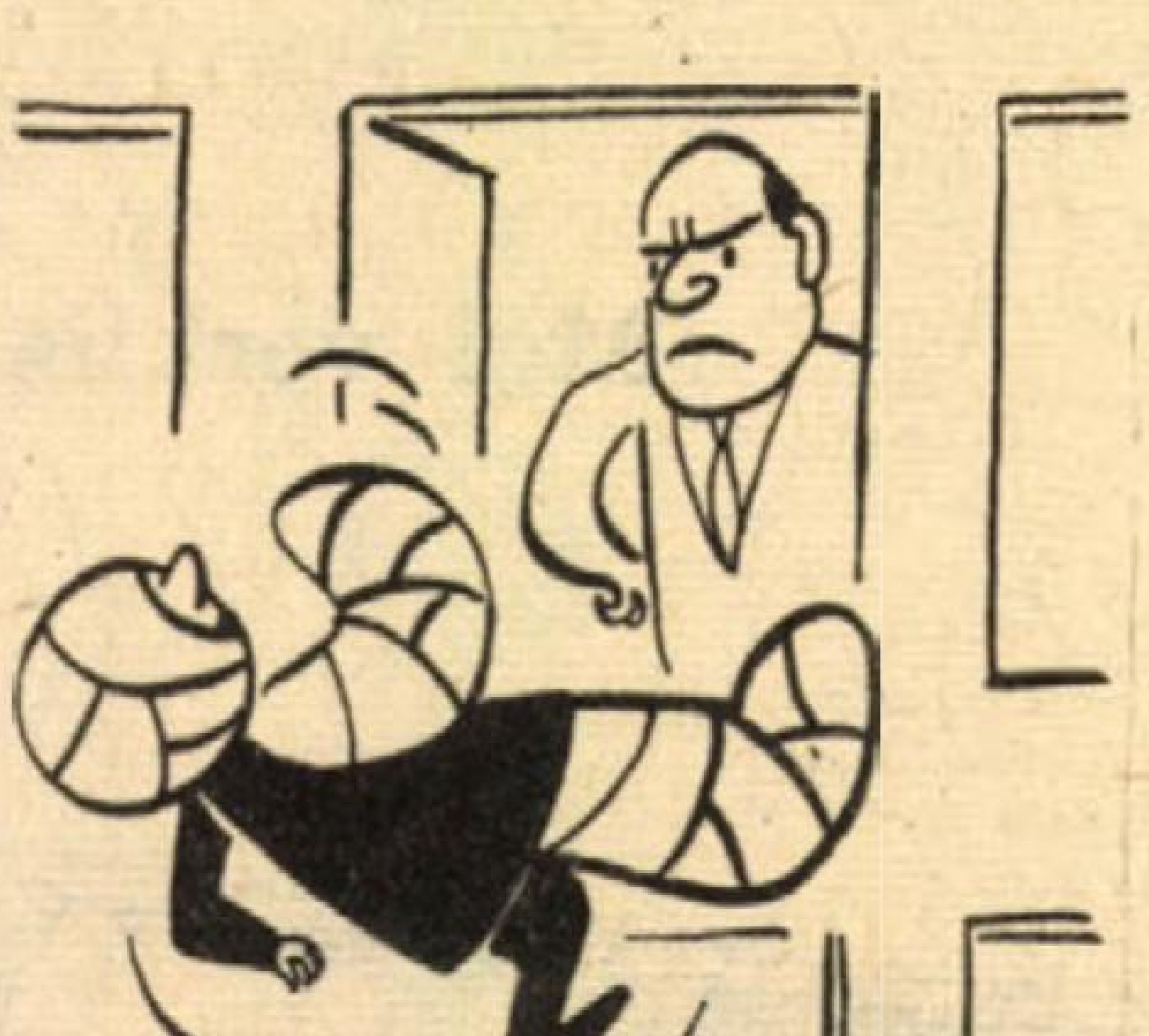

Elhatároztam, hogy megfogadom a tanácsát. Sajnos, elmenőben a büfé előtt összefutottam Bendeguzzal, aki szó nélkül felnyalábolt, és kivetett a hivatal hetedik emeleti ablakán. Felépülésem után megkísérlem megmagyarázni neki, hogy ma már más idők járnak.

Somogyi Pál

Darvas Szilárd:*

A HETEDIK MENNYORSZÁG

(Ótörök románc)

Énekli egy lírai lelkű müezzin,
zárás után, csak úgy, a maga szórakozására

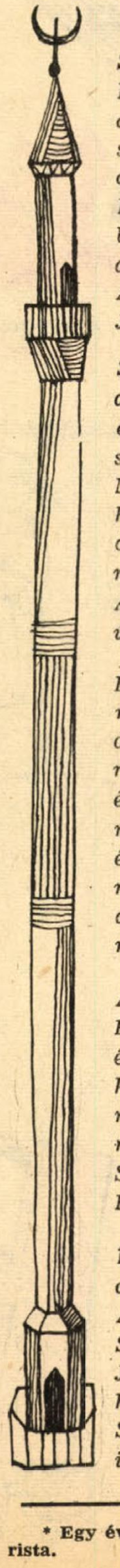

Sok száz év előtt, nem is tudom hányba'
Bagdadban élt egy gyönyörűszép lányka,
a szűz Fatime — így hívták őt szerte —
szíve szerelmét még senki el nem nyerte,
de szörnyű végzet! — szemet vetett rája
Bagdad városának büszke kalifája,
bár Fatime sírt, s a lelkét kitette,
a zord nagyúr a hárembe vitette...
A strófa vége egyelőre ennyi:
Jaj! nehéz dolog erényesnek lenni!

S míg Fatimét a palotába vitték,
a bús menetet többen megtekinték,
egy szent öreg jött éppen velük szembe,
s szólt: sorsod meghat, Fatime, te szende!
Megigérem bűvös hatalmamnál fogva:
hogyha férfi érint, meghalsz azonnyomba',
de erényedért büszke lesz majd orcád,
mert tiéd lesz a hetedik mennyország!
A strófa vége egyelőre ennyi:
úgy látszik, hogy jó erényesnek lenni!

És Fatime sorsát vállalta vitézül,
már az első este sírva halni készül,
de szűzi erényén mégsem esett csorba,
nagy volt a hárem, sosem került sorra:
és teltek az évek, szép Fatime vénült,
már úgy estelente nem volt olyan rémült,
és zord ura is bekerült a korba,
mikor már a szultán nem csókol akkordba,
a strófa vége egyelőre ennyi:
nem könnyű dolog erényesnek lenni.

Az erény végül diadalt arat,
Fatime úgy halt meg, hogy lány maradt,
és az ígért jutalomra várva,
kilincselt mennyországról mennyországra,
meglátta Allah, s szólt: leányom, menj be,
már úgy várnak téged a hatodik mennybe'!
S szólt Fatime: a hetedik a jussom!
Hisz írva van: ki szűz, odajusson!

Így szólt Allah: lábad, ha lejárod,
a hetediket itt meg nem találod!
A földön van az! Csak nem vetted észre!
S emiatt a hatodikba mész be!
Jó Fatime csak most kapott észbe,
hogy a földön volt az, csak nem vette észre!
S e kicsi dalnak tanulsága ennyi!
ilyen erényesnek mégsem szabad lenni!

*** Egy éve halt meg Darvas Szilárd, a kitűnő költő és humorista.**

Elkoptatott közhely — de így igaz. a tőkés világban az írók legtöbbje mindig csak készült a Nagy Mű megírására. Napi robotban, kenyérharcban, aprómunkában hány nagy művet vetéltek el java írók, mert tehetségüket aprópénzre kellett váltaniok. Még jó, ha az aprópénzre-váltás sikerült...

Így herdálta el tehetségét kényszerűen-kelletlenül Gács Demeter, a jeles hírlapíró is, akinek néhány korai szép verse, dala, ami máig újságok, hetilapok, folyóiratok hasábjain lappang, komoly ígéretszámba ment. Debreceni évei alatt, mint „Az Est" tudósítója már reggeltől estig csak azért rohant, szaglászott, ügyeskedett, hogy mennél több sort tudjon havonta lapjának „elsütni". Barátai nemegyszer kérték, nógatták: tépje ki magát a napi robotból, s hozzon össze legalább egy komoly verseskötetet.

— Meglesz! — mondta végre legfőbb biztatójának, unszolójának, sürgetőjének, Kardos Lászlónak, aki akkor debreceni gimnáziumi tanár volt, és ma egyetemünk kiváló irodalomtörténet professzora. — Meglesz, sőt már hozzá is kezdtem. Alkalmilag mutatok is belőle valamit.

Az alkalom elég soká késett. Hónapok múlva Kardos komolyan elővette Gács Demetert.

— Demeter, mi lesz a kötettel? Írod vagy nem írod?

— Írom, hogyne írnám.

— Azt ígérted, megmutatod...

— Megmutathatom... Ami kész van...

— Hát mi van meg belőle? — kérdezte felvillanyozva Kardos.

— Az előszó. Hallgasd meg!

És elkezdte:

Mit eddig kért a kiadó:
Csak verkli volt, nem riadó.
Mögöttem üres szakadék —
Most kezdem el a magamét:
A hihetetlent kérdeni,
Az érthetetlent érteni,
A bonthatatlant bontani,
A mondhatatlant mondani...

Ennyi készült el a Nagy Műből.
És soha-soha több.

Békés István
anekdotáskönyvéből

Új tánc: a „gida"

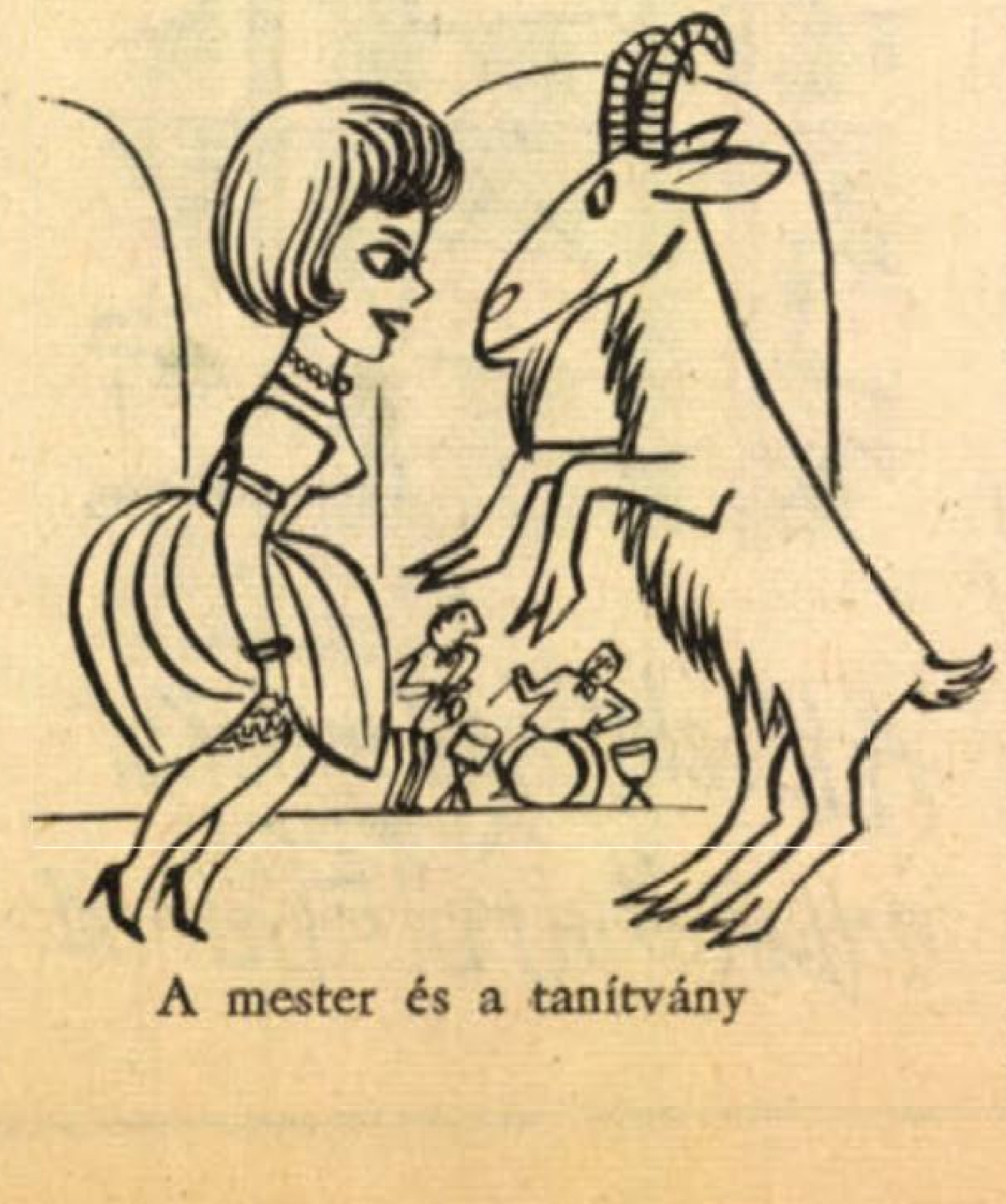

A mester és a tanítvány

Égi és földi szerelem

Szepes Magda rajza

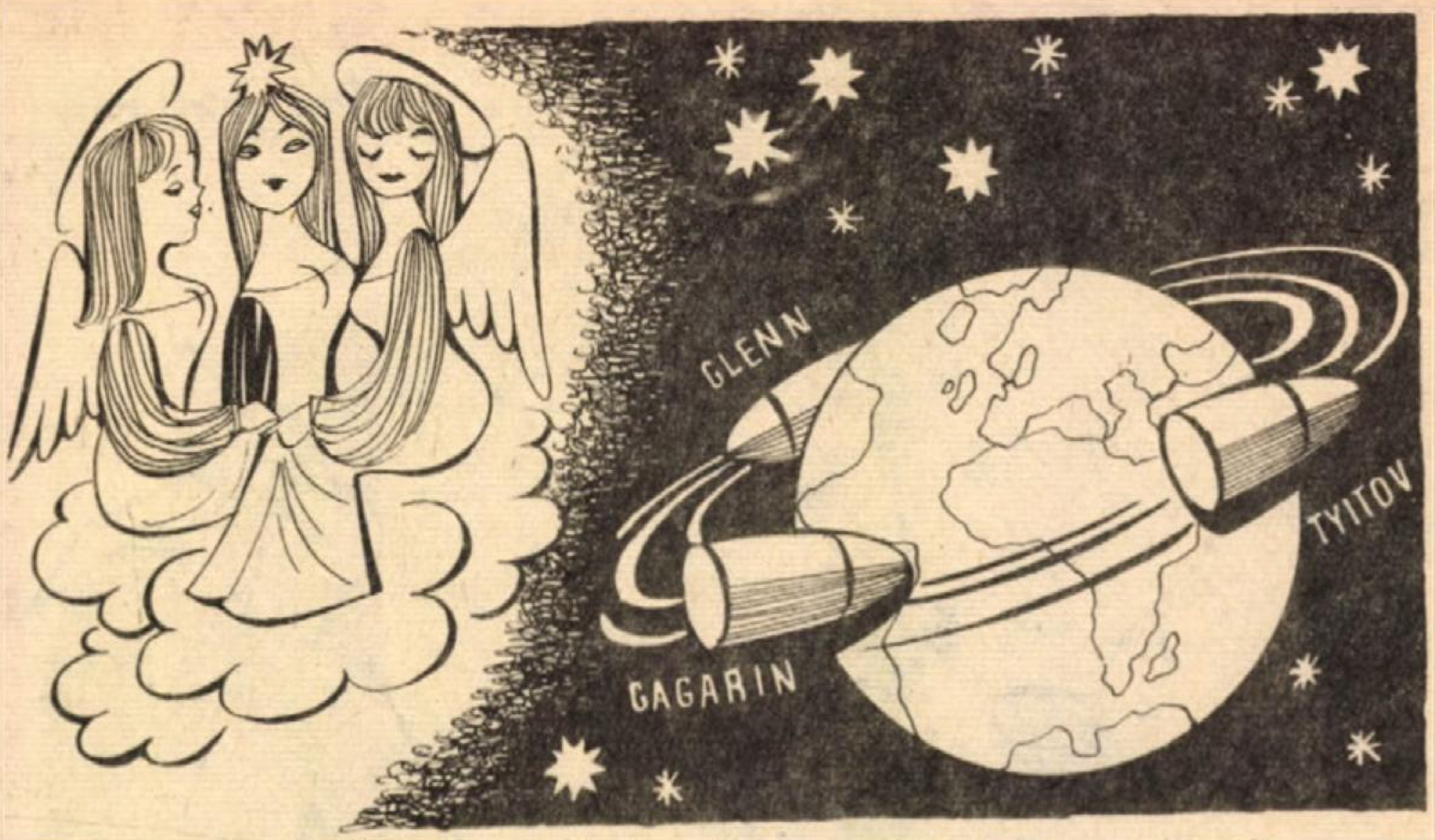

– Mit gondoltok, nem kellene őket egy házi bulira meghívni?

A kibernetika korában

Gerő Sándor rajza

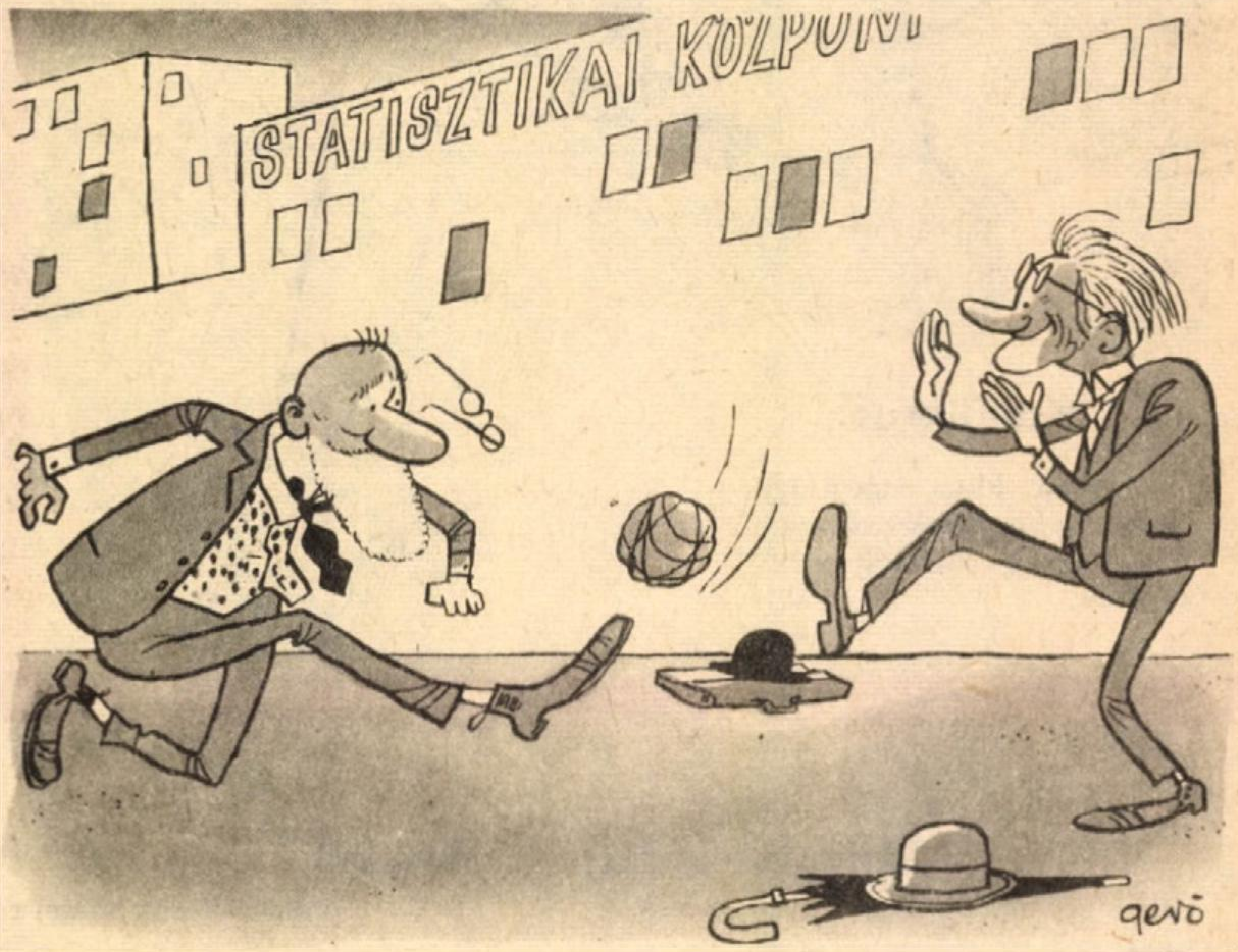

– Na végre, erre is jut időnk!

Megkezdődött a tavaszi munka

Mészáros András rajza

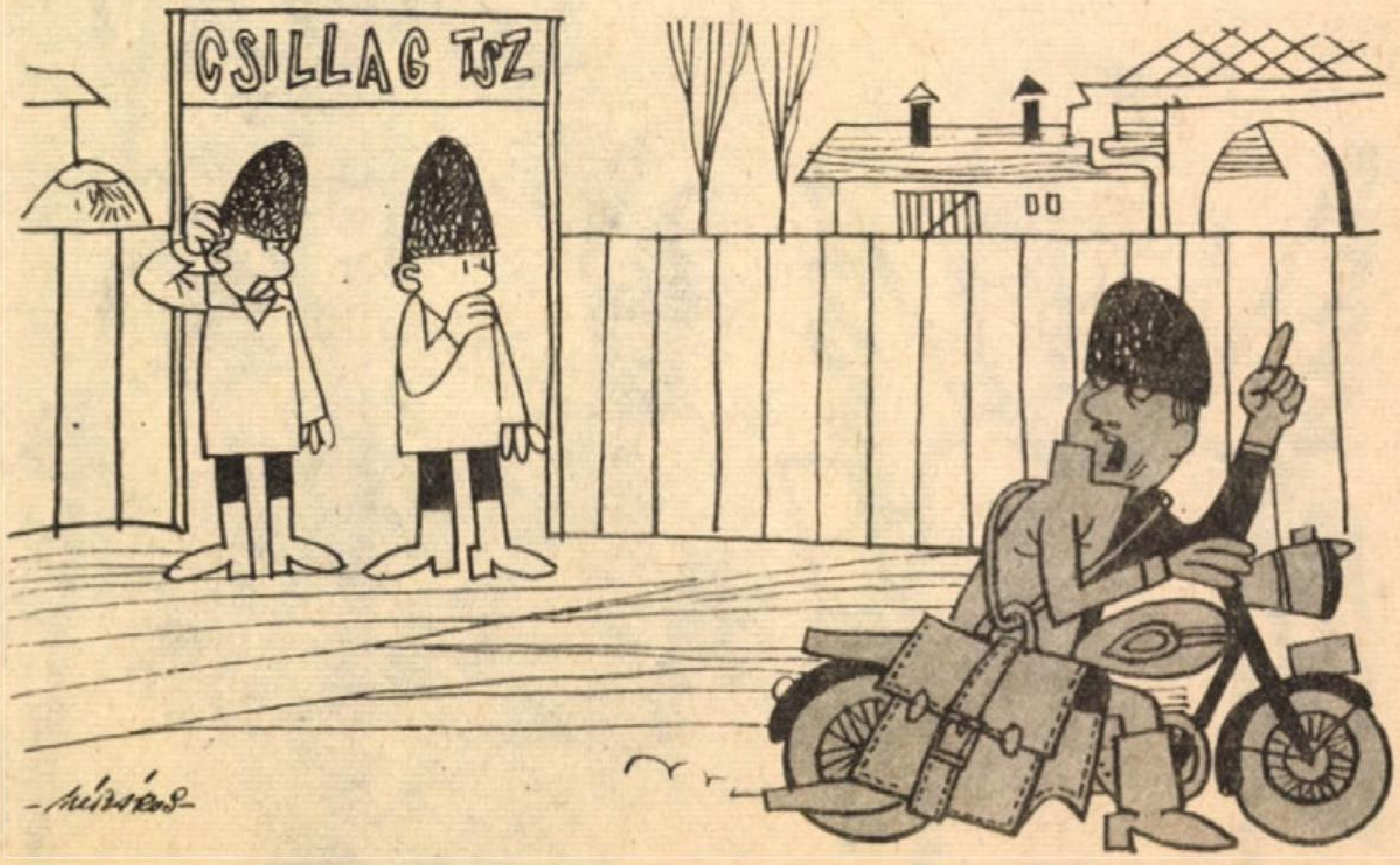

– Fontos a mélyszántás, fontos a tavaszi vetés, de a legfontosabb, hogy pontosan küldjétek a jelentéseket...

Pusztai Pál rajza

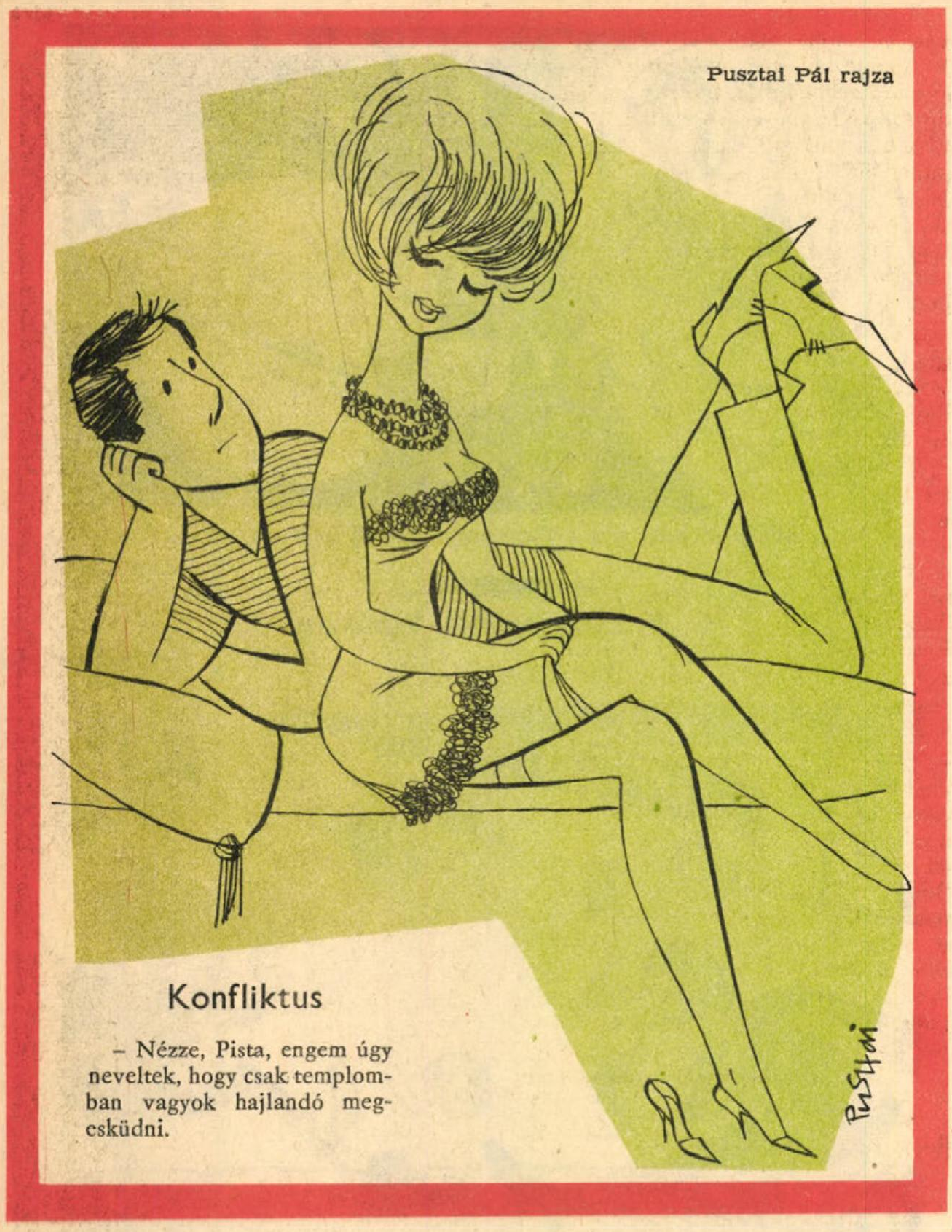

Konfliktus

– Nézze, Pista, engem úgy neveltek, hogy csak templomban vagyok hajlandó megesküdni.

Pesti tudósítónktól

Nemegyszer megfigyelhető, hogy nyelvünkbe egy-egy új fogalom idegen szó útján kerül be. Később aztán törhetik a fejüket a nyelvvédők, hogy milyen módon lehetne a már „meggyökeredzett" idegen szót kitessékelni és magyar szóval helyettesíteni. Ilyenkor aztán megállapítják, hogy jobb lett volna a kezdet kezdetén vigyázni.

Idejében szólok! Tele vannak a lapok az épülő szupermarket hírével. A szupermarket egy olyan hatalmas csarnok, amelyben mindenfélét lehet vásárolni. Javasolom, hogy nevezzük el vásárcsarnoknak.

*

Tanulhat Pest a vidéktől. A pécsi Nádor-szállodában esernyőt is lehet kölcsönözni.

A mi fejletlen fővárosunkban az ember örül, ha a saját esernyőjét nem veszíti el.

f. l.

Nők a Holdban

Amerikában rengeteg nő jelentkezik űrutazásra, s különösen a Holdba való repülés érdekli őket. Mint egy Zelma Arment nevű asztronauta-jelölt kijelentette, a nők szívósabbak, türelmesebbek, hosszabb életűek, mint a férfiak.

— Ami pedig a Holdba való utazást illeti — folytatta a hölgy —, felteszem a kérdést: ugyan mihez fogna egy férfi egy teljesen idegen égitesten? Mindenki tudja, milyen gyámoltalanok, ügyetlenek és kétbalkezesek. Bízzák az ilyesmit nyugodtan ránk!

Milyennek látja a főnökét

Szűr-Szabó József rajza

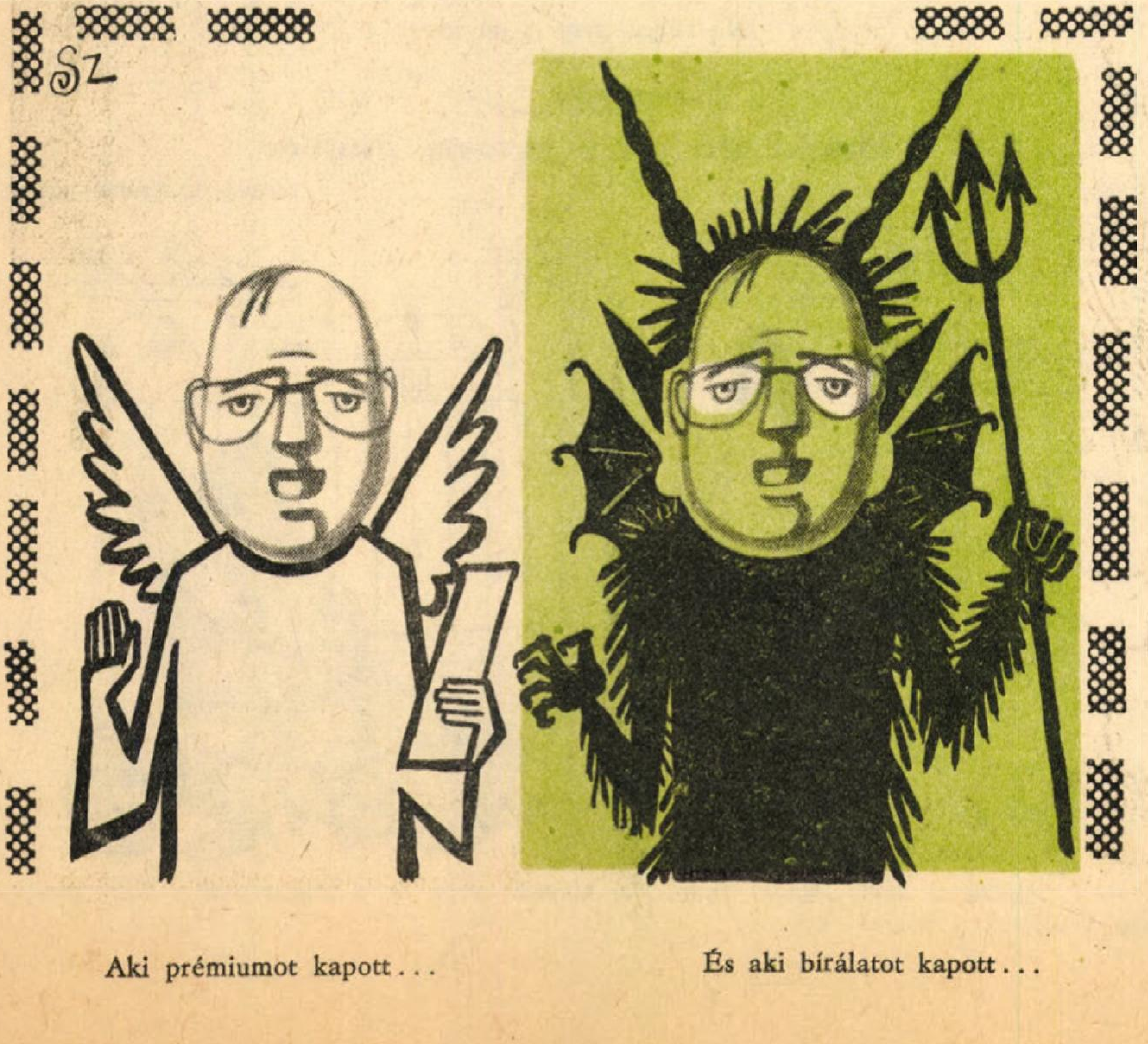

Aki prémiumot kapott . . .

És aki bírálatot kapott . . .

E heti hirdetésünk

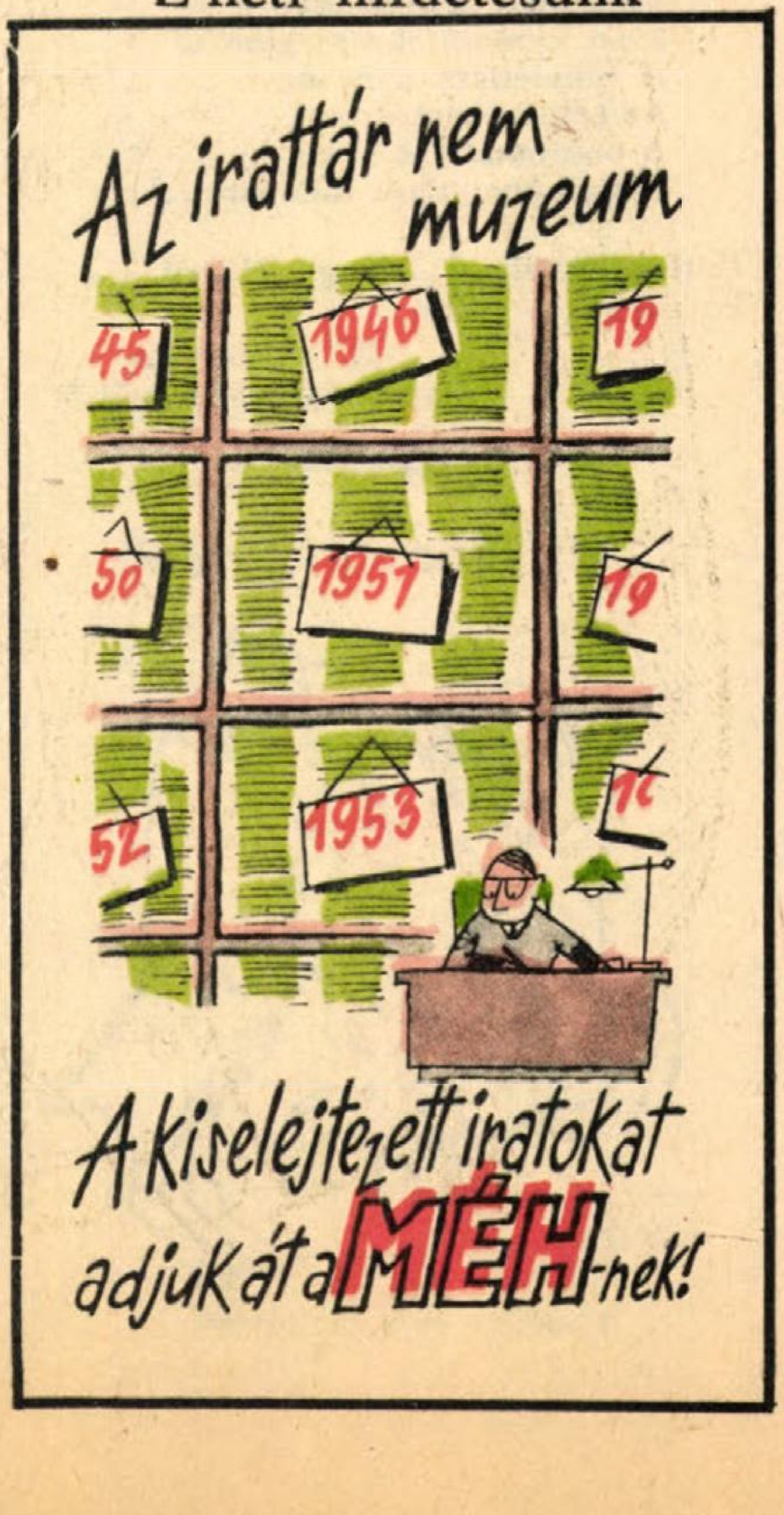

FIZETÉSNAP

Visszafojtott lélegzettel álltunk a kis tisztáson. Klári néha belecsípett a karomba, hogy figyelmeztessen a helyzet komolyságára. Innen, a hatalmas gesztenyefa törzse mögül remekül áttekinthettük a terepet. A szemközti gyár kijárata körül egyelőre nem látszott semmi mozgolódás. Karórámon a mutató a 12-es felé kúszott.

— Tehát még egyszer elismétlem a haditervet — suttogta Klári. — Maga a jobboldali ajtót figyeli, én a baloldali kijáratot. Ha Ervin megjelenik, két oldalról mellé ugrunk. Maga ügyesen elkapja a karját, s én máris kihúzom a pénzes borítékot a belső zsebéből.

— Mondja, Klári, mi szükség van az erőszakra? Maguk négy éve házasok. Úgy tudom, elég jól élnek. Nem szívesen avatkozom a belügyeikbe, de...

— Szóval nem akar segíteni? — kérdezte fátyolos hangon Klári, és könyörögve nézett rám. — Értse meg! Ervin a legrendesebb ember a világon. Csak ilyenkor, fizetésnapokon nem lehet bírni vele.

— Értem. Ilyenkor beül valamelyik csapszékbe, és „jóbarátaival” eliszogatja a keresetét — bólintottam együttérzően.

— Ne beszéljen ostobaságokat. Ervin utálja a szeszesitalt, nem kártyázik, nem lóversenyezik.

— Hát akkor mitől kell félteni őt fizetésnapon?

— Ervin kezébe nem szabad pénzt adni. Egyszerűen képtelen arra, hogy a zsebében tartsa. A múltkori fizetésnapon például kijátszotta az éberségem. Megszökött az alagsoron keresztül. Tíz perc alatt vásárolt egy zenélő kínai cigarettatárcát, tíz doboz olajos ringlit, egy fél liter mandulaillatú férfikölnit és egy négyszínű zseblámpát. Ezért a család két hétig zsíros kenyéren és csalamádén élt.

Ebben a pillanatban megnyílt a gyár kapuja. Sűrű sorokban áradt a nép a villamosmegálló felé. Feszülten figyeltünk, mikor tűnik fel Ervin. Ám úgy láttuk, hogy reménytelen az eset. Már az utolsó kis tanulólány is kilépett a kapun. Ervin sehol.

— Túljárt az eszünkön — mondtam szégyenkezve Klárinak.

— Várjon. Még nincs minden elveszve.

Egy teherautó kanyarodott ki az utcára, építési anyagokat vitt kifelé.

— Stop! — ugrott az autó elé Klári, majd a sofőrre kiáltott: — Mutassa, mi van a sóder alatt!?

— Tiltakozom.

— Majd kap mindjárt egy nyaklevest, aztán tiltakozhat. Na, gyerünk kifelé! — kiáltotta erélyesen Klári.

Ervin kissé malteros képpel, szégyenkezve mászott le a kocsiról.

— Ne haragudj! — motyogta téglapirosan.

— Köszönöm a segítségét! — fordult felém Klári, és gyengéd, pillekönnyű ujjakkal kivette Ervin belső zsebéből a pénzesborítékot. — Neked családod van. Nem szabad könnyelműsködnöd.

Boldogan összesimulva mentek a villamosmegálló felé. Fél füllel még hallottam, amint Klári hízelegve odaszólt Ervinhez, a könnyelmű férjhez:

— Gyere, szívem, most elmegyünk a Divatcsarnokba. Láttam egy tündéri kobaltkék kosztümöt...

Galambos Szilveszter

Újabb torony-frizurák

Fülöp György rajza

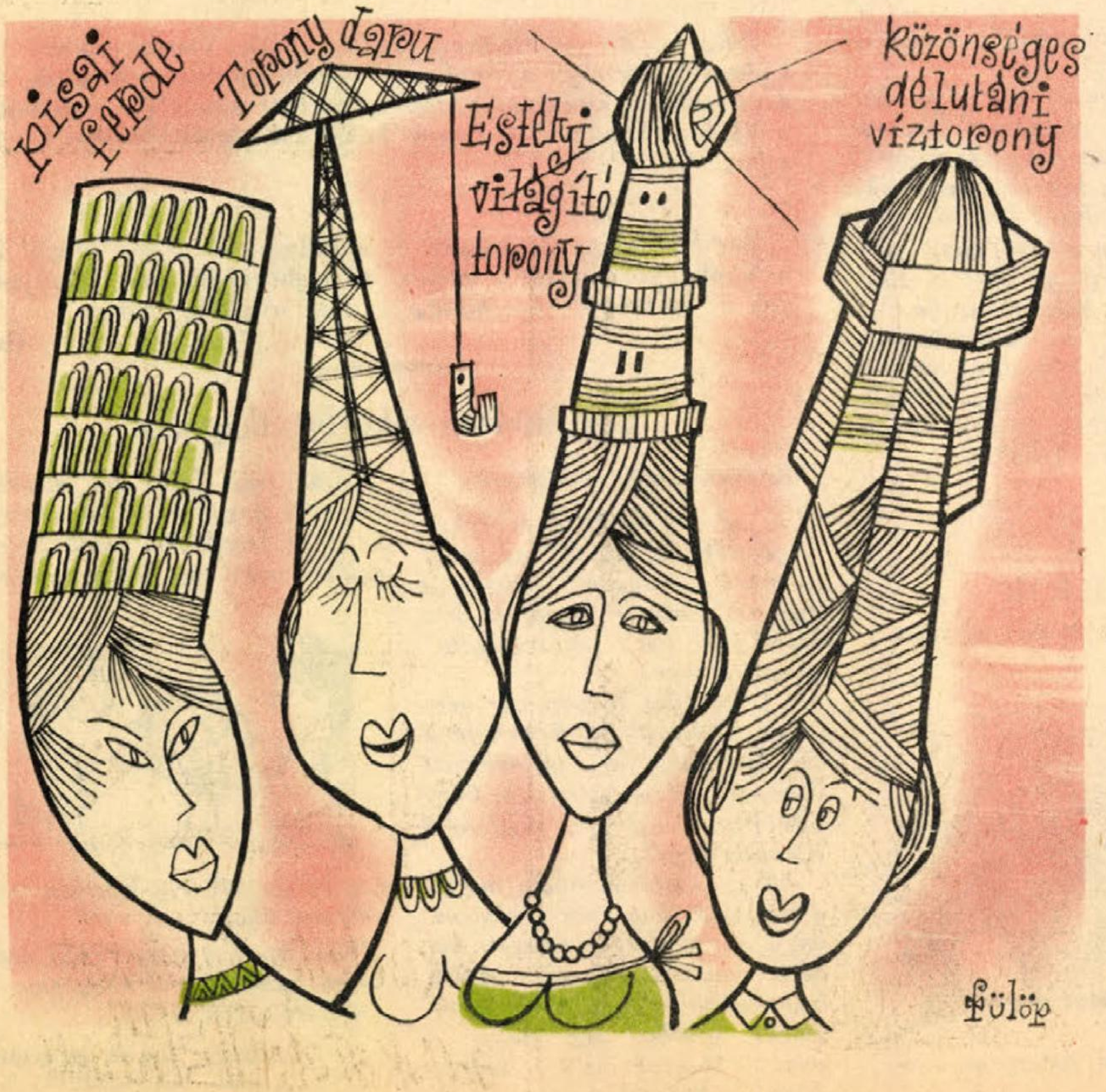

Mai Ezeregyéjszaka

Erdei Sándor rajza

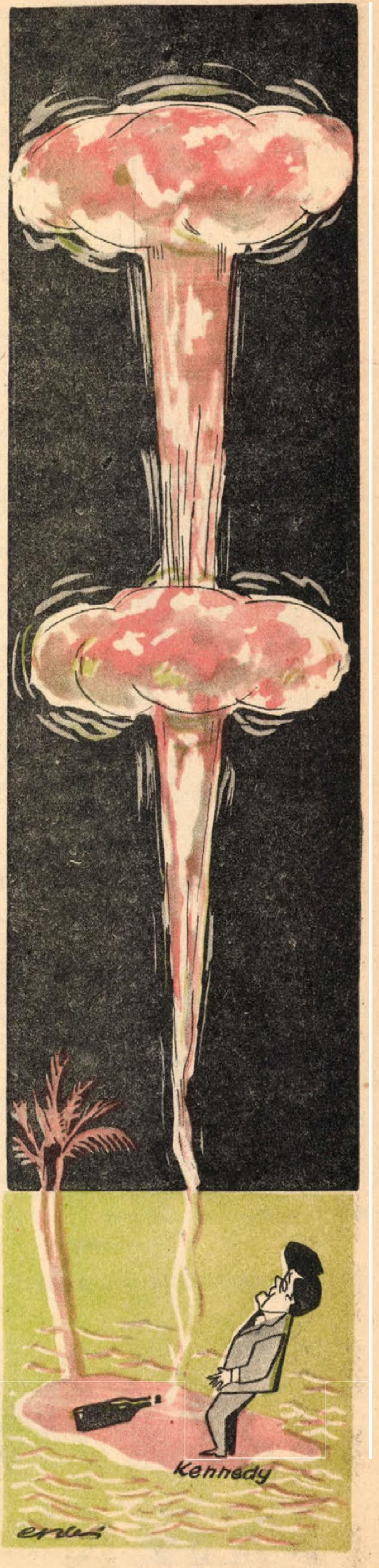

A meggondolatlan szellem-szabadító

Ballada a fogamról

Hajdan erős fogam romlásnak indult, ezért alkalmas időpontot kértem a betegirányítótól, és január 23-án fölkerestem a Rosenberg házaspár utcai SZTK-fogászatot. Nem telt bele félóra sem, máris a kezelőszékben ültem, és engedelmesen eltátottam a számat.

— Igen — mondta a fogorvos megfontoltan, majd az adminisztrációs asztalhoz kísért, ahol kaptam egy kis kartont, meg egy új időpontot: február 5-ét. Kicsit tépelődtem, hogy miért kell két hetet várnom, de aztán megvigasztalódtam, mondván: hátha komplikáció van a dologban, amit nem szabad elhamarkodni.

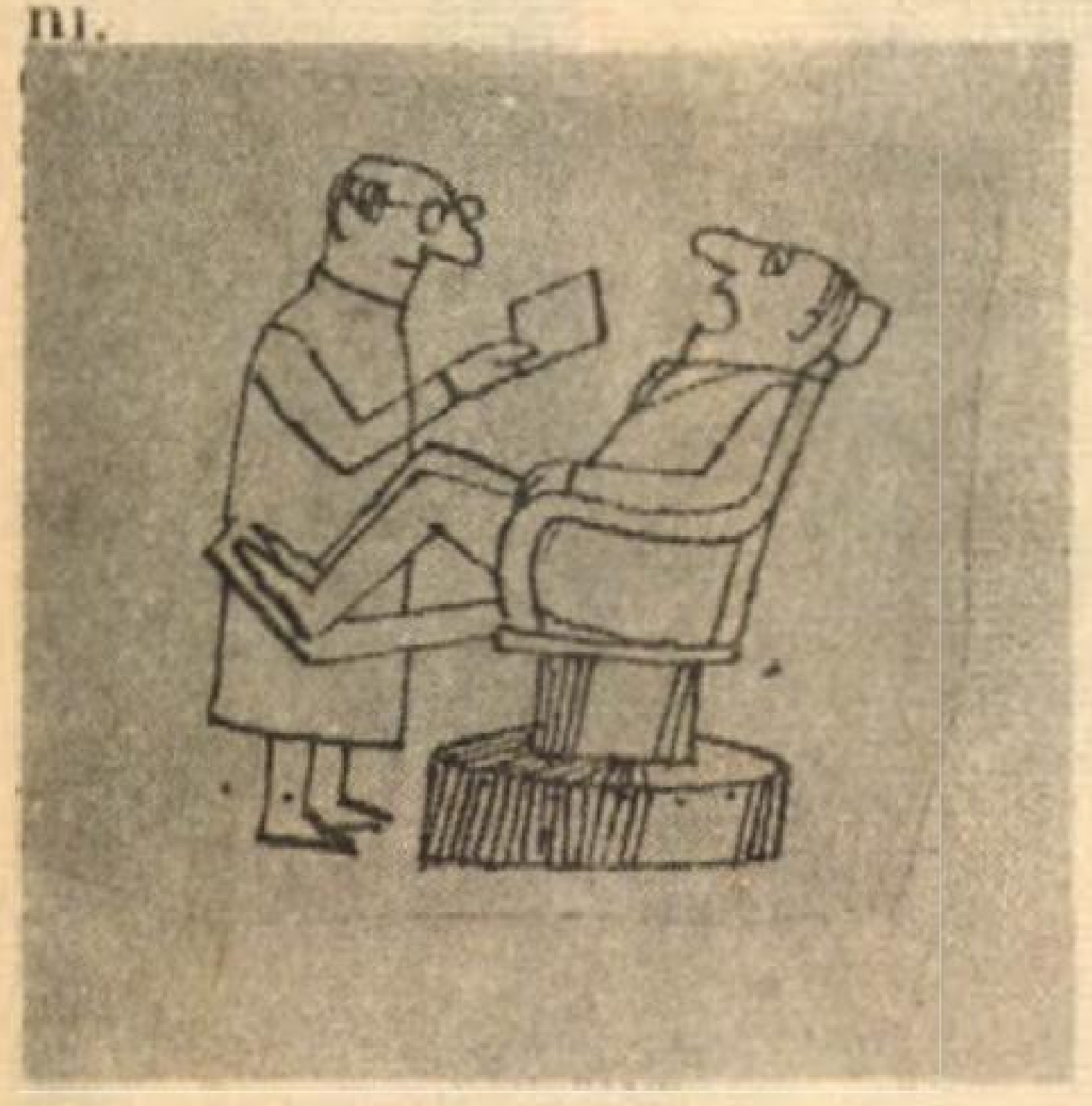

A kijelölt napon perenyi pontossággal jelentkeztem, aminek meg is lett az eredménye: alig negyedórát kellett csak várni. Kezelésben sajnos, ezúttal sem részesültem, mert — mint a fogorvos mondotta — az asszisztencia ágynak dőlt, s ő maga sem érzi valami jól magát.

— Ha a doktor gyengélkedik, a beteg legyen türelemmel — intettem magam, s bár a másik szobában vígan folyt a rendelés, mégsem akartam okvetetlenkedni, inkább följegyeztem a következő terminust.

Február 14-én 13 óra 25 perckor, telve optimizmussal, újra ott voltam.

— Hogyan? Ön most jön, amikor váltás és takarítás van? — fogadtak a régi ismeretséghez képest kissé barátságtalanul.

Ijedten elrebegtem, hogy több felhívást olvastam a sajtóban, miszerint tanácsos déli egy és három között szakrendelésre járni, mivel akkor nincs torlódás, és hogy szeretném végre elkezdeni a kezelést . . .

— De kitanult beteg! — torkolt le egy másik fogorvos, és úgy nézett rám, mintha a fogát húznám.

E megjegyzés végképp ellenem fordította a hangulatot, elsöpörve érveimet. Szégyenkezve kotródtam el, még örülnöm kellett, hogy kijelölték a következő berendelés időpontját.

A fogam már három terminust kapott, és még mindig fáj. Nem érdekes?

K—sy

Gyanús tilalomfa

A dunaföldvári állomáson vártam a vonatot, mikor a váróterem ajtaja előtt riasztó táblát pillantottam meg ezzel a szöveggel: „Az állomás területén idegeneknek tartózkodni, és kerékpározni tilos!”

Mivel törvénytisztelő ember vagyok, és nem akartam jogtalanul az állomáson tartózkodni, villámgyorsan mérlegeltem, hogy mit ért a tábla „idegenek” alatt.

1. Lehetnek idegenek azok, akik nem vasutasok. 2. Akik nem dunaföldváriak. 3. Esetleg külföldiek.

Mindenesetre, míg a kérdés tisztázódik, szolgáljon vigasztalásul mindenfajta idegennek, hogy legyen bár az utazni vágyó dunaföldvári illetőségű és magyar állampolgárságú vasutas, de kerékpározni az állomáson még neki se szabad.

. . . Holott az állomásokon való kerékpározgatás nálunk a leggyakoribb szenvedélyek közé tartozik, úgyszólván nemzeti sport. Igaz? . . .

(fü)

20 000 éves festményt találtak

Sajdik Ferenc rajza

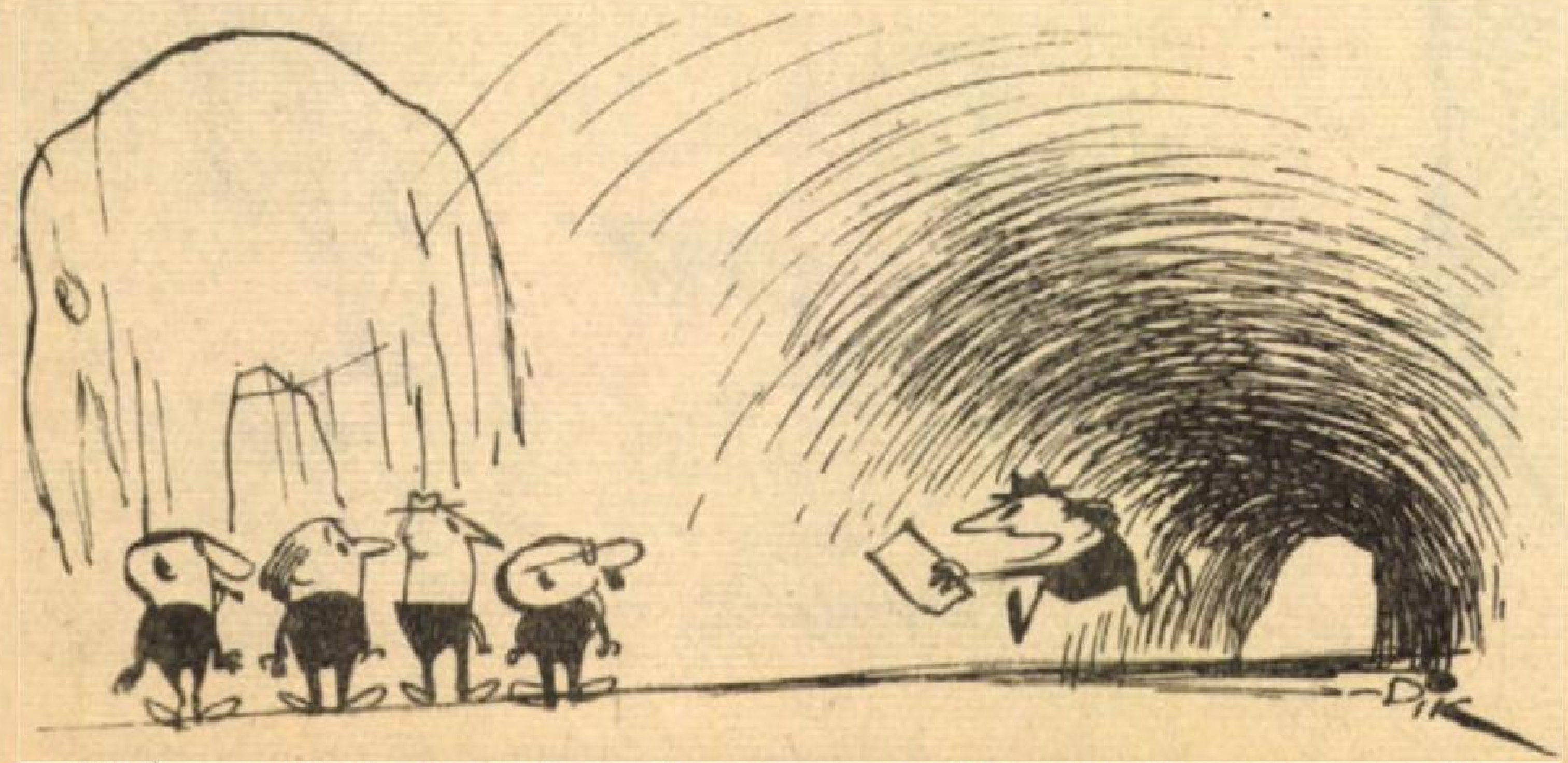

– Hol a művész? A Képzőművészeti Alaptól jöttem az adófizetés miatt.

Valódi ritkaság

Fülöp György rajza

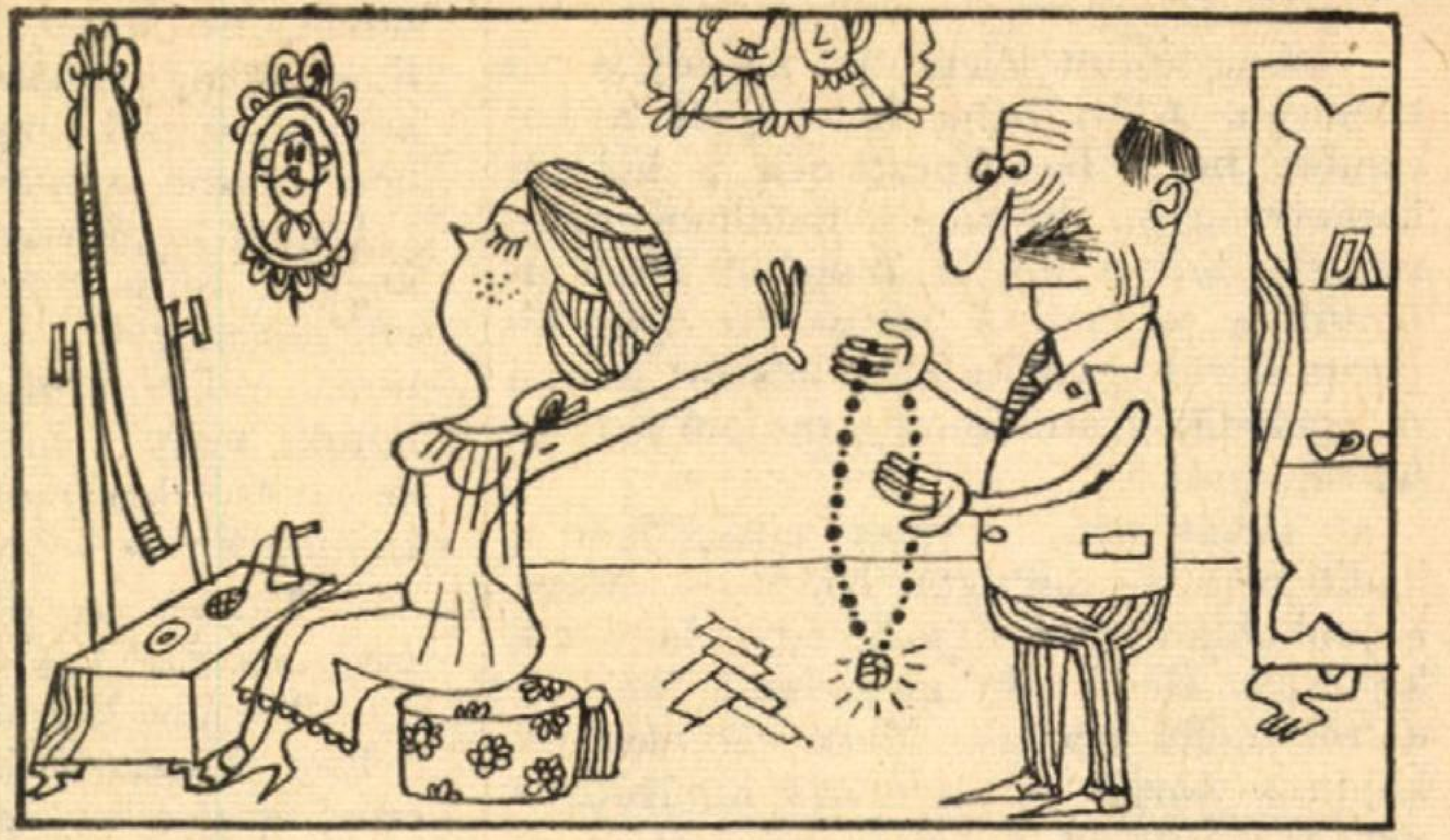

– Ugyan, ez is valami? Csopakiné seprűt kapott a házassági évfordulójára . . .

Eredmény: nulla

1961 elején a Bokányi Dezső utca 2/b számú ház alagsorában a VII. kerületi Sütőipari Vállalat egy mosodát létesített. Ettől kezdve házunk rendje megbomlott, a mosodából feltörő bűz és gőz miatt.

Ennek az egészségtelen állapotnak a megszüntetésére lakógyűléseken, tanácstagi beszámolókon beadványokban fordultunk a hatóságokhoz. Panaszunk nyomán több határozat született, de az eredmény: nulla.

1961. V. 2.: A VI. ker. Tanács intézkedésre szólítja fel a VI. ker. Házkezelési Igazgatóságot B/40,239/1961. sz.-on. Eredmény: 0.

1961. VI. 30.: A VI ker. HKI 58/25. sz. levelében a VII. ker. Sütőipari Vállalatra hárítja az intézkedést. Eredmény: 0.

1961. VII. 11.: A VI. ker. Tanács határozatban kötelezi a HKI-t a javítás elvégzésére, B/40.239/2—61. számon. Eredmény: 0.

1961. X. 20.: A ház lakói együttes beadványt küldenek ismét a VI. ker. Tanácsnak. Eredmény: 0.

1961. X. 10.: A VI ker. Tanács pénzbírság kilátásba helyezése mellett elrendeli a szellőztető és gőzelvonó-kémény létesítését 90 napos határidőn belül, B/40.483/1961. számon. Eredmény: 0.

1962. I. 2.: A Fővárosi Tanács VIII. Városrendezési és Építési Főosztálya a Sütőipari V. fellebbezését elutasítja, és a pénzbírság kilátásba helyezése mellett kötelezi a vállalatot a VI. ker. Tanács által hozott határozat végrehajtására. Eredmény: 0.

*

Reméljük, hogy a hosszú és áldatlan „mérkőzés” végül is a lakók győzelmével végződik, és legközelebb már közölhetjük az igazságos végeredményt: 1 : 0 a lakók javára.

(b.)

Egy hibásra sikerült dolgozat

Kedves Szerkesztő Bácsi!

A mi iskolánkban is sokan megvették az 1962-re megjelent „Lányok évkönyvét”. Ebben a szép, 37 forintos könyvben írta Major Jenő bácsi „Kőszegi séta” című írásában:

„A legősibb kőszegi vár nem a mai helyén állott, hanem fenn az Írottkőn, az úgynevezett Óháznál.” Még azt is írta, hogy „Az Írottkő egy szép részlete a Kálvária-hegy”.

Mi az általános iskola negyedik osztályában azt tanultuk, hogy a Vas megye nyugati határán emelkedő kőszegi hegység legmagasabb csúcsa a 883 méter magas Írottkő. Azt pedig – mint a környék lakói – tudjuk, hogy a Kálvária-hegyet és az Óházat még igen sok kisebb-nagyobb hegy és völgy választja el az Írottkőtől, mely légvonalban vagy tíz kilométernyire van Kőszegtől. Az Írottkőn vár sohasem állott.

Kár, hogy a szerző bácsi nem nézett jobban körül Kőszegen.

Úttörő üdvözlettel:

Lovassy Zsuzsi és Klári
ált. isk tanulók
Kőszeg

Csibi

Először úgy határoztunk, hogy okos pofájú kutyusunkat, Csibit, nem tanítjuk meg semmire. Egy idő múlva azonban, amikor hallottuk, hogy ismerőseink kutyusai milyen remek mutatványokat végeznek, szakítottunk elvünkkel, és megtanítottuk néhány kunsztra. Úgy látszik, rossz oktatók voltunk, mert Csibi ugyan mindent megtanult, de a vezényszavakat mindig félreértette.

Ha azt mondtuk neki, hogy „feküdj", rögtön pitizni kezdett, a „piti"-re nyomban lefeküdt.

— Teljesen mindegy — mondta a feleségem —, ha azt akarjuk, hogy pitizzen, majd rászólunk, hogy „feküdj".

Ebben maradtunk. Csibi minden szóra emlékezett, persze a félreértett formában. Mi azonban néha eltévesztettük a vezényszót, és szegény állat gyakran alaposan kifáradt a pitizéstől, pedig mi azt akartuk, hogy feküdjön le és pihenjen.

Történt, hogy egy régi barátom látogatott meg, aki elmondotta, hogy Rex-je a postástól átveszi a levelet, és a sarki lapárustól felhozza az újságot.

Erre mi is elkezdtük Csibit tanítani a „postás" és az „újság" szavakra. Nem is sok idő múlva ebünk remekül megtanulta ezt a két szót, de ezekèt is fordítva. Ha újságot hozattunk vele a házunk előtt lévő standról, postást kellett mondani, ha viszont azt akartuk, hogy vegye át a becsengető postástól a levelet, újságot mondtunk.

Okos ebünk az újságok formájára és a hetilapok szinére is emlékezett. Egyszer a „postás" vezényszó után lerohant az utcára, és éppen akkor érkezett az újságos standja elé, amikor az sajnálkozva mondta a vevőknek, hogy a hetilap, amely aznap jelent meg, elfogyott.

Csibi csóválta a farkát, várta a lapot, de az újságos persze neki se adta oda. Nem azért, mintha már valóban mind elfogyott volna, hanem, mert a meglévőket még fontosabb vevőknek tette félre. Csibi azonban úgy látszik ismerte az újságosok üzleti elveit, és emlékezett arra, hogy az árus honnan szokta előhúzni a lapot. Megunva a várakozást, a lábával előkotort néhány példányt, egyet a szájába kapott, s rohant vele haza.

Így történt, hogy ezen a napon nem a protekciósok kapták a lapot. Mi pedig Csibit többé nem engedtük le az újságárúshoz. Féltünk, hogy megveri.

Palásti László

Beküldött RAJZOK

Színházi közvetítés
(Tóth József rajza)

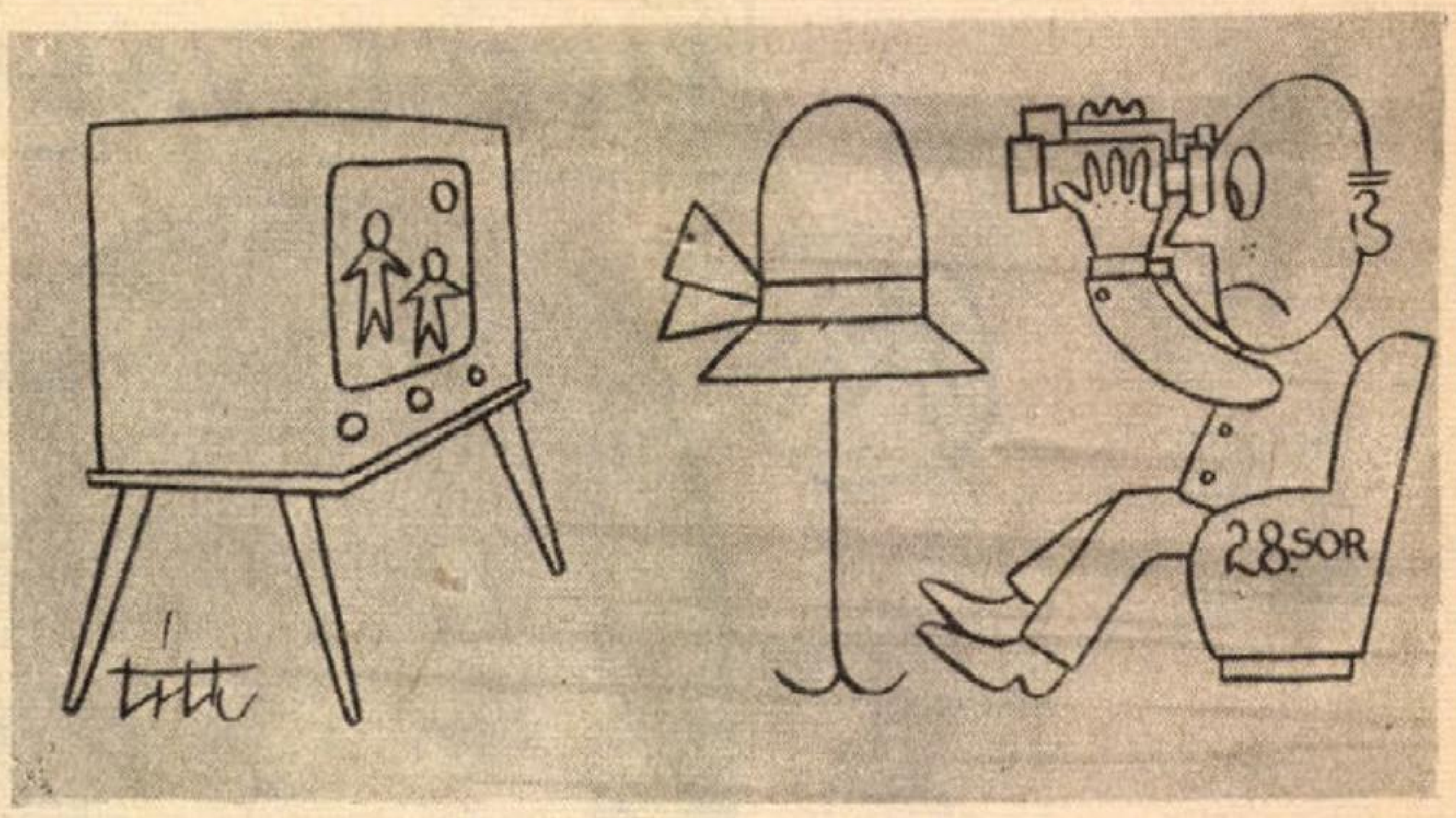

Teljes illúzió

Nem elveszett ember
(Kálmánchey Zoltán rajza)

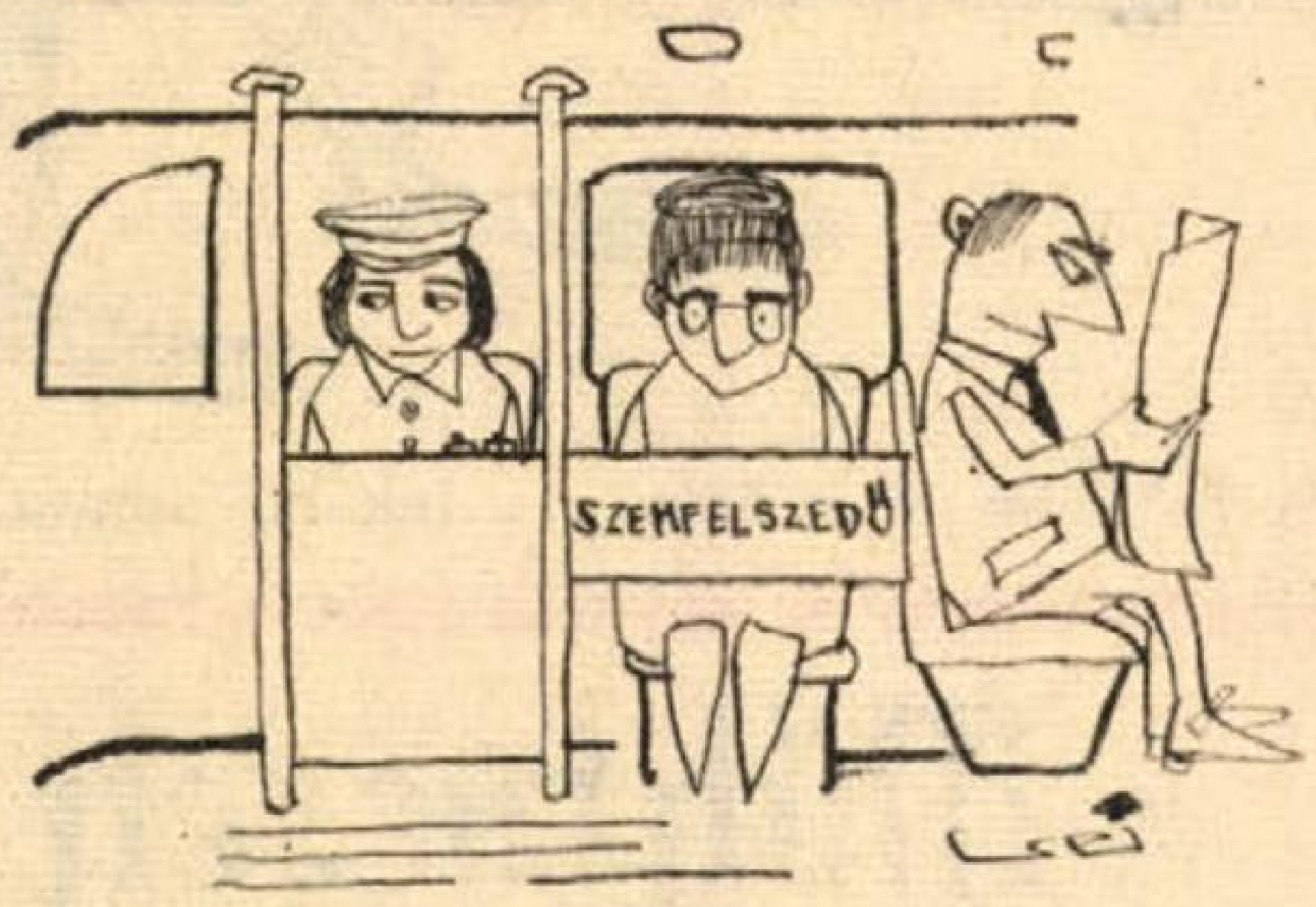

Mai gyerekek
(Menkó László rajza)

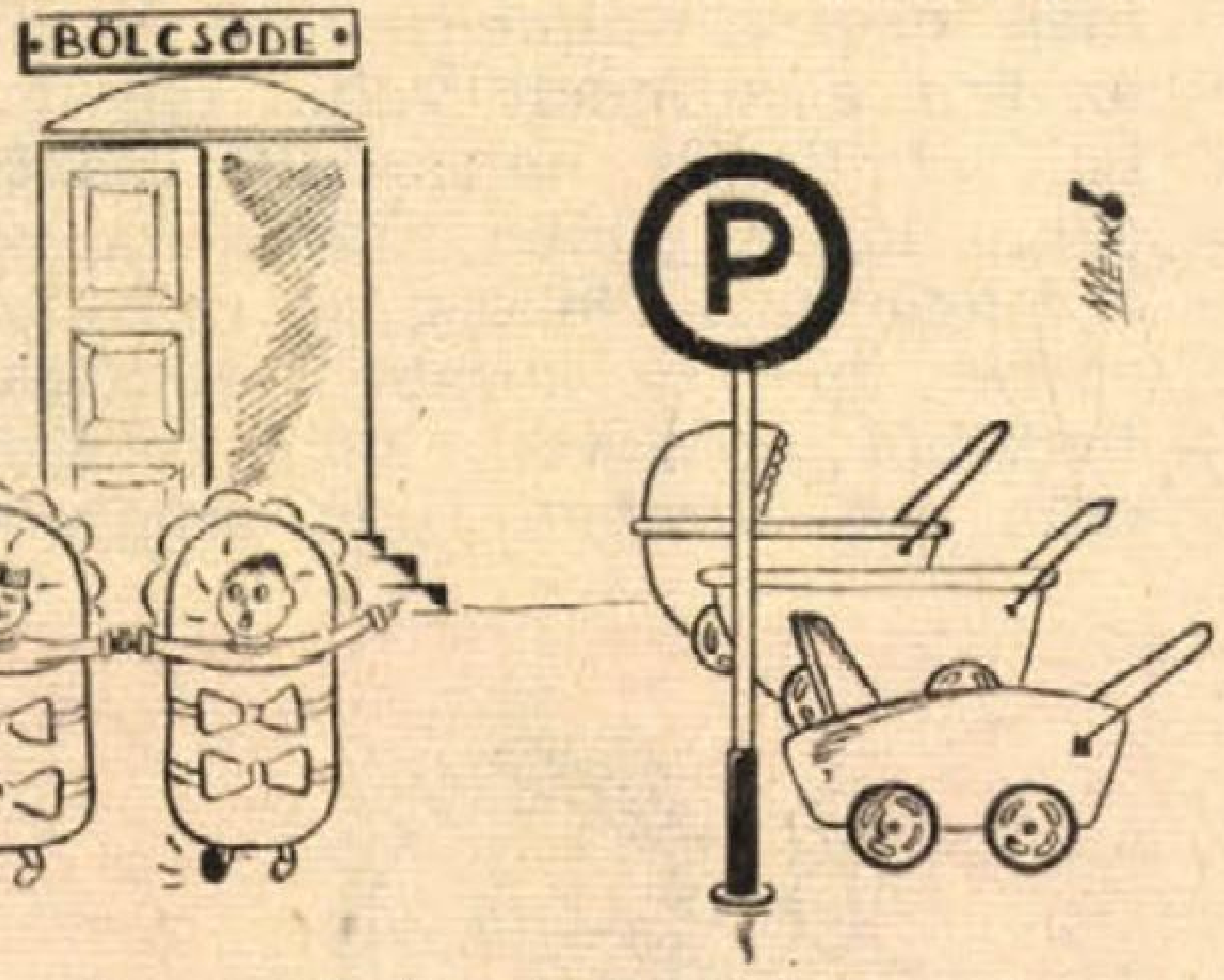

– Gyere, Icuka, hazaviszlek a kocsimon . . .

A megtréfált szellem
(Kálmánchey Zoltán rajza)

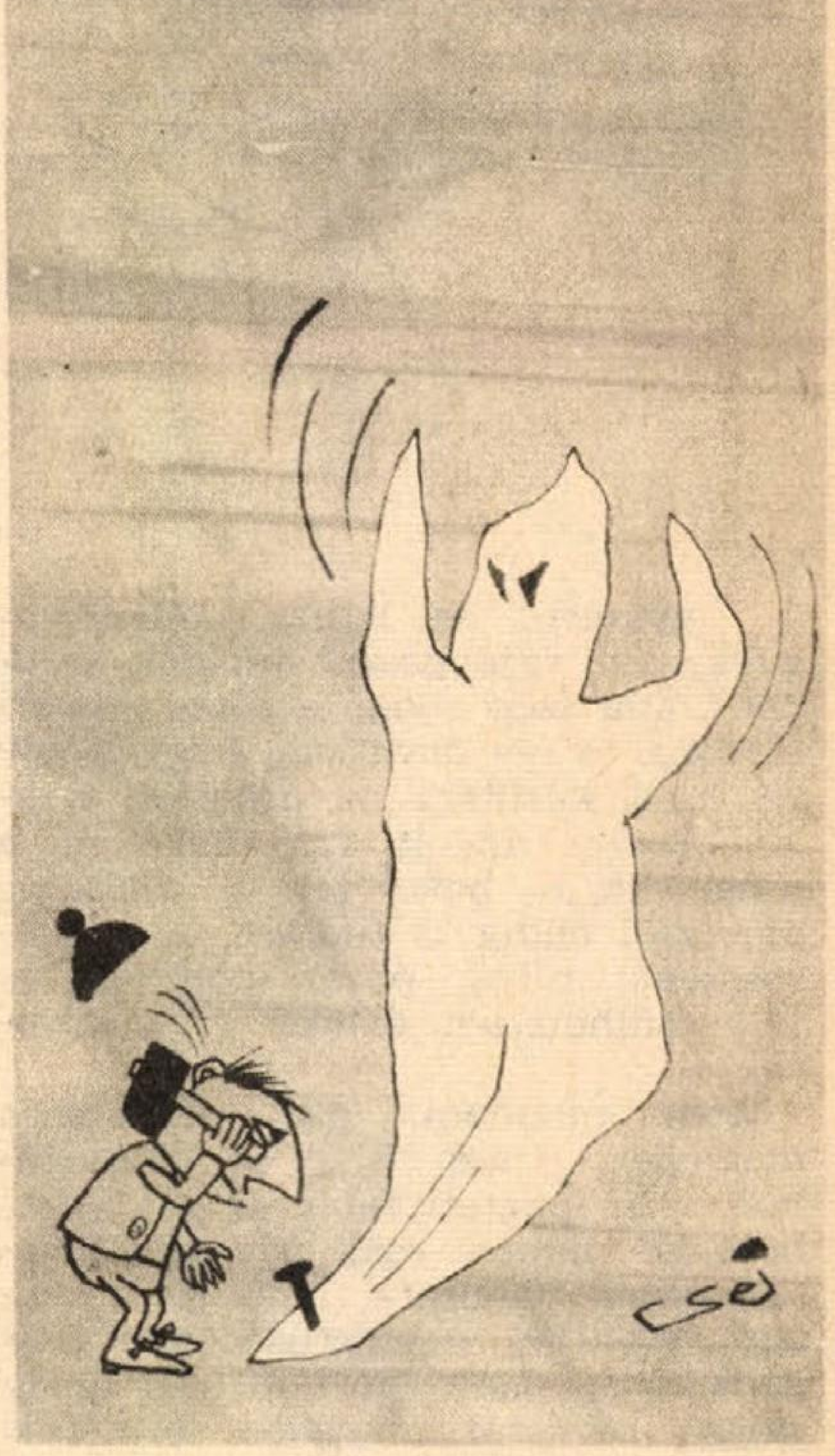

Még egy rokon!

(Vértes György rajza)

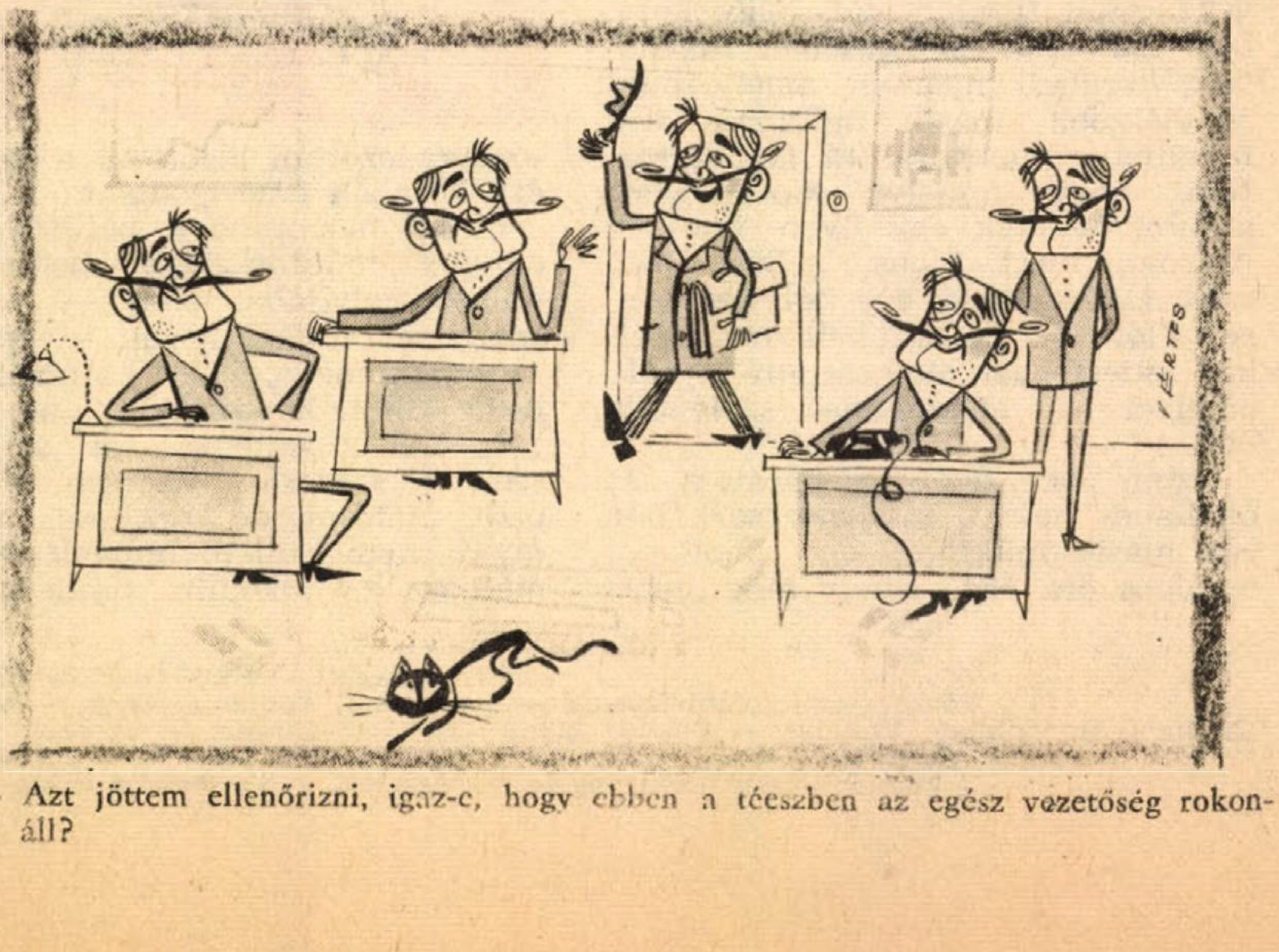

– Azt jöttem ellenőrizni, igaz-e, hogy ebben a téeszben az egész vezetőség rokonságból áll?

A lipcsei vásár falai alatt

Gerő Sándor rajza

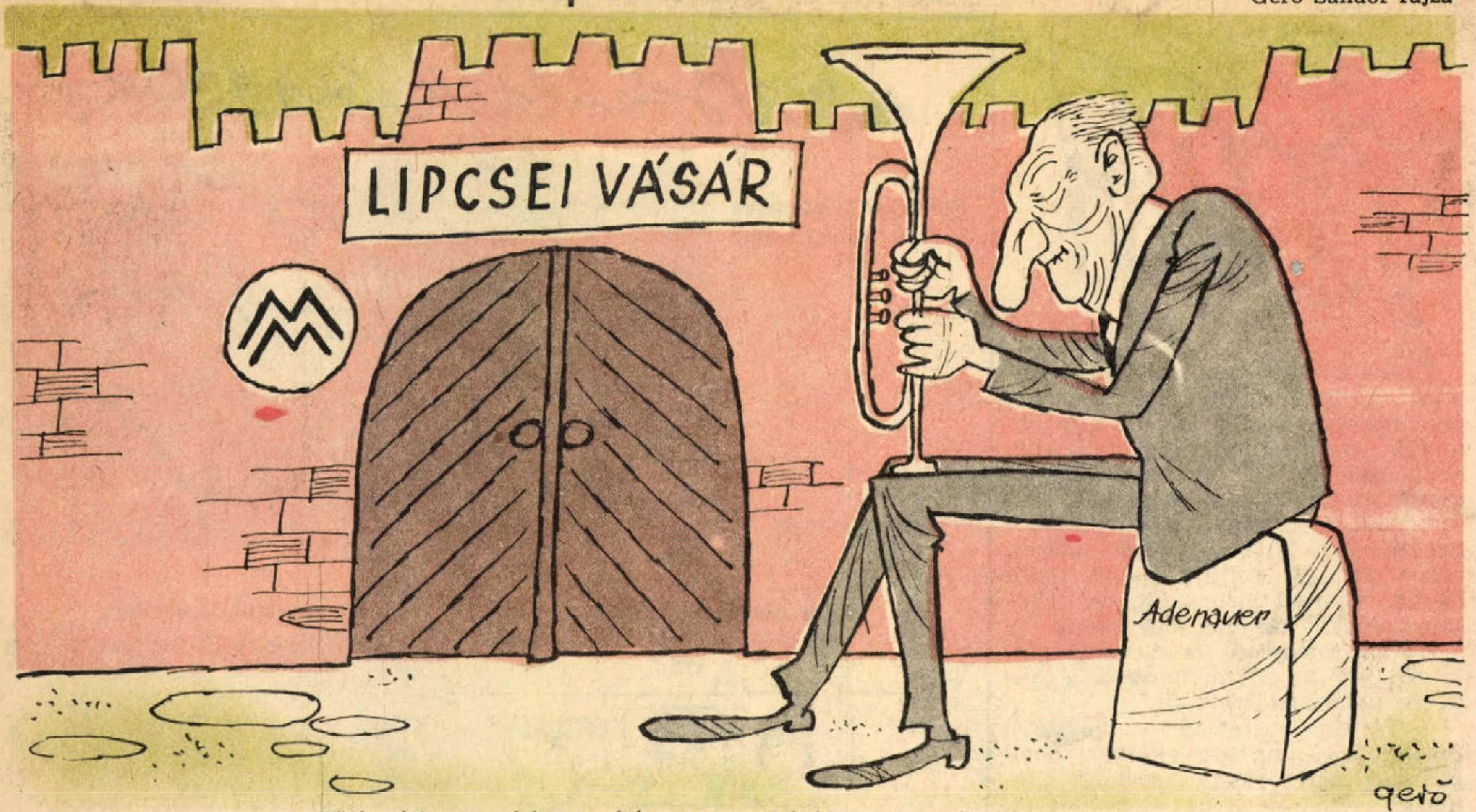

– Hiába fújtam, a fal nem dőlt össze... Inkább adtam volna el a trombitámat...

Műkincsek

Egyszerű, de lelkes ember vagyok, aki rajongással imádok mindent, ami szép ebben a rövid emberi életben, és így bevallom, hogy szinte remegni kezdtem az örömtől, amikor karon fogott egy barátom, a műgyűjtő, és bevezetett a lakásába, amelyről eddig is tudtam, hogy városszerte híres, pazar pompájú és felbecsülhetetlen értékű műkincseiről.

Nem mondom: első pillantásra meglepett kissé, hogy az előszobában nem lehetett felakasztani a kabátomat, hanem csak úgy oda lehetett dobni valamire, amit én a magam tudatlan egyszerűségében keshedt ferslógnak néztem, de aztán szégyenkezéssel vegyes örömmel vettem tudomásul, hogy nem ferslóg, hanem műkincs: egy korabeli, ónémet, vaspántos céhláda, és például a fél teteje is csak azért hiányzik, mert azt korabeli brandenburgi gránátosok tüzelték fel, hogy korabeli szalonnát süthessenek maguknak, korabeli nyárson, amely mint az előszoba másik műkincse volt felhalmozva a falra. El is határoztam, hogy mihelyt hazamegyek, azonnal szerzek egy ilyen korabeli nyársat, mert fogas nélkül még csak elképzelhető egy jól berendezett előszoba, de korabeli nyárs nélkül teljességgel eltévesztette a célt, amelyet egy előszobának szolgálnia kell.

Aztán bevezetett a barátom az óhollandi hallba, melynek sarkában egy másik műkincs: egy óhollandi oszlopos óra állt, amely még ma is azt a valódi, korabeli, óhollandi időt mutatta ugyan, de viszont oldalt volt rajta egy korabeli lánc, amelyet meg lehetett volna rántani és akkor az óra elcsilingelt volna egy korabeli óhollandi halászdalt, csakhogy azt a láncot hiába ráncigálta volna a magamfajta lelkes, de műveletlen ember, mert a korabeli zenélőszerkezetből nem volt már meg más, csak egy korabeli rugó, amely kettészakadozottan lógott ki a korabeli óra korabeli bele gyanánt.

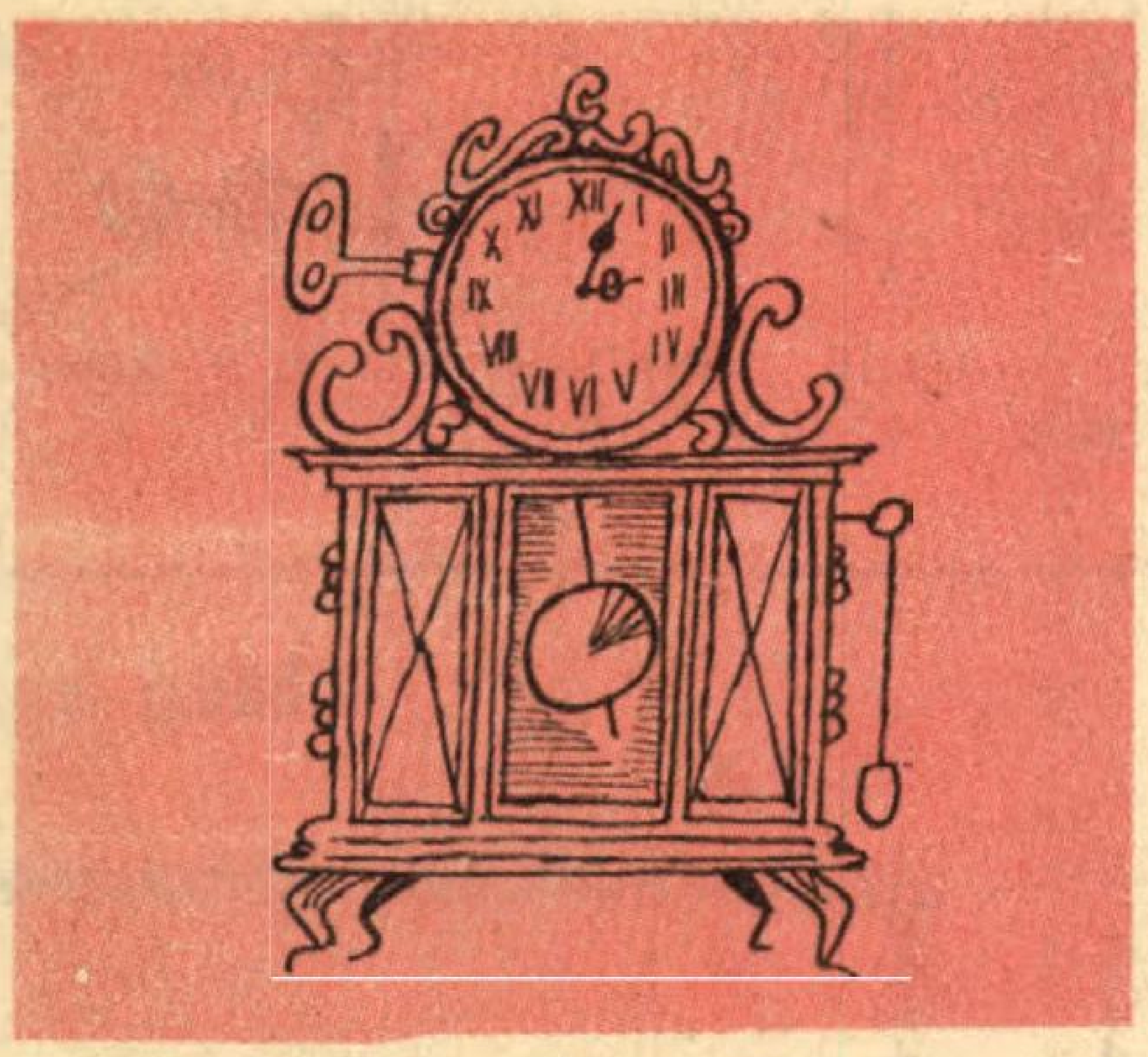

Majd beléptünk a barátom csodálatos műkincsekkel berendezett dolgozószobájába, ahol — amíg a barátom másfelé nézett — én belevetettem magam egy korabeli, süppedő ampir-karosszékbe amelyben igen elsüppedtem, sőt a karosszék — sajnos — teljesen szétsüppedt alattam, de úgy kell nekem, miért nem ültem művelt ember módjára a hokkedlire, amin a barátom is ülni szokott, mert a többi műkincs nem arra való egy ilyen korabeli dolgozószobában, hogy az ember belesüppesztgesse magát, azt csak szépen nézni kell — micsoda dolog az, hogy még ezt se tudtam, nahát szégyellhetem magam, igazán.

A hálószobában, műveletlen ember módjára, azonnal hasraestem egy korabeli kínai szőnyegen, amelyről eleinte azt hittem, hogy rongyos, de aztán megtudtam, hogy korántse rongyos, hanem csak szétmállott, és épp az benne a szép, és a műkincs. Mikor szégyenkezve feltápászkodtam, csodálkozással vegyes tisztelettel tekintettem fel a barátom ágyára, amelyben a barátom elbeszélése szerint XIV. Lajos természetes fia pihent utoljára, név szerint bizonyos Castiliai Jakab. Aztán megpillantottam valamit az ágy felett, amint éppen mászott a falon, és megértettem, hogy Castiliai Jakab óta miért nem tudott abban az ágyban pihenni senki.

Aztán bejött a barátom felesége, és én ránéztem, és mint aki a maiakból már sokat tanult, így szóltam:

— Tudom, barátom, tudom! Egy szót se szólj! Műkincs! Nem ráncos, nem öreg, nem girhes, mert ami az alakjából hiányzik, azt csak feltüzelték a gránátosok és általában: ami rajta első pillanatban kellemetlennek látszik, az mind csak azért, mert korabeli.

Csak azt tudnám, hogy a barátom azóta miért nem köszön vissza?

Zágon István

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.1123 — Kossuth Nyomda. Budapest, V., Alkotmány u. 3.
Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.